

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

154

ஆடி 2021

100/-

ஜீவந்தி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

பெரிய நெல்லை மாவட்டம்
15 DEC 2021
க.புரணீதரன்
யாழ்ப்பாணம்

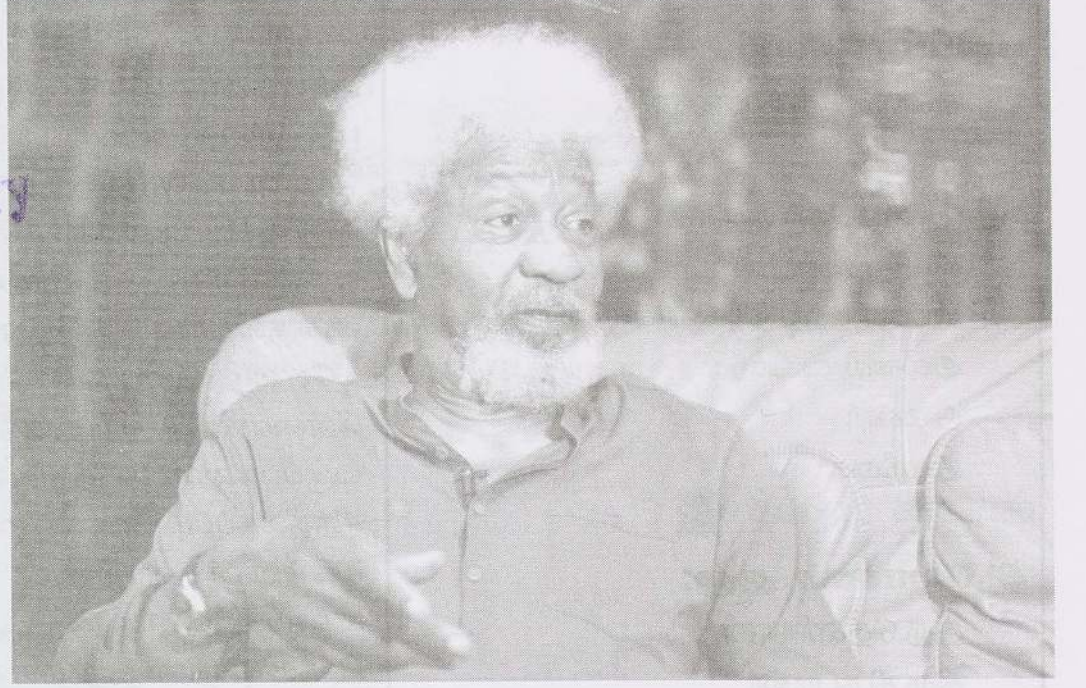
நஸார் இஜாஸ். ஏ.எஸ்.எம்.பெளஸி. பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா. ஷாதீர். ஜெயபிரசாந்தி ஜெயபாலசேகரம்.
புலோலியூர் வேல் நந்தகுமார். த.அபிநாத். பா.இரகுவரன். எம்.கே.முருகானந்தன். வி.ஜீவகுமாரன்.
இராஜேஸ்கண்ணன், சந்திரகௌரி சிவபாலன். ஆதிலட்சுமி சிவகுமார். மருதூர் ஜமால்தீன். சிவ.ஆருரன்.
த.ஜெயசீலன். சிந்துஜா தவராசா. ஈழக்கவி, நிந்தவூர் ஷிப்லி. மதுராந்தகன். ஏ.பீர்.முகம்மது.
கனகசபாபதி செல்வநேசன். கெக்கிராவ ஸ்ரீலலவரா. ஏரிக் இலயப் ஆராய்ச்சி. இ.க.முரளிதரன்

பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

வோல் சொயின்கா: சமூக பிம்பங்களின் சாட்சிக் குறியீடு
நஸார் இஜாஸ் - 03

எம்.எஸ்.அமர்தூல்லா எம் மண்ணின் பெருமை
ஏ.எஸ்.எம்.பெளஸி - 09

ஒட்டு நிரவல் இலக்கியமும் பன்மக விரிவும்
பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா - 14

மக்கத்துச்சால்வை - கிழக்கு முஸ்லிம்கள்
வாழ்வியலின் மிச்சங்கள்
ஷாதிர் - 24

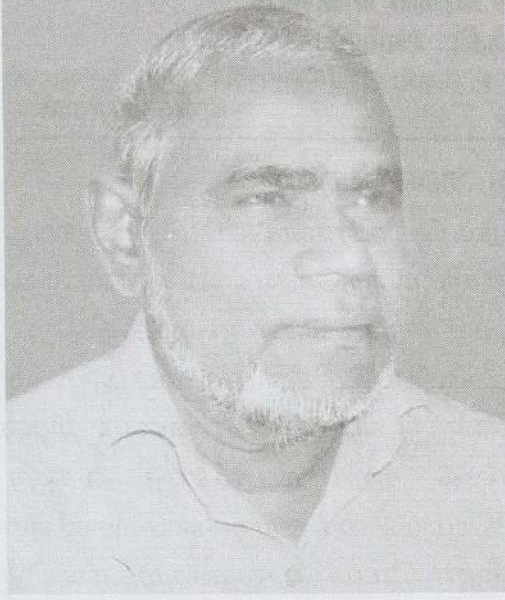
சமூக வெளிப்பாடாக ஆனந்தமயிலின் சிறுகதைகள்
ஜெயபிரசாந்தி ஜெயபாலசேகரம் - 29

இளையராஜாவின் இசையில்
“ஹார்மோனியம்”
புலோலியூர் வேல்நந்தன் - 35

கைக்கவின் கிளை வழுவங்கள்
த.அபிநாத் - 38

வல்லிபுரக்குறிச்சி
தொல்லியல் வரலாறு, ஆன்மிக, பண்பாடு மற்றும்
அழகியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கிராமம்
பா.இரகுவரன் - 42

டாக்குத்தரின் தொண்தொண்பு - 12
படுக்கையாய்க் கிடந்த அம்மா
எம்.கே.முருகானந்தன் - 46

சிறுகதைகள்

- வி.ஜீவகுமாரன் - 06
- இராஜேஸ்கண்ணன் - 12
- சந்திரகௌரி சிவபாலன் - 16
- ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் - 26
- மருதூர் ஜமால்தீன் - 34
- சிவ.ஆரூரன் - 40

கவிதைகள்

- த.ஜெயசீலன் - 21
- சிந்துஜா தவராசா - 25
- ஈழக்கவி - 33
- நிந்தவூர் ஷிப்லி - 35
- மதுராந்தகன் - 39
- ஏ.பீர்.முகம்மது - 39
- கனகசபாபதி செல்வநேசன் - 39
- கெகிராவ ஸ்லைஹா - 48

மொழி பெயர்ப்பு நேர்காணல்
ஏரிக் இலயப் ஆராய்ச்சி - 22

நூல் விமர்சனம்
இ.சு.முரளிதரன் - 33

அட்டைப்படம்
நன்றி இணையம்

ஜீவநதி

2021 ஆடி இதழ் - 154

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவழியந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60U.S
மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,
Kalaiahham ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்! - யாரதிதாசன்-

என்று தீருமோ இந்த அவலநிலை?

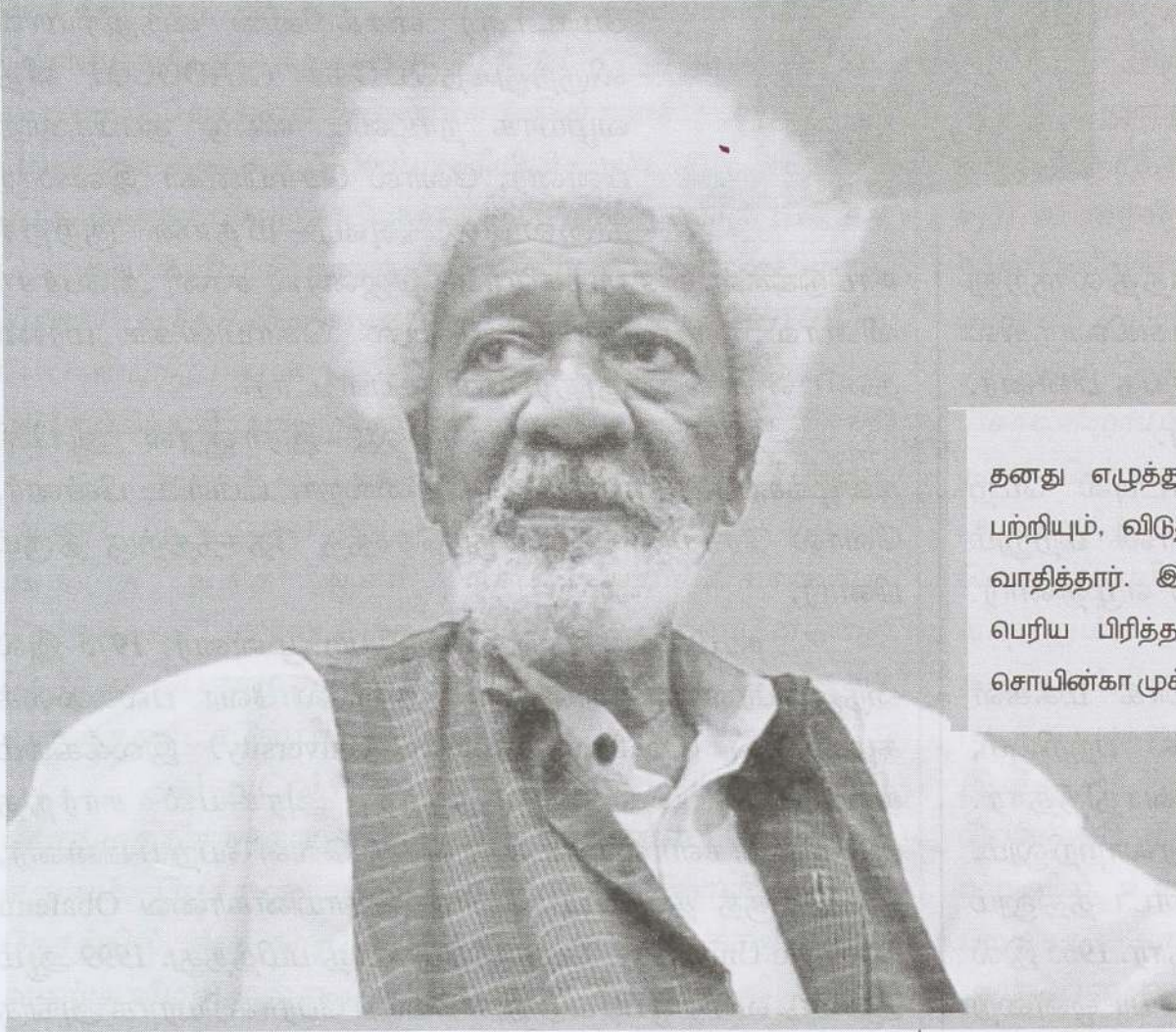
சென்ற இதழின் தலையங்கத்திலும் கொரோனா எம்மக்கள் வாழ்வில் ஏற்படுத்தியிருக்கும் தாக்கம் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தோம். வசதிமிக்கவர்கள் கொண்டாட்டங்களுக்காக சந்தர்ப்பம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற இந்த நேரத்தில், தினக்கூலிகளின் அன்றாடங்காய்ச்சிகளின் வாழ்வு அதல் பாதாளத்தில் தள்ளப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது என்பதே உண்மை. இதனால் அவர் தம் பிள்ளைகளின் கல்வி கேள்விக் குறியாகியுள்ளது. வசதியான பாடசாலைகள் தமது மாணவர்களுக்கான நிகழ்நிலைக் கற்றலை(online Learning) இணைய வழிக்கற்றலை(Internet Learning) மேம்படுத்துவதற்காக “தும்” வகுப்புகள்(zoom Classes) ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம் என்று பெருமையாகக் கூறிய வருகின்றன. கல்வித்திணைக்களங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் கூட இதனை ஊக்குவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்றைய நிலையில் “Zoom” வகுப்புகளே ஒரே வழி என்று நம்பியிருப்பவர்களுக்கு இந்தக் கல்வி ஏற்பாடே பெரும்பாலான பிள்ளைகளில் ஏற்படுத்தியிருக்கும் உளத்தாக்கம் தெரிவதில்லை. இவ்வகையான வகுப்புகளை நடத்துவதில் ஆசிரியர்களுக்கு உள்ள இடர்பாடுகள் குறித்தும் சிந்திக்கப்பட வேண்டும். இவ்வகையில் கல்வியில் மாற்றுத்திட்டங்கள் பற்றியும் மக்களின் வாழ்வின் அடிப்படைத்தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்கான உபாயங்கள் பற்றியும் அரசும் தொண்டர் நிறுவனங்களும் பிறரும் சிந்திக்க வேண்டியதன் அத்தியாவசியத்தை வலியுறுத்தும் முகமாக இன்றைய மக்கள் நிலைவரத்தை முன் வைக்கின்றது.

- அன்றாடங் காய்ச்சிகளுக்கும் நாட்கூலி உழைப்பாளிகளுக்கும் தொழிலில்லை; வருமானமில்லை.
- நாளாந்த உழைப்பாளி வீட்டில் தொழிலின்றி முழு ஆளாக இருந்த படியே மனைவி, பிள்ளைகள் படும் கஷ்டங்களைப் பார்த்து தாங்கித் தரித்திருப்பது உளரீதியாக அவனை மன அழுத்தத்துக்கு ஆளாக்கும்.
- தினக்கூலிகள் ஏற்கெனவே இந்த சமூகத்தில் கவனிக்கப்படுவது குறைவு. அவர்களை சமூகம் குறைத்தே மதிப்பிடுகிறது. அவர்களுக்குத் தேவையான உதவிகளைச் செய்வதற்கான விரிவான திட்டங்கள் இல்லை.
- அவர்கள் தம்மிடமுள்ள கொஞ்சநஞ்சச் சொத்துக்களையும் விற்றுச் சீவிக்கிற நிலைக்கு ஆளாகிறார்கள்.
- சேமிப்பு ஆற்றலில் குறைநிலையிலுள்ள அவர்கள் பெற்ற கடன்கள் அவர்களை விரட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.
- பிள்ளைகள் கல்வியால் உயர்ந்து தம் கஷ்டங்களை நிவர்த்திப்பர் என்ற எதிர்பார்ப்புடன் கல்வியில் முதலீடு செய்வதில் பயம் உருவாகியுள்ளது.
- கல்வியைக் கைவிடாது பிள்ளைகளைக் கல்வியில் ஈடுபடுத்த முனைந்தாலும் புதிதாக வந்துள்ள செயலிகள் மற்றும் நிகழ் நிலைக் கற்றலுக்கு அவர்களால் முதலிட முடியவில்லை.
- ஒரு கைபேசியை வாங்குவதற்கு வழியற்ற அவர்கள் பிள்ளைகளின் கல்விக்கான அத்தகைய சாதனங்களுக்காக கடனாளிகளாக அல்லது மற்றவர்களிடம் தங்கியிருப்பவர்களாக மாறியுள்ளனர்.
- இந்நிலையில் கல்வியும் நடுத்தர வகுப்புக்கு கீழுள்ளவர்களுக்கு பிரச்சினையாக மாறிவிடுகிறது.
- வீட்டுச் சூழலில் பிள்ளைகள் பெற்ற மகிழ்வைக் காட்டிலும் வெளியே கிடைத்த மகிழ்ச்சி ஒப்பீட்டு ரீதியாக அதிகமாக இருந்தது. இன்று அவற்றுக்கெல்லாம்தடையுள்ளது.

இந்த நிலைமைகளை எல்லாம் பார்க்கும்போது கல்வியில் சமவாய்ப்பு, அனைவர்க்கும் கல்வி, அனைவர்க்கும் தரமான கல்வி போன்ற கல்வி நோக்கங்களின் நிலை என்னவாகும்?

- க.பரணீதரன்

வோல் சொயின்கா : சமூக பிம்பங்களின் சாட்சிக் குறியீடு

தனது எழுத்துக்களில் அதிகமாக மக்கள் பற்றியும், சுதந்திரம் பற்றியும், விடுதலை பற்றியும், அடக்குமுறை பற்றியும் அதிகமாக வாதித்தார். இதனால், நைஜீரியாவின் அரசியல் வரலாற்றிலும், பெரிய பிரித்தானியாவின் சுதந்திரப் போராட்டத்திலும் வோல் சொயின்கா முக்கிய பங்கை வகித்தார்.

■ நலார் இஜாஸ்

நைஜீரியாவின் கிராமத்தின் ஒருங்கிய ஓடைகளின் இருபக்கமும் சில்லறை வியாபாரங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. பேருக்கு கிராமம் என்று சொல்லப்பட்டாலும்கூட, தத்தம் வேலையை முடித்துக் கொள்வதற்காக ஒருவரையொருவர் முண்டியடித்துக் கொண்டும், வழிகின்ற வியர்வையோடும் பயணப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். வியாபார நிலையங்களின் அருகில் அழகிய கடல். வள்ளங்களில் பயணிப்பவர்களில் பலரின் மனதில் குதூகலமும், சிலரின் மனதில் அடுத்த நகர்வுகள் பற்றிய சிந்தனைகளும் தேங்கியிருப்பதை பார்ப்போர் ஊகிக்கலாம். கடற்கரையோரங்களில் வைக்கப்பட்டுள்ள கதிரைகளிலும், மணல் மேடுகளிலும் உட்கார்ந்து கொண்டு நண்பர்கள், உறவினர்கள், நெருக்கமானவர்கள் பலர் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

நைஜீரியாவில் உள்ள பலரையும் காண்கையில் அவர்கள் கறுப்பு போன்ற நிறத்தில் காணப்பட்டனர். அது அவர்களுடைய இயற்கையின் பிம்பம். அது இயற்கையின் நிறம். கறுப்பும் ஒருவகை அழகுதான். இரசிப்பதில்தான் எல்லாமே உள்ளது. இதை ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், அதே தெருக்களில் யாரோ ஒருவன் அல்லது ஒருத்தி இன்னொருவர் மீது நாட்டம் விட்டு அவர்களுடன் ஒரு தொடர்பை பேண முண்டியடித்துக் கொண்டிருப்பதையும் அங்கே காணலாம்.

அப்பேற்பட்ட நைஜீரியாவில் பிறந்த ஒருவர்தான் எழுத்தாளர் வோல் சொயின்கா. 1934 ஜூலை 13 இல் நைஜீரியாவில் “யோருப்பா” என அழைக்கப்படுகின்ற ஒரு குடும்பத்தில் இவர் பிறந்தார். வேல் சொயின்காவைப் பற்றி சொல்வதாயின், தான் பிறந்து வளர்ந்த தூழலில் முகத்தில் வெயில் பட்டுத் தெறிப்பதையும் கவனிக்காது, புழுதி மணக்கும் மணலில் சிறுவர்களுக்கேயுரிய குறும்புத்தனங்களோடு விளையாடிக் காலத்தை கழித்துக் கொண்டிருக்கையில், காலச் சக்கரம் சுழலவே தனது ஆரம்பக் கல்வியை கற்க தனது சொந்த கிராமத்திலுள்ள பாடசாலையொன்றுக்குச் சென்றார் வோல் சொயின்கா.

வோல் சொயின்காவின் தந்தை பாடசாலை யொன்றில் தலைமை ஆசிரியராகவும், அவருடைய தாய் அரசியல் செயற்பாட்டாளராகவும் இருந்து வந்தவர்கள். பெற்றோரின் வழிகாட்டலில் பள்ளிக் கல்வியை கற்று தேர்ச்சியடைந்த பின்னர், 1954 ஆம் ஆண்டு இபாடனில் (Ibadan) உள்ள பாடசாலையொன்றில் தனது இடைநிலைக் கல்வியை வோல் சொயின்கா பூர்த்தி செய்தார்.

அப்போதைய காலகட்டத்தில் எழுத்தில் அதிக நாட்டம் கொண்டு செயற்படத் தொடங்கிய வோல் சொயின்கா, அதிக புத்தகங்களை குறுகிய காலத்திலேயே வாசித்து முடித்தார். இன்னும் பல புத்தகங்களை சுவாசித்தார். வாசிப்பின் ஆர்வ மேலீட்டால் சிந்தனைகள் தளைத்தோங்கின. வாழ்வின் எல்லைகள்

பற்றியும் நாட்டின் பெரும் துயரம் பற்றியும் அடிக்கடி சிந்திக்கத் தொடங்கினார். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தனது சிந்தனைகளை எழுத்துக்களின் ஊடாக வெளிக் கொணர்ந்தார். கவிதைகள், கட்டுரைகள், நாடகங்கள் என ஒவ்வொன்றாக தனது எழுத்துப் பணியை மெல்ல மெல்ல ஆரம்பித்தார்.

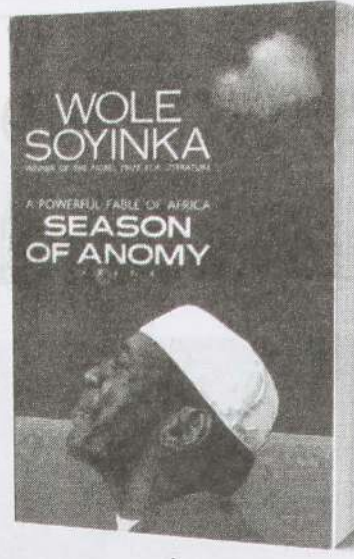
தனது பட்டப்படிப்பை இங்கிலாந்தில் அமைந்துள்ள University of Leeds இல் பூர்த்தி செய்து பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வெளியேறினார். நைஜீரியா மற்றும் இங்கிலாந்தில் தனது மேல்நிலை கல்வியைப் பூர்த்தி செய்த பின்னர், நோயல் கோர்ட் தியேட்டரில் பணிபுரிந்தார்.

இலக்கியத்தின் மீதான ஈடுபாட்டில் மேற்குறிப்பிட்ட இரு நாடுகளிலும், வானொலி மற்றும் தொலைக்காட்சிகளுக்காக நாடகங்களை எழுதினார். பெயரளவில் பிரபலமும் அடைந்தார்.

தனது எழுத்துக்களில் அதிகமாக மக்கள் பற்றியும், சுதந்திரம் பற்றியும், விடுதலை பற்றியும், அடக்குமுறை பற்றியும் அதிகமாக வாதித்தார். இதனால், நைஜீரியாவின் அரசியல் வரலாற்றிலும், பெரிய பிரித்தானியாவின் சுதந்திரப் போராட்டத்திலும் வொல் சொயின்கா முக்கிய பங்கை வகித்தார். 1965 இல் நைஜீரியாவின் ஒலிபரப்புச் சேவை ஸ்ரூடியோ ஒன்றை தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்துக் கொண்டு, மேற்கு நைஜீரிய தேர்தல்களை இரத்துச் செய்வதற்கான கோரிக்கையை ஒளிபரப்பினார். அது அரசியல் வட்டாரத்தில் பெரும் கேள்விகளையும், அரசுக்கு அழுத்தங்களையும் பிரயோகித்தது.

தொடர்ந்து, நைஜீரியன் மற்றும் பயோஃபிரான் கட்சிக்கிடையில் அமைதியைக் கொண்டு வர வேண்டும் என்று இரு குழுக்களும் போராடிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில், 1967 ஆம் ஆண்டு நைஜீரியாவில் உள்நாட்டுப் போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அப்போது எழுத்தாளர் வொல் சொயின்கா மீது இராணுவத்தின் கெடுபிடிகள் இருந்த கால கட்டத்தில் பிடியாணை பிறப்பிக்கப்பட்ட பின்னர், ஜெனரல் யாக்குப் கோவானின் மத்திய அரசாங்கத்தால் கைது செய்யப்பட்டு சில ஆண்டுகள் தனிமைச் சிறையிலும் அடைக்கப்பட்டார். இவருடைய சிறை அனுபவங்களை பேசுகின்ற விடயமாக 'The Man died and prison notes of wole Soyinka' என்ற புத்தகத்தை இவர் எழுதியுள்ளார்.

சொயின்கா தொடர்ந்தேர்ச்சையாக நைஜீரிய அரசாங்கத்தையும், குறிப்பாக, நாட்டில் இராணுவத்தின் சர்வாதிகாரம் பற்றியும், சிம்பாபேயில் முகாபேயின் ஆட்சியைப் பற்றியும் விமர்சித்து வந்ததாலும், வொல் சொயின்காவின் எழுத்துக்களில் பொருத்தப்பாடற்ற

தன்மை காணப்படுவதாகவும் கூறி, வொல் சொயின்காவுக்கு நடவடிக்கை எடுக்க முற்பட்ட வேளையில், ஜெனரல் சானி அபேச்சாவின் ஆட்சிக் காலப் பகுதியான 1993 - 1998 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் வொல் சொயின்கா மோட்டார் சைக்கிளில் நைஜீரியாவி லிருந்து நடுகோ (NADOCO) வீதி வழியாக நாட்டை விட்டு தப்பித்தார். பின்னர், வொல் சொயின்கா இல்லாத நிலையில் அவர் மீதான குற்றச் சாட்டுக்கள் விசாரிக்கப்பட்டு ஜெனரல் சானி அபேச்சா வினால், எழுத்தாளர் வொல் சொயின்கா மரண தண்டனை விதித்து தீர்ப்பளிக்கப்பட்டார்.

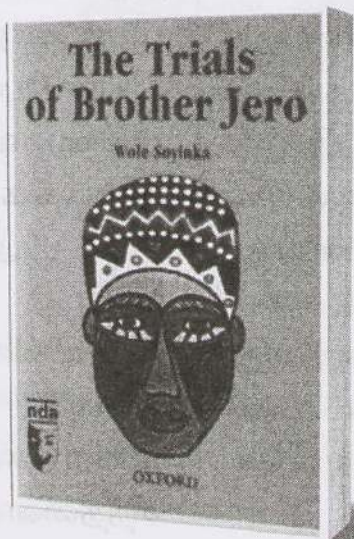
1999 ஆம் ஆண்டில், இராணுவ ஆட்சி கவிழ்க்கப்பட்டு மக்களாட்சி நிலைநாட்டப்பட்ட பின்னர், வொல் சொயின்கா தனது சொந்த தேசத்திற்கு திரும்பினார்.

நாட்டை விட்டு வெளியேற முன்னர், 1975 இல் நைஜீரியாவின் ஒபாஃபெமி அவலோவோ பல்கலைக் கழகத்தில் (Obafemi Awolowo University) இலக்கியம் கற்பித்துக் கொண்டிருந்தார். அரசியல் சார்ந்த பிரச்சினைகளால் நாட்டை விட்டு வெளியேறிய பின்னர், நாட்டுக்குத் திரும்பிய வொல் சொயின்காவை Obafemi Awolowo University பேராசிரியராக நியமித்தது. 1999 ஆம் ஆண்டு வரை ஒப்பீட்டு இலக்கியப் பேராசிரியராக அங்கு தொடர்ந்து பணியாற்றினார்.

வொல் சொயின்கா அமெரிக்காவில் தங்கியிருந்த 1988 - 1991 காலப்பகுதியில், Cornell University யில் "ஆபிரிக்க ஆய்வுகள் மற்றும் நாடக கலைகள்" துறைக்கான பேராசிரியராகப் பணியாற்றினார். பின்னர், எமோரி பல்கலைக்கழகத்தில் கலைப் பேராசிரியராக பணி புரிந்தார். தொடர்ந்து, ஹார்வார்ட், ஆக்ஸ்போர்ட் மற்றும் யேல் பல்கலைக்கழகங்களிலும் இவர் கற்பித்திருக்கிறார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

வொல் சொயின்கா தனது வாழ்வில் மூன்று முறை திருமணம் செய்திருக்கிறார். அவருடைய மூன்றாவது மனைவியின் பெயர் பொலோகி. பொலோகி பல்கலைக்கழகமொன்றில் மாணவியாக கற்றுக் கொண்டிருந்த போது, அதே பல்கலைக்கழகத்தில் வொல் சொயின்கா பேராசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். பொலோகி மிகவும் இளமையாகவும், கட்டிளம் பெண்ணாகவும் இருந்தாள். ஒருவரையொருவர் தங்களையறியாமலேயே காதல் கொண்டனர். பேராசிரியருக்கும் மாணவிக்கும் காதல் என்பதற்கு அப்பால் இருவரும் மணம் விரும்பி திருமணம் செய்து கொண்டனர். இல்லறத்தில் இணைந்து பிள்ளைகளையும் பெற்றெடுத்தனர்.

வொல் சொயின்காவின் பல கவிதைகள் கவனிப்புக்குரியதாக

மாறியிருக்கிறது. இதுவரை பல கவிதைகளை இவர் எழுதியுள்ளார். இவருடைய “தொலைபேசி உரையாடல்” (Telephone Conversation) என்ற கவிதையும் மிகவும் பிரபலமாக பேசப்பட்ட கவிதைகளில் ஒன்றாகும்.

கறுப்பினத்தவர்கள் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்படுகின்ற நிறவாதத்தைப் பற்றி இக்கவிதை பேசுகின்றது. இந்தக் கவிதையில் வெள்ளைக்காரப் பெண்மணியும், கறுப்பின ஆணும் தொலைபேசியில் ஒருவருக்கொருவர் உரையாடுகின்றனர். அதாவது, வெள்ளைக்காரப் பெண்மணியின் வாடகை வீட்டில் தங்குவதற்காக கறுப்பினத்தைச் சேர்ந்த அந்த மனிதர் தொலைபேசியில் அவருடன் உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறார். அந்த வெள்ளையின பெண்மணியுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பது கறுப்பினத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதை அந்தப் பெண் அறிந்திருக்கவில்லை.

அந்த உரையாடலின் நடுவில் அப்பெண் அந்த ஆணிடம் “நீங்கள் எந்த இடம்?” என்று கேட்கிறார். அதற்கு அந்த ஆண் “நான் ஆபிரிக்காவைச் சேர்ந்தவன்” என்று சொல்கிறார். வெள்ளையினத்தை சேர்ந்த பெண்மணிக்கு கறுப்பினத்தைச் சேர்ந்தவர்களை கண்டாலே பிடிக்காது.

தன்னுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பது கறுப்பினத்தை சேர்ந்தவர் என்று தெரிந்த பின்னர் அப்பெண் எதுவும் பேசாமல் மௌனம் சாதிக்கிறாள். அதே நேரத்தில், ஒரு கறுப்பினத்தைச் சேர்ந்தவருக்கு தங்கு வதற்கு வீட்டில்லை என்று நேரடியாக சொல்லி விட்டால், அது நாகரிகமான பேச்சாக இருக்காது என்பதால், நீண்ட நேரமாக எதுவும் பேசாமல் மௌனம் சாதித்து, அந்த ஆண் பேசுவதை மட்டும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். மேலும், பேசுவது எதுவும் புரியாததைப் போல பாசாங்கு செய்து தொலைபேசி உரையாடலை புறக்கணிக்கவும் முயற்சிக்கிறாள்.

அந்த கறுப்பின ஆண் நீண்ட நேரம் பேசிக் கொண்டிருப்பதை அந்தப் பெண் எதுவும் பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதை வைத்து அந்தப் பெண்ணை “பணக்காரி” என்று அந்த கறுப்பின ஆண் கற்பனையாக நினைத்துக் கொள்வார். நீண்ட நேரமாக அந்த ஆண் அவளுடன் பேசிக் கொண்டிருந்ததை தொடர்ந்து நேரத்தைப் போக்குவதற்காக அந்த வெள்ளைக்கார பெண்மணி, கறுப்பின ஆணிடம் “உங்களுடைய சரியான நிறம் என்ன?” எனக் கேட்கிறார். அதாவது, “நீங்கள் எவ்வளவு கறுப்பான நபர்?” எனக் கேட்கிறார். தான் கறுப்பு என்றும், கும்மிருட்டைப் போன்றும், தார் நிறத்தில் இருப்பேன் என்றும் நிறைய உதாரணங்களை அடுக்கடுக்காக சொல்லி அவனுடைய நிறத்தை அவர் வர்ணிக்கிறார்.

ஒரு கட்டத்தில் அந்த கறுப்பின ஆண் சிறிது நேரம் மௌனம் சாதிக்கிறார். கனவுலகில் இருப்பதாக பிரம்மை செய்து கொள்கிறார். தன்னைச் சுற்றியுள்ள பொருட்களையெல்லாம் பார்த்து விட்டு சுயநினைவுக்கு மீண்டு வருகிறார். “நான் அமைதியாக இருந்ததற்கு மன்னிக்கவும். இதை விட வேறு இலகுவான கேள்வி இருந்தால் கேளுங்கள்” என்று சொல்கிறான். ஆனால்,

அந்த வெள்ளையின பெண்மணி வேறு எந்தக் கேள்விகளையும் கேட்காமல், “பழுப்பு நிற கறுப்பா? அல்லது சாதுவான நிறத்தையுடையவரா?” என்பதை அறியும் விதமாக அது போன்ற கேள்விகளையே மீண்டும் மீண்டும் கடுமையான குரலில் கேட்கிறாள்.

அப்போது அந்த விடயத்தை தவிர்த்து வேறு விடயத்துக்குள் நுழைய எண்ணி “நான் சாக்லேட் நிறத்தில் இருப்பேன்” எனச் சொல்லி வேறு விடயத்துக்குள் நுழைய முற்படுகிறார் அந்த கறுப்பின ஆண். அதே நேரத்தில், தன்னை இப்பெண் புறக்கணிப்பதாகவும் உணர்கிறார். தனது இயலுமையை வெளிப்படுத்த முற்படுகிறார். மற்றுமன்றி, நான் ஒரு West African Sepia என குறிப்பிடுகிறான். அப்படியென்றால் என்னவென அர்த்தம் தெரியாத அப்பெண் “நீ என்னிடம் பொய் சொல்கிறாய்” என கோபத்தில் கத்துவாள். “இல்லை... நான் பொய் சொல்லவில்லை. எனது கடவுச்சீட்டிலும் அப்படித்தான் இருக்கிறது. நான் ஆபிரிக்காவில் வெள்ளையினத்தை சேர்ந்தவன்தான். வெப்பமான காற்றும், சூழ்நிலையும் தன்னுடைய முகத்தை கறுப்பாக்கி விட்டது. அத்தோடு, எனது உடலில் வெயில் படாத பாகங்களான உள்ளங்கை, உள்ளங்கால் இன்னும் வெள்ளையாக இருக்கிறது” என்று அப்பெண்ணிடம் சொல்கிறார். அது மட்டுமன்றி, தனது உடலில் உணர்ச்சியை தூண்டக்கூடிய பாகங்களைப் பற்றியும் கறுப்பின ஆண் பேசுகிறார். அதனூடாக அப்பெண்ணின் பாலியல் உணர்ச்சியை தூண்ட முற்படுவான். ஆனால், அந்த வெள்ளை இனத்தைச் சேர்ந்த பெண்மணி அந்த ஆபாச வார்த்தைகளை தனது காதுகளில் கேட்ட மறுகணமே, வேகமாக தொலைபேசி ரிசீவரை கீழே வைத்து விடுவார்.

ரிசீவரை கீழே வைக்கின்ற சப்தம் அந்த கறுப்பின ஆணின் காதில் மின்னல் வெட்டுவதைப் போன்று பலமாகக் கேட்கும். இந்தக் கவிதை இப்படியாக நிறைவு பெறுகிறது.

ஒரு கவிதையினூடாக நிறவாதத்தின் பின்னணியையும், ஒருவர் காரணமேயில்லாமல் வஞ்சிக் கப்படுவதையும் வோல் சொயின்கா தனது கவிதையினூடாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

வாழ்க்கை கற்றுத் தருகின்ற பாடங்களில் இயற்கையை புறக்கணித்து நகர்கின்ற மனிதர்களின் நிலைபடம்பிடித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இதுவரை பல நூல்களை எழுதியுள்ளார். The swep Dwellers, The lion and the jewel, A dance of the forest, Toward a true theatre, The Road போன்ற புத்தகங்கள் அவற்றில் சிலவாகும்.

இலக்கியத்தில் தன்னை நிலையாக காண்பித்த வோல் சொயின்காவின் இலக்கியப் பணியை கௌரவித்து 1986 இல் இவர், இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசு வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

சமூகத்தின் முதுகெலும்பாகவும், தூணாகவும் விளங்குகின்ற வோல் சொயின்காவின் எழுத்துக்கள் காலம் கடந்தும் நாம் மீண்டு வந்த வரலாற்றை மீட்டித் தரும்.

எனக்கு அப்பா வழியில் மூன்று மச்சாள்களும் அம்மா வழியில் மூன்று மச்சாள்களும் இருந்த பொழுதிலும் எவருடனும் எனக்கு எந்த பிசிக்ஸ் கெமிஸ்ட்ரி எதுவும் வரவும் இல்லை... என் அம்மா அப்பா சரி... மாமாமியாட்கள் சரி என்னை எந்த மச்சாளுடனும் இணைத்து வைக்க முயற்சிக்குவதும் இல்லை.

சின்ன வயதிலேயே சவுதிக்கு ரைவராக போய் விட்டதாலோ என்னவோ... பெரிய படிப்பு இல்லாத வன் என்பதாலோ... எந்த மாமா மாமியும் எங்கள் வீட்டுடன் சம்மந்தம் வைக்கவில்லைப் போலும்.

இதனை உணர்ந்த என் அப்பா அம்மாவும் அவர்கள் வீட்டு வாசலைப் போய்த்தட்டவில்லை.

ஆனால் எனக்கு மட்டும் அம்மாவழி கடைசி மச்சாளுடன் அப்படி ஒரு அன்பு!... விருப்பம்!!... ஒட்டு!... நிச்சயமாக ஒரு துளியேனும் காதல் இல்லை. அவளுக்கும் அவ்வாறேதான் என்னுடன்.

ஒவ்வோர் வருடமும் நான் ஒரு மாத விடுமுறையில் சவுதியில் இருந்து ஊருக்கு வரும் பொழுது என் அக்கா தங்கச்சிக்கு வாங்கி வரும் அத்தனையையும் என் சின்ன மச்சாளுக்கும் வாங்கி வருவேன். அதனாலோயே

என் அக்காக்கும் தங்கச்சிக்கும் மற்ற மச்சாள் மாருக்கும் என்னில் ஒரு சின்னக் கோபமும் சின்ன மச்சாளில் சின்ன பொறாமையும்.

ஆனால் நாங்கள் இருவரும் அதனைப் பொருட்படுத்துவதில்லை.

அக்கா தங்கச்சியுடன் பெரிய கடைக்கு உடுப்புகள் மற்றும் சாமான்கள் வாங்கப் போகும் பொழுதெல்லாம் சின்ன மச்சாளையும் அழைத்துப் போவேன். அவளுக்கும் உடுப்புகள் வாங்கிக் கொடுப்பேன். எல்லோருமாய் நல்ல சாப்பட்டுக் கடையாய் போய் ஒரு கட்டுக் கட்டி மேலாக ஐஸ்கிரீமும் சாப்பிட்டு வருவோம்.

ரவுணில் நல்ல படம் ஏதாவது ஓடினால் அதனையும் பார்த்து விட்டு திரும்புவோம்.

சிலவேளைகளில் அக்கம் பக்கமாய் இருக்க வேண்டி வந்தால் யாரையும் பொருட்படுத்தாமல் சந்தோசமாக அருகருகே அமர்ந்து படம் பார்த்து வருவோம்.

குடும்பத்தில் உள்ள எல்லோருக்கும் சின்ன சந்தேகம் இருந்து கொண்டே இருந்தது ஒரு நாள் இருவருமாய் பெரிய ஒரு குண்டைத் தூக்கிப் போடப் போகின்றோம் என்று.

ஒவ்வோர் ஆண்டும் நான் விடுமுறையில் வரும் பொழுது பொதுவாக ஏதோ ஒரு மச்சாளுக்கு திருமணம் நடந்து புகுந்த வீட்டுக்குப் போயிருப்பார்கள்.

ஆனால் சின்ன மச்சாள் மட்டும் தன் திருமணம் நான் விடுமுறையில் வரும் பொழுதே நடைபெற வேண்டும் என்று மாமா மாமியிடம் கூறியிருந்தாள்.

அதுக்கேற்ற மாதிரியே அவளின் திருமணம் என் விடுமுறையை ஒட்டியே ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள்.

நானும் திருமணத்திற்கு சரியாக ஒரு கிழமைக்கு முன்பே சவுதியால் வந்திருந்தேன்.

நான் வந்து அடுத்த நாள் அவளுக்கு கூறைச்சேலை எடுக்க மாப்பிள்ளை வீட்டாருடன் என்னையும் வருமாறு அவள் வற்புறுத்திக் கேட்டதால் நானும்

நாணும்...

■ வி.ஜீவகுமாரன்

என் சின்ன மச்சாளுக்கும்...

மருமகனும்!

அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டேன்.

காலை பத்து மணிக்கு கடைகள் திறந்து வாசல் கோலம் போட நிலத்தைக் கழுவி தண்ணீர் காய முதலே பெரியகடை வீதியில் உள்ள மிகப் பெரிய புடவைக் கடைக்குள் எங்கள் பட்டாளம் புகுந்தது.

சின்ன மச்சாளின் வருங்கால மாமியார் உட்பட ஐந்து பெண்கள் - மாப்பிள்ளைப் பையன் - நான்.

கடையின் கண்ணாடி அலுமாரியில் இருந்த அனைத்துப் புடவைகளும் ஏறக்குறைய வரிசையாக நாங்கள் அமர்ந்திருந்த இடத்துக்கு வந்து கொண்டிருந்தன.

கடை ஊழியர்களின் பொறுமையை மனத்தினுள் நினைத்துக் கொண்டேன்.

குறிப்பாக தனது மகனைப் பற்றியும் தங்கள் பரம்பரையைப் பற்றியும் உடல் பருத்த சின்ன மச்சாளின் வருங்கால மாமியாரின் கதாகாலச்சேபத்தைக் கேட்க கட்டாயம் மிகப் பெரிய பொறுமையாளர்களாக அந்த ஊழியர்கள் இருந்திருக்க வேண்டும்.

“தம்பி... இன்றுவரை எங்கள் வயல் நெல்லுச் சோறு தான் எங்களுக்கு. அதுவும் மில்லுக்கு குடுத்தெல்லாம் இடிக்கிறேல்லை. கைக்குத்து தான். ஐந்தரிசிப் பஞ்சம் வந்த போதும் சரி... வெள்ளம் வந்து ஊர் எல்லாம் மூழ்கிய பொழுதும் சரி... நாங்கள் கடைதெருவில் அரிசி வாங்கிப் பழக்கம் இல்லை”.

அன்று தான் யோசித்தேன் எனக்கு எப்படி மனைவி வந்தாலும் இப்படி ஒரு

மாமியார்வரக்கூடாது என்று.

நேரம் போய்க்கொண்டு இருந்தது.

நானும் மாப்பிள்ளையும் எப்போது இவர் களின் கூறைச்சேலைச் சுயம்வரம் முடியும் என்று கடை வாசலில் வந்து நின்று கதைத்துக் கொண்டு நின்றோம்.

கடைக்காரர்களுக்கும் மற்ற வாடிக்கையாளர்களை கவனிப்பது கொஞ்சம் சிரமமாக இருந்தது.

ஆனால் எங்கள் மகளிர் அணி அதனைக் கண்டு கொண்டதாக தெரியவில்லை.

கடைக்காரர்கள் கொண்டு வந்து கொடுத்த மோரையும் யூஸையும் அவரவர் விருப்பத்திற்கு தெரிவு செய்து குடித்த கையுடன், “வேறை கடைகளிலும் ஒரு தடவை பார்ப்போமா?” என என் சின்ன மச்சாள் சொல்ல மாமியாரும், “வாங்கடி நாலு கடையை போய்ப் பார்ப்பம்... காசு என்ன சும்மாவா வருகுது? சொன்ன விலைக்கு வாங்கிப் போவதற்கு” என்றவுடன் அவரின் பின்னால் எங்கள் ஊர்வலம் பெரிய கடை வீதியில் வலம் வரத் தொடங்கியது.

அவரின் பாரிய உடம்பை சுமந்தபடி சற்றே தாண்டி தாண்டி வியர்வையையும் துடைத்தபடி நடந்து செல்லும் பொழுது பார்க்க கொஞ்சம் பாவமாயும் இருந்தது.

“நீர் சவுதியாலை வந்த உம்மடை மச்சானையும் வீணா வெயிலுக்குள்ளை அலைய வைக்கின்றீர்”, என மாப்பிள்ளை சொல்ல, “சவுதியை விட இங்கு வெய்யில் கம்மிதான். என் மச்சானும் ஒன்றும் கறுத்துப் போறளவு வெள்ளைப் பையன் இல்லை” சின்ன மச்சாள் சொல்ல எல்லோரும் “கொல்” எனச் சிரித்தார்கள்.

நான் என்ன நினைத்துக் கொள்வேனோ என்று எல்லோரும் சங்கடப்பட்டார்கள்.

இவரின் இந்த வெள்ளாந்திப் பேச்சும் மகிழ்ச்சியும் என்றும் நிலைக்க வேண்டும் என என் மனம் வேண்டிக் கொண்டது.

மாலை ஐந்து மணியாகியும் கூறைச்சேலை எடுத்த பாடில்லை.

மற்றவர்களுக்கு ஓரளவு திருப்தி என்றாலும் என் சின்ன மச்சாள்தான் எதிலும் திருப்திப்படவில்லை.

மதிய உணவு, இளநீர், சர்பத், மாலை வடை - நோல்ஸ் - தேனீர் - கோப்பி கொய்யாக்காய் - தூள் தூவிய அன்னாசித் துண்டுகள்... அனைத்தும் என் உபயம் தான். மாப்பிள்ளை பணம் கொடுக்க முயற்சித்த பொழுதும் நான் விடவில்லை.

ஒரு கடைக்காரரிடம் மெதுவாக கேட்டேன், “அண்ணை எத்தனை மணிக்கு கடை பூட்டுவியள்”.

“எப்படியும் இரவு ஒன்பது மணி செல்லும் தம்பி. கஸ்டமேர்ஸ் உள்ளே நின்றால் பத்து மணிவரை செல்லும்”

அன்று இரவுச் சாப்பாடும் புடவைக்கடை வீதியில் என எனக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

கடைசிப்பட பஸ் இரவு 10.30 என்பதால் அதற்கிடையில் சின்ன மச்சாள் ஏதோ ஒரு கூறைச்சேலையை தெரிவு செய்து விடுவாள் என்று அனைவரும் நம்பினோம்.

●

சின்ன மச்சாளுக்கு திருமணம் நடந்த அந்த ஆண்டே கனடா போய் விட்டாள்.

எக்கவுண்டன் என்ற அவளது கணவனின் கல்வித் தகைமை கனடாவில் இலகுவாக குடியரிமை பெற

அவர்களுக்கு உதவியிருந்தது.

அடுத்த ஆண்டு எனக்கும் திருமணமாகி புது டெல்லி - லாகூர் - ஆப்கானிஸ்தான் - துருக்கி - காடு - மலைகள் - ஆறுகள் என்று தாண்டி நானும் மனைவியுமாக டென்மார்க் வந்து சேர்ந்து விட்டோம்.

உலகம் தன்னைத் தான் சுற்றியபடியும் சூரியனை 25 தடவைகள் சுற்றியும் வந்து விட்டது.

அவளுக்கு ஒரு ஆண் பிள்ளை. சுபாஷ். 24 வயது. போன வருடம் எஞ்ஜினிரிங் இறுதி ஆண்டு.

எனக்கு ஒரே பெண் பிள்ளை. 20 வயது.

இந்த 25 வருட காலமாக நானும் சின்ன மச்சாளும் ஒவ்வோர் ஞாயிறும் குறைந்தது தொலைபேசியில் ஒரு மணித்தியாலம் கதைப்பது எழுதப்படாத ஒப்பந்தம்.

முதலில் டெலிபோன் காட் வாங்கித் தேய்த்துக் கதைக்கத் தொடங்கி இப்போ முகத்தை முகம் பார்த்துக் கதைக்க ஐபோனும் சிமாட் போனும் வழி வகுத்திருந்தது.

பிள்ளைகளின் படிப்பு எங்களின் வேலைகள் - உலக அரசியல் - கொறானா - கடைசியாக வந்த விஜயின் மாஸ்டர் - மோகன் லாலின் திருஷ்யம் 2 வரை எல்லாம் வந்து போகும்.

சுபாஷ் எஞ்ஜினிரிங் கல்லூரியில் கடைசி ஆண்டு படித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது அந்த நகரிலேயே மிக அழகியும்... பரதத்தை தன் கால்களிலும் கை விரல்களிலும் கண் ஜாடைகளிலும் அணிந்து கொண்ட ரக்ஷியிடம் அவன் மனதை பறிகொடுத்ததில் எந்த வியப்பும் இல்லை.

சின்ன மச்சாளின் காதுகளுக்கு செய்தி வந்த பொழுது மகன் கொஞ்சம் பொறுத்திருந்தால் ரக்ஷியை விடவும் இன்னமும் நல்ல பெண்ணாய் வாய்ந்திருக்கலாம்... அல்லது எஞ்ஜினிரிங் முடிந்தால் இன்னும் நல்ல பணக்கார இடத்தில் அவனை செய்து கொடுத்திருக்கலாம் என அவன் மனம் அடித்துக் கொண்டது.

ரக்ஷி அனைவருடனும் நன்கு ஓட்டி ஓட்டிப் பழகுவதால் சின்ன சின்ன பெட்டிச் செய்திகள் ஊரில் உலாவி வந்து கொண்டிருந்தது சின்ன மச்சாளுக்கு சின்ன ஒரு மன நெருடலாய் இருந்தது.

அடுத்து வந்த ஞாயிறு என்னுடன் கதைக்கும் பொழுது, “இங்கை பிறந்து வளர்கிற பிள்ளைகளுக்கு எதுவும் சொல்ல ஏலாது... வேறை சாதிகளிலை அல்லது வேறை இனத்திலை செய்யாமல் நாங்கள் கை நனைக்க கூடிய இடத்தில் தான் அவன் பார்த்திருக்கிறான். பறவாயில்லை” அவளே தன் மகணைப் பற்றி முறைப்பாடும் செய்து... அவளே தன்னைத் தான் சமானப்படுத்திக் கொண்டாள்.

சிலவேளை ரக்ஷனாவும் அவனுடன் வீட்டுக்கு வந்து போகின்றாள் என்றும்... இவனும் அவள் வீட்டிற்கு போய் வருகிறான் என்றும்... ஆனால் இரு வரும் ஒருவர் வீட்டில் ஒருவர் தங்குவதில்லை என்றும்... அதற்கு தாமும் அவரின் பெற்றோரும் அனுமதிப்பதில்லை என்பதில் சின்ன மச்சாளுக்கு ஓரளவு ஆறுதல்.

அவர்கள் நகரத்திலும் முதலில் கிசுகிசுக் கப்பட்ட சுபாஷ் - ரக்ஷாவின் காதல் விவாகாரம் கொஞ்ச நாட்களில் அனைவருக்கும் தெரியத் தொடங்கி விட்டது. அவர்களும் அது பற்றிக் கவலைப்படவில்லை.

அந்த நகரத்தின் சில பிள்ளைகள் துருக்கிப் பிள்ளைகள் போல மொட்டாக்குப் போட்டுக் கொண்டு தம்மை மறைத்துக் கொண்டு டிஸ்கோரெக்குகளுக்கு செல்லுமாப் போல் எந்த தேவையும் இவர்கள் இருவருக்கும்

இருக்கவில்லை.

இரவு பஸ்ஓட்டும் சாரதிகளிடமும் டக்ஸி சாரதிகளிடமும் எங்கள் பிள்ளைகளின் நதிமூலத்தை அறிந்து கொள்ள முடியும். அது கனடா என்றாலும் சரி... ஐரோப்பா என்றாலும் சரி.

முதல் இரண்டு வருடங்களும் எல்லாம் நன்றாய்தான் போய்க் கொண்டு இருந்தது.

திடீரென ரக்ஷி ஒரு ஆப்கானிஸ்தான் இளைஞனுடன் சுற்றத் தொடங்கி விட்டாள்.

சுபாஷ் உடைந்து போய் விட்டான்!

என் சின்ன மச்சாளும் தான்!!

ஆனாலும் “என் பிள்ளையுடன் வாழ அவளுக்கு கொடுத்து வைக்கவில்லை” என தன்னையும் தன் மகனையும் தேற்றிக் கொண்டவைகளை ஞாயிறு களில் எனக்கு சொல்லி அழுது கொண்டிருப்பாள்.

எனது மகளால் எங்கள் வீட்டில் எதுவும் பிரச்சனைகள் வரவில்லை என்பதில் எனக்கும் என் மனைவிக்கும் நிம்மதியாக இருந்தது.

ஒரு நாள் சுபாஷ் மிகவும் கவலையான இருந்திருக்கின்றான்.

சின்ன மச்சாள் என்ன என்று கேட்ட பொழுது ரக்ஷி கர்ப்பமாகி இருந்ததாகவும்... அந்த ஆப்கானிஸ்தான் இளைஞன் அவளை விட்டு விட்டு ஓடி விட்டதாகவும்... அவள் கருக்கலைப்பு செய்து விட்டு யூனிவே சிற்றிக்கு செல்லாமல் வீட்டிலேயே அடைபட்டு இருக்கின்றாள் என தான் அறிந்ததாகவும் கவலையுடன் சொல்லி யிருக்கின்றான்.

“அந்த மகராசிக்காக நீ கவலைப்படாமல் உன் படிப்பை பார்” என மகளின் தலையை ஆதரவாக கோதி விட்டு சின்னமச்சாள் தன் வேலைகளில் மூழ்கி விட்டாள்.

அந்த ஆண்டு வின்ரர் முடிந்து உறைந்திருந்த பனிக்குவியல்கள் எல்லாம் உருகி ஓடத் தொடங்க, மரங்களில் ஸ்பிறிங் கால இலைகள் துளிர் விட்ட பொழுது சுபாஷ் பாக்கிஸ்தான் பெண் ஒருத்தியுடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டான்.

சின்ன மச்சாளின் காதுகளுக்கு இந்த விடயம் சாடைமேடையாக வந்த பொழுது அவள் தன்னுள் உறைந்து விட்டாள் - மீண்டும் ஒரு பனிப்பாறையளாக. ஆனால் எதையும் வெளியில் காட்டவில்லை. காட்டியும் எதுவும் ஆகப் போவதில்லை என அவள் அறிவாள். சுபாஷிடம் எதுவும் கேட்கவில்லை.

என்னுடன் தான் எல்லாம் சொல்லிப் புலம்புவாள்.

ரக்ஷினாவும் ஒரு வெள்ளைக்காரனுடன் உலாவத் தொடங்கியிருந்தாள்.

அந்த ஆண்டு கோடைகால விடுமுறை இரு ஜோடிகளும் தங்கள் தங்கள் இணைகளுடன் மகிழ்ச்சி யாக கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சின்ன மச்சாள் இந்தக் கதைகளை சொல்ல சொல்ல என் மனைவி எங்கள் மகளையும் சீக்கிரம் ஊருக்கு கொண்டு சென்று திருமணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று என்னை நச்சரிக்கத் தொடங்கினாள்.

நானும் அமைதி காத்தேன் - மகளின் படிப்பு முடியும் வரையும்.

சுபாஷ் எஞ்ஜினியரிங் முடித்து நல்ல கொம்பனி ஒன்றில் வேலை எடுத்த அதே மாதம் அவனது பாக்கிஸ்தான் காதலியின் பெற்றார்கள் அவளுடன் சின்ன

மச்சாள் வீட்டுக்கு வந்து, இருவருக்கும் திருமணம் செய்ய தாம் விரும்புவதாகவும்... கனடாவில் தம் மகளின் பெயரில் வாங்கியுள்ள பங்களாவையும் பாக்கிஸ்தானில் உள்ள பல ஏக்கர் காணிகளையும் கொடுக்க விரும்புவதாயும் தெரிவித்தார்கள். அவர்கள் பாக்கிஸ்தானில் மிகவும் கௌரவமான “சேட்டுகள்” பரம்பரை எனவும் தாங்கள் இலகுவில் யார் வீட்டிலும் கை நனைப்பதில்லை எனவும் தம் குலப் பெருமைகளையும் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

அத்துடன் சின்ன மச்சாள் குடும்பத்திடம் ஒரு வேண்டுகோளையும் வைத்திருக்கிறார்கள். திருமணத்திற்கு முன் சுபாஷ் முஸ்லீம் சமுதாயத்துக்கு மாற வேண்டும் என்றும் சுபாஷின் பெயருடன் இஸ்லாம் மரபுடைய ஒரு சிறியதொரு பெயரும் இணைத்துக் கொள்ள வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

அத்துடன் சுபாஷினின் காதல் அத்தியாயம் 2ம் முடிவுக்கு வந்தது.

மீண்டும் சிறிது நாட்கள் சுபாஷ் தேவதாஸ்கோலம்

சின்ன மச்சாள் எதுவும் பேசவில்லை.

அழுதுபோட்டுக்கிடக்கட்டும் என விட்டுவிட்டாள்.

என்னுடன் கதைக்கும் பொழுது மட்டும் அவனுக்காக ஒரு புது சேவிங் செற் வாங்கி வைத்திருக்கிறேன் என உதட்டினிடையே சிரித்தபடி சொன்னாள்.

அடுத்த அடுத்த நாட்களில் ரக்ஷியைப் பற்றிய செய்தி அந்த நகரத்தையே குலுக்கியது.

அவளது புதுக்காதலன் போதை மாத்திரைகளை பாவித்து விட்டு பெரிய சுப்பர் மாக்கற்றினுள் வைத்து அவளை தாறுமாறாக அடித்திருக்கிறான். அந்தப் படம் வேறு அந்த நகரத்து வாரப் பத்திரிகையில் வெளியாகியிருந்தது.

ரக்ஷியின் உதடுகளில் இரத்தம் வடிந்தும் தலை எல்லாம் கலைந்தும் இருந்தது.

“வேணும் உந்த சிறுக்கிக்கு... என்றை பிள்ளையை அழ வைத்தவளுக்கு” சின்ன மச்சாள் சுபாஷின் காதுபடவே கூறினாள்.

அவன் எந்தப் பிரதிபலிப்பையும் காட்டவில்லை.

மூன்றாம் நாள் சுபாஷ் ரக்ஷியுடன் வீட்டு வாசலில் வந்து நின்ற பொழுது சின்ன மச்சாள் அதிர்ந்து போய் விட்டாள்.

தனியே அழைத்துச் சென்று, “இங்கே பார்... உன்னேடை முதலிலை பழகிய பின்பு ஒருத்தனோடை போய் வயிற்றைக் கழுவி விட்டுப் வந்திருக்கிறாள்... அதோடை ஓர் தூள்காரனோடை வேறை” சின்ன மச்சாள் எச்சரித்தாள்.

“நானும் ஒரு பாக்கிஸ்தான் பெட்டையோடை இருந்திருக்கின்றன்தானே அம்மா”

சுபாஷ் உறுதியாகச் சொல்ல சின்ன மச்சாள் விக்கித்து நின்றாள்.

●

இரவு எட்டு மணியாகியும் எந்தக் கடையின் கூறைச் சேலையும் அவர்களைத் திருப்திப்படுத்தவில்லை.

“காலமை முதல் கடையில் பார்த்த அந்த பெரிய போடர் கூறை நல்லாய்தானே இருந்தது”

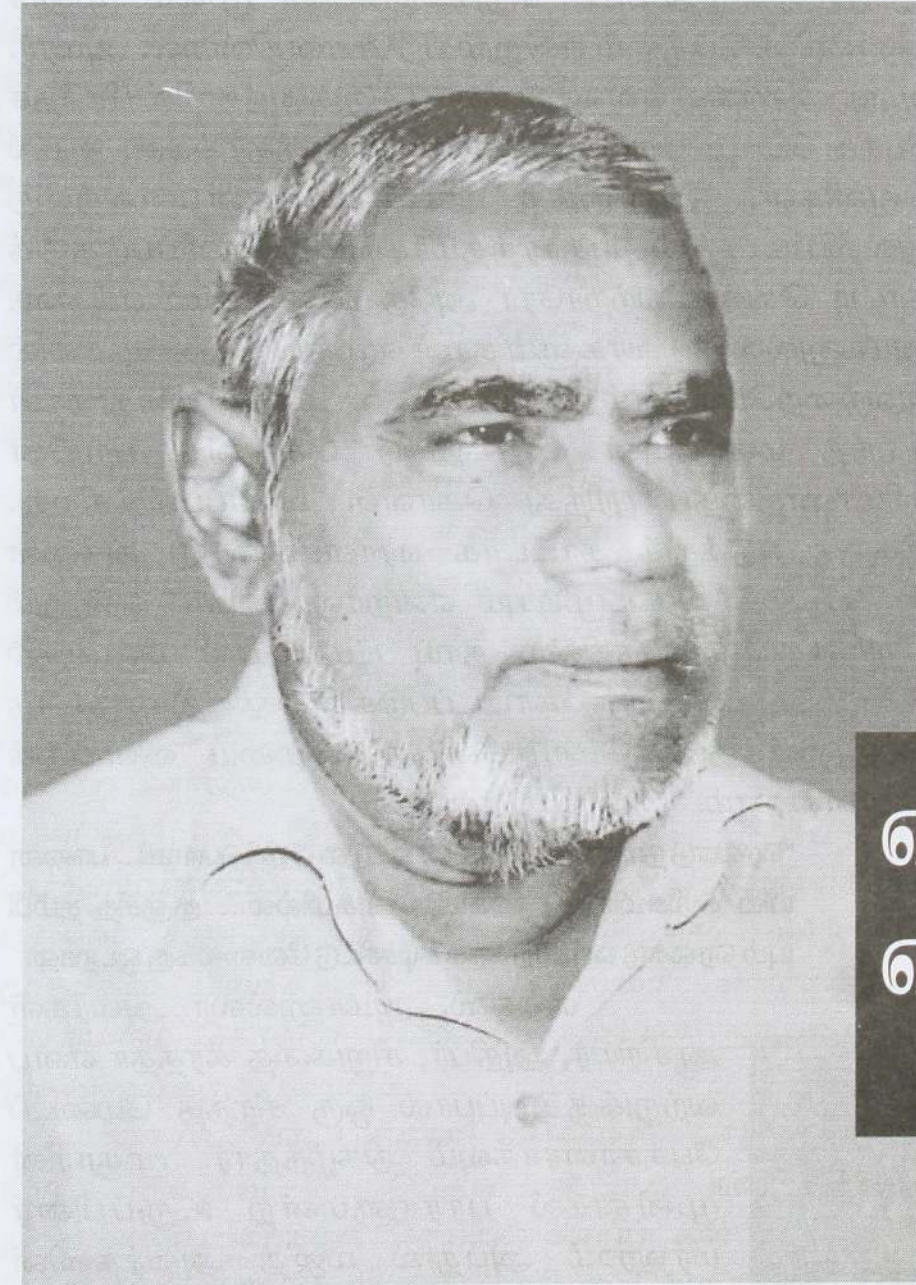
மாமியார் சொல்ல சின்ன மச்சாளும் “ஆம்” எனத் தலையாட்டினாள்.

முதல் புடவை பார்த்த அந்தக் கடை மூட முன்பு அனைவரும் திரும்பி பெரிய கடை வீதியில் திரும்ப விரைந்தார்கள்.

●

இலங்கையின் நவீன இலக்கிய செல்நெறியின் பின்புலத்தினை நோக்கும்போது திருகோணமலை மாவட்டத்தின் முத்தாகத் திகழுகின்ற மூதூரின் பங்களிப்பு ஆழமாகப் பார்க்கப்பட வேண்டியதாகும் என்பதில் மாற்றுக் கருத்துக்கு இடமில்லை. கவிதை, நாவல், சிறுகதை, நாடகம், திறனாய்வு, நாட்டாரி லக்கிய ஆய்வு என பல நிலைகளில் புத்தாக்க இலக்கிய யங்களை பிரசவிக்கச் செய்த பெருமை மிகு இலக்கிய வாதிக்களைத் தன்னகத்தே கொண்ட பெருமைக்குரிய தலமாக மூதூர் விளங்குகின்றது. உமறு நெய்நாப் புலவரின் கவிதைப் பணி தொடக்கம் ரொஸானா றெஸீனின் சிறுகதையாக்கம் வரையான பங்களிப் பினை இங்கு குறிப்பிட்டுக் கூறமுடியும்.

இந்தப் பின்னணியில் எம் மூதூர் மண்ணின் பெருமையினை சிறுகதை இலக்கியத்தின் ஊடாக இலங்கையில் மட்டுமன்றி இலக்கிய உலகம் முழுக்க பேச வைத்தவரும் ஈழத்து சிறுகதை இலக்கியத்தின் ஜாம்பவான்களுள் ஒருவருமான அமரர் வ.அ. இராச ரத்தினம் ஐயா அவர்களுக்கு அடுத்த இடத்தில் வைத்துப் பார்க்கப்பட வேண்டிய ஓர் இலக்கிய

ஆளுமையாக விளங்குகின்ற எம்.எஸ். அமரனுல்லா அவர்களைப் பற்றிய கண்ணோட்டத்தை செலுத்து வதே அவ்வியாஸத்தின் நோக்கமாகும்.

1946 இல் மூதூரில் சாதாரண ஓர் ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்த இவர், மூதூர் மண்ணின் முதலாவது விஞ்ஞான பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராவார். ஆசிரிய ராக, அதிபராக 35 வருடங்கள் கல்விப் புலத்திலே ஈடுபட்டு மிக உன்னதமான கல்விப் பணியாற்றி தனது

அறுபதாவது வயதில் ஓய்வுபெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. தான் மாணவராக இருந்த காலம் முதலே வாசிப்பதிலும் எழுதுவதிலும் ஆர்வம் கொண்டிருந்ததாகவும் தனது தீவிரமான வாசிப்புப் பழக்கமே சிறுவயது முதல் சிறு கதை எழுதும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்தியது என்றும் “ஒரு பெண்ணின் கதை” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பின் நூன் முகத்திலே குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்தப் பின்புலத்திலே தான் இவர் தனது 15 ஆவது வயதில் 10 ஆம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் எழுதிய “இரு துளிக் கண்ணீர்” என்ற சிறுகதையை இதற்கு தக்க சான்றாகக் கூறலாம். இக்கதை யாழ்ப்பாணம் இணுவிலில் இருந்து வெளியான “உதய சூரியன்” பத்திரிகையில் பிரசுரமானமை குறிப்பிடத்தக்கது.

“சிறுகதை வாசகனிடம் எதையாவது சொல்வதற்காக உருவான வடிவமன்று. வாசகனைக் கதையில் பங்கெடுக்க வைப்பதற்காக உருவான வடிவம். வாசகனை எந்தளவு கற்பனை செய்ய வைக்கிறதோ அந்தளவுக்கு சிறுகதை வெற்றி பெறுகிறது.”

என்ற கூற்றானது, ஒரு சிறுகதை ஆசிரியர் தான் எழுது கின்ற சிறுகதையானது வாசகர்களின் கவனத்தை ஈர்க்கச் செய்வதற்கான உபாயத்தினைக் கூறி நிற் கின்றது. அந்தவகையில், எம்.எஸ். அமரனுல்லா அவர் களும் தனது சிறுகதைகளின் மூலம் வாழ்வின் உன்னத தத்துவங்களை கதை மாந்தர்களின் ஊடாக உலாவரச் செய்வதில் பெருவெற்றி கண்டவராகவே கூறமுடியும். சிறுகதை உலகின் மன்னன் எனப் போற்றப்படும் புதுமைப்பித்தன், “சிறுகதையானது வாழ்க்கையின் சாளரம்” என்றும் “தனது சிறுகதைகளின் அடிநாதம் நம்பிக்கையின் வரட்சி” என்றும் அடிக்கடி கூறிக் கொள்வார். இதனால்தான் புதுமைப்பித்தனின் அதிக மான சிறுகதைகள் வாசகர்களின் வாசிக்கும் ஆர்வத்தைத் தூண்டுவனவாக இருந்தன இதனை அடியொற்றியதாகவே அமரனுல்லா அவர்களின் அனேகமான சிறுகதைகளும் வெளிவந்தன. “பசி”, “ஒரு பெண்ணின் கதை”, “அனாவும் அரைப்பவுண்

எம்.எஸ். அமரனுல்லா எம் மண்ணின் பெருமை

ஏ.எஸ்.எம். பௌஸி (திலீப்)

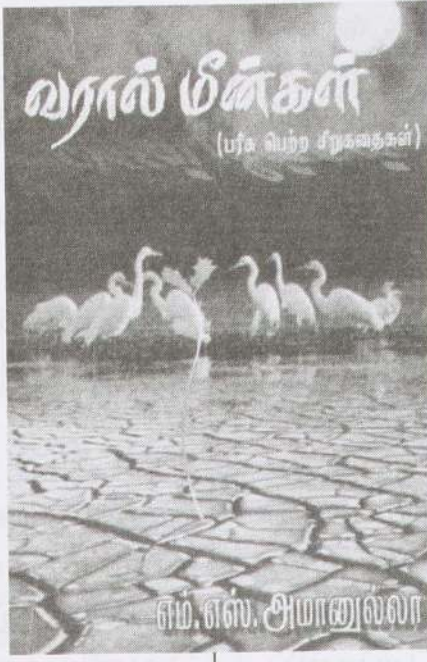
சங்கிலியும்”, “வரால் மீன்கள்” முதலிய சிறுகதைகளின் கதாபாத்திர உருவாக்கம், கதைசொல்லும் பாங்கு, கதைக் களத்தின் பிரக்ஞை பூர்வமான வெளிப் படுத்தல்கள் என்பன இவருக்குரிய பெரும் வாசகர் கூட்டத்தை தன் பக்கம் சார்ந்திருக்கச் செய்தது எனலாம்.

நாடறிந்த நல்லதொரு சிறுகதையாசிரியராக இவர் எல்லோராலும் பேசப்படுவதானது, எம் மூதூர் மண்ணிற்குப் பெருமை சேர்ப்பதாய் அமைகின்றது. தன் ஆழ்மனதின் சிந்தனை வெளிப்பாட்டினாலும் அதீத கற்பனை ஆற்றலினாலும் இவர் தனது சிறுகதைகளின்

மூலம் ஆத்மார்த்தமானதொரு திருப்தியை வாசிப்பவர்கள் உள்ளத்தில் ஏற்படுத்தி விடுகின்றார். ஆனாலும், இவரால் எழுதப்பட்ட சிறுகதைகளின் எண்ணிக்கை இருபதைத் தாண்டவில்லை என்று எண்ணும்போது மனதிற்கு சற்று வருத்தமாகவே உள்ளது. இவரது அனேகமான சிறுகதைகள் (20 சிறுகதைகளில் 16 சிறுகதைகள் பரிசுக் குரியவை) தேசிய, சர்வதேச மட்டங்களிலே போட்டிபோட்டு பரிசில்களை தட்டிக்கொண்டவை எனும் போது நெஞ்சில் ஏற்பட்ட அந்த நெருடல் சற்று சாந்திபெறுகின்றது. இவற்றையும் தாண்டி இவர் இன்னும் எழுதியிருக்கலாமே என அங்கலாய்க்கும் நல்லுள்ளங்களும் இல்லாமலில்லை. இவரால் எழுதப்பட்ட சிறுகதைகள் எண்ணிக்கையில் குறைவாக இருந்தாலும் அவற்றின் உள்ளடக்கம் கனதி மிக்கதாகும். அவற்றிற்கு கிடைத்த பரிசில்களும் பாராட்டுதல்களும் ஏராளம். இந்த அம்சமானது எம் மண்ணின் மைந்தர் இவர் என்று நாம் மார்தட்டிப் பெருமை பாராட்டுவதற்கு ஓர் உந்துதலாக அமைகின்றது. அவ்வாறு பரிசில்களும் பாராட்டுதல்களும் பெற்றுக்கொண்ட ஒரு சில சிறுகதைகள் பற்றிய விபரங்கள் கீழே தரப்படுகின்றன.

1. “கருவேலங்காடுகள் தாண்டி..” -இரசிகமணிகனக செந்திநாதன் விருது (2004)
2. “வரால் மீன்கள்” - கல்வி அமைச்சினால் ஆசிரியர்களுக்காக தேசிய மட்டத்தில் நடாத்தப்பட்ட போட்டியில் இரண்டாமிடம் (1997)
3. “சங்கான் மீன்” - துரைவி தினகரன் இணைந்து நடாத்திய தேசிய மட்டச் சிறுகதைப் போட்டியில் மூன்றாமிடம் (1999)
4. “மனித இனம்” - நீதி நல்லிணக்க விவகார அமைச்சு நடாத்திய தேசிய மட்டப் போட்டியில் பரிசு பெற்றது. (1998) (இது சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு நூலுருப்பெற்றது.)
5. “தலைமுறைகள்” - மூதூர் பிரதேச செயலகத் தால் நடாத்தப்பட்ட போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்றது. (2000)
6. “கொய்யா மரத்தில் குருவிச்சைப்பூக்கள்” - திரு கோணமலை சாகித்ய விழா முதற்பரிசு (2006)
7. “செவ்வால் அறணை” - கலாசார அமைச்சு தேசிய மட்டத்தில் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாம்பரிசு (2002)

புத்திலக்கியவாதிகளுள் பெரும் பாலானவர்கள் வாழ்க்கை என்பது பலவிதமான முரண்பாடுகளால் ஆனது என எண்ணினார்கள். இத்தகையோர் வாழ்க்கையிலுள்ள முரண்பாடுகளைச் சொல்வதற்கு சிறுகதையை சிறந்த ஊடகமாகக் கொண்டார்கள். புதுமைப்பித்தனின் “துன்பக்கேணி”, இலங்கையர்க்கோனின் “வெள்ளிப்பாதசரம்”, அ.ஸ.அப்துஸ்ஸமதின் “எனக்கு வயது பதின்மூன்று” ,

வ.அ.வின் “தோணி” போன்ற பிரபல்யமான சிறுகதைகள் பலவற்றையும் எடுத்துப் பார்க்கும் போது மானிட வாழ்க்கையின் முரண்பாட்டுக் கூறுகளான வருமை, கோபம், பொறாமை, பழிவாங்கல், ஏழ்மை, தொழிலின்மை, பிடிவாதம் என்பவற்றோடு அகவயப்பட்ட அம்சங்களான அன்பு, பாசம், காதல், தியாகம், காருண்யம் என்பனவும் அமைந்திருந்தன. எம்.எஸ் அமானுல்லா அவர்களின் கதைகளிலும் இத்தகைய வாழ்க்கைக் கோலங்களின் நெருடல்களையும் அடிமட்ட மக்களின் அவலங்களையும் மானுட உள்ளங்களின் மகத்தான எண்ணங்களையும் புடம் போட்டுக் காட்டப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். “தாய்மை”, “பசி”, “ஒற்றை மாட்டு வண்டி”, “சங்கான் மீன்”, “கொய்யா மரத்தில் குருவிச்சைப்பூக்கள்” போன்ற சிறுகதைகள் இதற்கு தக்க சான்றுகளாகும்.

மூதூர் மண் ஈன்றெடுத்த முதுபெரும் சிறுகதை ஆசான் வ.அ. வின் இடத்தினை இவரைக் கொண்டு நிரப்ப வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்திருக்கும் நிலையில் அவ்வெதிர்பார்ப்பு நிறைவேறியதோ இல்லையோ இவரால் எழுதப்பட்ட சிறுகதைகளின் மூலம் மூதூர் மண்ணின் பெருமை என்றும் பறிபோனதில்லை. அமரர். வ.அ. அவர்கள் எவ்வாறு தனது சிறுகதைகளில் பிரதேச பேச்சு மொழி வளம், மூதூரின் வனாந்தரங்கள். வயல் வெளிகள், இயற்கைக் காட்சிகள் என்பனவற்றை துல்லியமாகவும் யதார்த்தமாகவும் வெளிப்படுத்திக் காட்டி வெற்றிபெற்றாரோ அதே பாணியிலே எம்.எஸ். அமானுல்லா அவர்களும் தான் எழுதிய சிறுகதைகளில் இவற்றையெல்லாம் இழையோட விட்டமையானது தான் பிறந்த மண்ணின் மீது இவர் கொண்ட பற்றின் பரிமாணத்தைப் புரிந்து கொள்ள வாய்ப்பளிக்கிறது. இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக ஏராளமான இடங்களை குறிப்பிட்டுக் காட்டமுடியும் என்றாலும் “பசி” என்னும் சிறுகதையில் வருகின்ற தாய் பூமணியின் பின்வரும் கூற்று எழுமாற்றாக காட்டப்படுகின்றது. இதனூடாக எமதூரின் பேச்சுமொழியின் தன்மையை விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

“ரெண்டு நாளாச்சண்ணே... வீட்டுல அரிசி பொங்கி.. பாணையில அரிசுமில்ல.. கையில காசுமில்ல... குஞ்சித் தம்பியும் ரெண்டு வாட்டுரசிக்க கடிச்சிட்டு வேலைக்கு ஓடறான்”

எம்.எஸ். அமானுல்லா அவர்கள் ஆசிரியர், அதிபர், சிறுகதை கர்த்தா என்பவற்றுக்கு அப்பால் ஒரு சிறந்த மேடைப் பேச்சாளராகவும் திகழ்ந்தார். மூதூரின் முன்னால் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் மர்ஹூம் அப்துல் மஜீத் அவர்களின் விருப்பத்திற்குரியவராகவும் நெருக்கத்திற்குரியவராகவும் விளங்கிய இவர், சுவாரஸ்யமான தனது பேச்சுத் திறத்தினால் அடுத்தவர்களின் கவனிப்புக்குரியவராகவும் அனைவராலும் கவரப்பட்டவராகவும் விளங்கினார். அரசியல் மேடையென்றாலும் சரி, இலக்கிய ஒன்றுகூடல்கள் என்றாலும் சரி, நூல் வெளியீடுகளாயினும்

சரி அங்கெல்லாம் இவரது பிரசன்னம் நிச்சயம் இருக்கும். பேச்சைத் தொடங்கியது முதல் நிறைவு செய்யும் வரை சுவாஸ்யம் மாறாது பேசுவதில் அவருக்கு நிகர் அவரேதான். இதைத் தவிர. அடுத்தவர்களுடன் இன்முகத்தோடு உரையாடும் தன்மை, பேசும்போது மொழியினைக் கையாளும் லாவகம், வார்த்தைகளை உச்சரிக்கும் அழகு, தன்னையும் தனது சாதனைகளையும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாத படாடோபமற்ற பண்பு, ஓய்வுக்குப் பின்னரும் பொதுப்பணி செய்வதில் தன்னை ஈடுபடுத்திச் செயற்படுகின்ற மனோபாவம் என அவரது மகத்தான பண்புகளை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். இத்தகைய உன்னதமான பண்பாளுமையுடன் கூடிய மனிதர் மூதூர் மண்ணில் இன்றும் உலாவருவதானது எம் மண்ணிற்கு கிடைத்த மாபெரும் பெருமை என்றே கூற வேண்டும். மூதூர் மண்ணின் பெருமையை தேசியம் தாண்டி சர்வதேசம் வரைக்கும் பரிணமிக்கச் செய்த எம்.எஸ்.

அமானுல்லா அவர்கள், தமது பிள்ளைச் செல்வங்களையும் மூதூர் மண்ணிற்கு பணிசெய்யும் உன்னத பதவிகளில் தடம் பதிக்கச் செய்திருப்பதும் இங்கு சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டிய விடயமாகும். ஆசிரியர்களாக, அபிவிருத்தி உத்தி யோத்தர்களாக, சுகாதாரத்துறை உத்தியோகத்தர் களாக உருவாக்கியிருப்பதானது ஒரு தந்தையாக தனது தார்மீகப் பொறுப்பை நிறைவேற்றுவதில் இவர் வெற்றிகண்டதையே காட்டுகின்றது.

இவற்றையெல்லாம் தாண்டி, அமரர் டொமினிக் ஜீவாவின் சஞ்சிகையான “மல்லிகை” இன் அட்டைப்பட அதிதியாக அலங்கரிக்கும் வாய்ப்பு கிட்டியமையானது இவருக்கு கிடைத்த மாபெரும் விருது என்றே சொல்ல வேண்டும். இது எம்

மண்ணிற்கு இவரால் கிடைக்கப் பெற்ற பெருமையாகும். ஒட்டு மொத்தமாக நோக்கினால், எம்.எஸ். அமானுல்லா அவர்களால் மூதூர் மண்ணும் மூதூரில் பிறந்ததால் அமானுல்லா அவர்களும் பெருமிதம் கொள்ள வேண்டிய உன்னத தருணமாக இதனைக் கருத முடியும்.

காலவோட்டத்தின் மத்தியில் காத்திரமான சிறுகதைகளை எழுதியதன் ஊடாக தன் எழுத்தாளுமையை விருத்தி செய்யும் வாய்ப்புகள் இருந்தும் தொடர்ச்சியான எழுத்துப் பணியில் அதீத ஈடுபாடு காட்டாது போனமையானது மூதூர் மண்ணிற்கு ஏற்பட்ட இலக்கியத் தொய்வு என்றே நான் கருதுகின்றேன். தான் எழுதிய சிறுகதைகளை அவரால் உரிய காலத்தில் நூலருவாக்கி வெளியிட முடியாது போனமைகூட இந்த தொய்வுநிலைக்கான காரணமாக இருக்குமோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஏனென்றால், “வரால் மீன்கள்” என்ற இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு 2007 இல்

வெளியாகின்ற அதேவேளை, “ஒரு பெண்ணின் கதை” என்ற அவரது இரண்டாது தொகுப்பு ஒரு தசாப்த காலத்தையும் தாண்டி 2017 இல் தான் வெளியிடப்படுகின்றது. அதுவும் அவரது மாணவர்களின் உதவியுடன் தான் காரியசித்தமாகியுள்ளது. இதுபற்றி அவரே தனது தொகுப்பு நூலின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே, நூல்களை வெளியிட முடியாது போனதால் ஏற்பட்ட பின்னடைவே அவரது தொடர்ச்சியான சிறுகதை எழுத்துப் பணிக்கான முத்தாய்ப்பாய் இருந்திருக்கலாமோ என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. “ஒரு பெண்ணின் கதை” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பின் நூன்முகத்தில் அவர் எழுதியுள்ளமையானது எமது மேற்படி எண்ணப்பாங்கிற்கு சான்றாகின்றமை கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

“இது எனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதி ஆகும். சிறுகதைகளைத் தொடர்ந்து எழுதுவேன் என்றோ அவற்றை நூலருவாக்குவேன் என்றோ நான் ஆரம்ப காலத்தில் எண்ணி

விராலீன்கள் நூலாசிரியருக்கு விருது வழங்கிய அமரர். கல்வி அமைச்சர் Richard Pathirana

யிருக்கவில்லை. சிலநேரம் இதுவே எனது இறுதி சிறுகதைத் தொகுதியாகவும் இருக்கலாம்.”

எது எப்படியோ தன் எழுத்தாளுமையாலும் ஆசிரியத்துவ மேன்மையாலும் சமூகப் பணிகளாலும் எம் மூதூர் மண்ணின் பெருமை மிக்கதொரு உயிரியாக உலாவரும் எம்.எஸ். அமானுல்லா அவர்கள், அவர் கூறியுள்ள மேற்படி கூற்றையும் தாண்டி இன்னும் இன்னும் எழுதி, மூதூர் இலக்கிய செல்நெறியிலே எழுத்துலகின் ஜாம்பவானாக மிளிர்ந்து ஆழ்ந்ததொரு தடத்தினைப் பதிக்க வேண்டும். தன் எழுத்து வீரியத்தினாலும் கதை கூறும் வீச்சினாலும் மூதூர் மண்ணிற்கு மென்மேலும் கௌரவத்தையும் பெருமையையும் பெற்றுக் கொடுக்க வேண்டும். இதுவே, எமது மண்ணின் ஒட்டுமொத்த இலக்கிய ஆர்வலர்களினதும் ஒருமித்த கருத்தாகும். இது எப்போதும் நிலைத்திருக்கப் பிரார்த்திப்பதே இந்த இலக்கியச் செம்மலுக்கு நாம் எமது ஊர்சார்ந்து வழங்குகின்ற மாபெரும் நன்றிக் கடனாகும்.

இரை தேடல்

இராஜேஸ்கண்ணன்

எந்த அசுமாத்தமும் இல்லாமல் மல்லாந்து கிடந்தது செத்துப்போன தெரு. அந்த இடத்தை ஒரு சின்ன நகரமாக்கும் வல்லமை அந்தத் தெருவுக்கு இருந்தது. மேற்கிலிருந்து ஓடிவந்து வடக்கே திரும்பிச் செல்லும் அந்தப் பிரதான தெருவுடன் கிழக்கேயிருந்து ஓடிவரும் சிறிய தெருவொன்று சங்கமிக்கும் அந்தச் சந்திதான் அந்தச் சின்ன நகரத்தின் பிறப்புக்கு வாய்ப்பானது.

கிழக்கிலிருந்து ஓடிவரும் சிறுதெருவுக்குச் சமாந்தரமாக, கிழக்கு மேற்காக ஒரு சிவப்பு வெள்ளை வரிகளோடு சூழ்ந்த மதில் கொண்ட பிள்ளையார் கோயில். கோயிலுக்கு எதிரே மேற்கிலிருந்து ஓடிவரும் பிரதான தெருவுக்குச் சமாந்தரமாக அதன் இடது புறத்தே விரிந்து கிடக்கும் பரந்த நிலத்தில் வெள்ளைக்காரன் காலத்தில் தாபிக்கப்பட்ட பிரபலம் பெற்ற மகளிர் கல்லூரி. கல்லூரியோடு சேர்ந்தேயிருக்கும் தேவாலயமும் பாதிரியார் வாசஸ்தலமும் முன்பள்ளியும். தெருச்சந்திப்பின் தெற்காக மிசனரிக்காரர் அமைத்த ஆண்கள் பாடசாலை. தேவாலயத்தையும் எதிரேயுள்ள சந்தையை யும் பிரித்து ஊடறுத்துச் செல்லும் பிரதான வீதியின் மருங்கில் பால்கடை, பலசரக்குக்கடை, பான்ஸிக்கடை, சாப்பாட்டுக்கடை, காகிதாதிக்கடை என்று பலதும்.

இயல்பான நாட்களில் சந்தி களைகட்டியிருக்கும். பாடசாலைப் பிள்ளைகள், கோயிலுக்கு வரும் பக்தகோடிகள், மரக்கறி, மீன் தேடி சந்தைக்கு வரும் சாமானியர்கள், போத்தல்கள் சகிதம் பால்கடை வாயிலில் காத்திருக்கும் வாடிக்கையாளர்கள். மகளிர் பாடசாலை வாயிலையே வெறித்துப் பார்த்தபடி நோக்கற்று நிற்கும் தலைமுடிக்கு வர்ணம் தீட்டிய இளவட்டப் பொடியன்கள் என்று பரபரத்தபடியேயிருக்கும் சந்தி இப்போது மௌனமாய் தூங்கிக்கிடந்தது.

மீன் சந்தையை நம்பிச் சீவியம் நடத்துகின்ற, சிரங்கு பிடித்து உடலில் ஆங்காங்கே மயிர் கொட்டிய, தோலாய்ப்போன கட்டாக்காலி நாய்கள் தெருவோரத்தில் ஆங்காங்கே அட்டையாய்ச் சுருண்டு படுத்திருந்தன. தலையை உயர்த்திப் பார்த்துக் குரலெழுப்பி குரைக்கத் திராணியற்றுச் சுருண்டு கிடந்தன.

“உப்பிடியே பாத்துக் கொண்டிருந்தால் சரிவராதப்பா... பிள்ளையள் பாவம்... சில கடையளைத் திறந்து அவசியமான சாமான்கள் குடுக்கவிட்டிருக்கினமாம்... சண்முகம் கடையும் திறந்துதானிருக்கும். நிலமையைச் சொல்லி சண்முகண்ணன் கடையிலை அரிசி, பருப்பெண்டாலும் வாங்கிக்கொண்டு வாங்கோவன். அவருக்கு எங்கடை நிலை தெரியும்தானே... நீங்கள் இதுக்கு முந்தியும் காலையிலை கடனுக்கு சாமான்கள் வாங்கி, பின்னேரம் வேலையாலை திரும்பி வரேக்கை காசு குடுத்திட்டு வாறனீங்கள்தானே... ஒரு நாளும் பிழை விடயில்லைத்தானே... கட்டாயம் தருவார்... தவணையைச் சொல்லிக் கேளுங்கோ... மறுக்கமாட்டார்... இண்டைக்கு வெளியிலை போறவைக்கு அடையாள அட்டை கடைசி “நம்பர்” ரட்டை இலக்கம் தானே... நீங்கள் வெளியிலை போய் வரலாம். வழிதெருவிலை பொலிசுகிலிசு மறிச்சாலும் சொல்லலாம்... சுடவே போயினம்?.. மறிச்சால் பிள்ளையாளுக்குச் சாப்பாடுச் சாமான் வாங்கவெண்டு சொல்லிப்போட்டு போட்டு வருங்கோ...”

மனைவியின் வேண்டுகூலில் அடங்கியுள்ள தவிப்பை அசைபோட்டபடி, வைகாசிக் காற்றை எதிர்த்து தன் சைக்கிளை உளக்கியபடி, சண்முகத்தின் கடை முகப்புக்கே வந்துசேர்ந்துவிட்டான். எண்ணெய் காணாத அவனது சைக்கிளின் கிறீச் சத்தம் கேட்டு சுருண்டுகிடந்த நாயொன்று தலையை மிதத்தி அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்து விட்டு மீண்டும் சுருண்டது.

கடை பூட்டியபடி கிடந்தது. ஏமாற்றமும் சைக்கிள் உளக்கிய களைப்பும் சேர்ந்து அவனுக்கு கண்களை ஏதோவொரு திரை மூடுவதுபோலிருந்தது. சண்முகத்தின் கடைக்கு எதிரே வீதியின் ஓரத்தில், ஒரு காலை நிலத்தில் ஊன்றி மற்றக்காலை சைக்கிளின் “பாரில்” போட்டபடி திறக்கப்படாத கடையின் வாயிலைப் பார்த்தபடி நின்றான்.

அவனுக்கு நிழல்தந்த தேமா மரத்தின் உச்சிக் கிளையொன்றிலிருந்த காகம் ஒன்று போட்ட எச்சம் தெருவில் விழுந்து, ஊன்றிநின்ற காலில் மென் சூட்டோடு தெறித்தது. அருவருப்போடு சைக்கிளிலிருந்து குதித்திறங்கி, தெருவோரத்தில் குவித்துக்கிடந்த குப்பையிலிருந்த காகிதத் துண்டொன்றை எடுத்துக் காலைத் துடைத்துக்கொண்டான். சிறிய கல்லொன்றை எடுத்து எறிந்து காகத்தை துரத்திவிட்டான்.

ஏனோ வாயிலிருந்த வடையை

காலில் வைத்துக்கொண்டு பாடிய காகத்திடம் ஏமாந்துபோன நரியின் கதை பட்டென்று ஞாபகத்தில் வந்து மறைந்தது.

சண்முகத்தின் கடை அவ்வளவு பெரிய கடையில்லை. நாளாந்த தேவைக்கான பொருள்களை இல்லையென்று சொல்லாது வழங்கிவரும் சில்லறை வியாபாரக் கடை. நாளாந்தம் வேலை முடிந்து போகும் போது வழியில் சண்முகத்தின் கடையில் ஒரு கட்டு ஆர்.வி.ஜி பீடி வாங்கினால், மறுநாள் மாலையில் தான் இன்னொரு கட்டு. காலைக் கடனுக்கு போகும் போது பற்றவைக்கும் பீடியை, கடன் முடிந்தவுடன் நெருப்பை அணைத்து காதுச் சோணையின் மேற்பகுதியில் செருகிவைப்பான். குறை பீடியை, வேலைக்குப் போகுமிடத்தில் தரப்படும் இடைத்தேனீரைக் குடித்த பின்னர் பற்றவைப்பான். அவனுக்கு பீடியைக்கூடச் சிக்கனமாக புகைக்க வேண்டியிருந்தது.

பீடியின் வாடிக்கையால் சண்முகத்தாருக்கும் அவனுக்குமிடையே ஏற்பட்ட தொடர்பு காலப் போக்கில் “அந்தரத்துக்கு” சாமான்கள் வாங்கும் தொடர்பாக வளர்ந்தது. நாளாந்தம் உடம்பை அடித்து பிள்ளைகளை வளர்க்கும் அவனிடத்தில் இருக்க வேண்டிய நேர்மை இருக்கவேண்டியதிலும் அதிகமாகவேயிருப்பதாக சண்முகம் கணித்துவைத்திருந்தார். அந்த நம்பிக்கையில் தான் வெளியே பயணம் செய்வதற்கு விதிக்கப்பட்ட கட்டுப்பாட்டையும் பொருட்படுத்தாது “மாஸ்க்”கை போட்டுக்கொண்டு வந்துசேர்ந்தான்.

சண்முகம் கடையில் “றோலிங் சட்டர்” இழுத்து முடப்பட்டு அடியில் நிலத்தோடு ஆமைப் பூட்டுகள் போடப்பட்டிருந்தன. கடையின் வெளி விறாந்தையில் வைகாசிக்காற்று அள்ளிக்கொட்டிய சருகுகள் பரந்து கிடந்தன. அண்மையில் கடை திறந்து பூட்டியதற்கான எந்தவித அறிகுறியும் தென்படவில்லை.

றோலிங் சட்டர் சுருண்டு சேரும் பெட்டியின் மேல் விளிம்பில் இருந்த இடுக்கிலிருந்து பல குஞ்சுகள் சேர்ந்து கீச்சிடும் ஒலி, சதங்கையின் ஒலிபோல் கல கலத்ததுச் சிணுங்கியது. சற்று நேரத்தில் எங்கிருந்தோ பறந்துவந்த மைனா ஒன்று கடையின் முன்னே ஓடும் ரெலிபோன் வயரில் வந்து அமர்ந்து ஏதோ பரிபாசையில் அவசரமாக கத்தியது. மஞ்சள் சாயம் பூசிய அதன் உதடுகள் பிரிந்து எழுப்பும் ஒலியைக் கேட்டவுடன் உள்ளிருந்து இன்னொரு மைனா குதூகலத்துடன் வெளியே வந்தது ரெலிபோன் வயரில் இருந்து சேர்ந்து கீச்சிட்டது. முன்னர் வந்திருந்த மைனா இப்போது இடுக்கின் வழி நுழைந்து உள்ளே போனது. மீண்டும் உள்ளிருந்து சதங்கையொலி போன்ற குழந்தைக்குரல் கீச்சிடல்கள். அது உள்ளே போகும் வரை காத்திருந்த இது, வேகமாக எங்கோ பறந்தது. சற்று நேரத்தில் இது குதூகலத்துடன் திரும்பி வந்து ரெலிபோன் வயரில் அமர்ந்தபடி மஞ்சள் அலகை விரித்து மகிழ்ச்சிக் குரலெடுத்துக் கீச்சிட்டது. அது கேட்டு உள்ளே போன மைனா இடுக்கின்வழி வெளியேறி பறந்துவந்து மீண்டும் வயரில் அமர்ந்தது. வந்திருந்த மைனா உள்ளே போக, கிலுகிலுக் கீச்சிடல் குதூகலம் உச்சமானது. பின்னர், வெளியே வந்த மைனா

உற்சாகத்துடன் கீச்சிட்டு எங்கோ பறந்தது. இப்படியே வருவதும் நுழைவதும் குதூகலிப்பதும் போவதுமாக தொடர்ந்தது.

றோலிங் சட்டரின் மேற்புற பெட்டியின் இடுக்கில் ஒரு மைனாக் குடும்பம் எந்தக் கவலையுமின்றி குதூகலமாய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. தாயும் தந்தையும் மாறிமாறி இரைதேடி குஞ்சுகளுக்கு ஊட்டி மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

நாளாந்தம் உழைத்துக் களைத்து வந்து, உழைத்த காசைக் கணக்குப் பார்த்துப் பிள்ளைகளைச் சந்தோசப்படுத்தும் தன் வாழ்வின் ஒருவித பரவசம் அந்த மைனாக்களில் தெரிவதாக உணர்ந்தான்.

அப்போது வெயிலில் நின்று கறுத்துப்போன, உடம்பில் எண்ணெய் வழக்கேறிய ஒருவன், உள்ளே போட்டிருக்கும் கட்டைக் காற்சட்டை கீழே தொங்க, அதன்மேல் சாரத்தை மடித்துக்கட்டியபடி, காலில் போட்ட செருப்பு தார்ச்சாலையை தேய்க்க நடந்து சென்று கொண்டிருந்தான். அவன் கையில் இரண்டு பார்சல்கள் இருந்தன. அவை சாப்பாட்டுப் பார்சல்கள் தான். அவற்றை குழந்தையைப்போல நெஞ்சோடு அணைத்துக்கொண்டு நடக்கும் அவனைப் பார்த்து சுருண்டுகிடந்த நாயொன்று இரண்டு முறை இருமுவது போல குரைத்து தன் உயிர்ப்பை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டது. அவனும் இரைதேடிக்கொண்டான் போவான்போல என்று அவனது மனம் சொல்லிக் கொண்டது.

அவன் தன்னைப்போல ஒரு நாட்கூலிக் காரனா?... அல்லது எங்காவது ஒரு சாப்பாட்டுக் கடையில் கழிவிலைகளை அள்ளிக் கொட்டி சுத்தம் செய்துவிட்டு சிறியதொகைக் கூலியும் இரண்டு சாப்பாட்டுப் பொதிகளும் பெற்றுக்கொள்பவனா?... அல்லது பிச்சை எடுத்துச் சீவிப்பவனா?... என்றெல்லாம் சிந்திக்கத்தலைப்பட்டான் இவன்.

உள்ளேயிருந்து குஞ்சுகளின் குதூகலம் கேட்டபடியே... மைனாக்களும் சலிக்காது போவதும் வருவதுமாயிருந்தன.

சண்முகம் கடை தொடர்ந்து மூடியபடிதான் இருக்கிறது என்பது நிச்சயமானது.

சுழன்றடித்த காற்றொன்று சருகுகளை அள்ளி வீசியது. அலைக்கழிந்த சருகுகள் காற்றின் விசையால் தெருநீளத்துக்குச் சூழியாய் ஓடியது.

சந்தைப் பக்கம்கூட யாருமில்லை. சைக்கிளைத் திருப்பி வலிக்கத் தொடங்கினான். காற்றின் திசையிலே சைக்கிளுடன் அள்ளுண்டுபோனான்.

மீண்டும் மீண்டும் மைனாக் குஞ்சுகளின் குதூகலக் கீச்சிடல் காதில் கேட்டுக் கொண்டே யிருப்பதுபோல....

ஒருவேளை கடைகள் திறந்து வியாபாரம் செய்ய அனுமதித்துவிட்டால்... சண்முகம் கடையின் றோலிங் சட்டர் திறக்கப்பட்டுவிட்டால்... உள்ளே குஞ்சுகள்?...

வீடு அண்மித்தது. சற்று நேரத்தின் முன்னர் அவனிடம் தொற்றிக்கொண்ட அந்தக் குதூகலம் வரண்டுபோனது. மனதை ஏதோ அழுத்துவதுபோல... மீண்டும் தன்வீட்டிலுள்ள குஞ்சுகளின் ஞாபகம். “அரிசி, பருப்பெண்டாலும் வாங்கிக்கொண்டு வாங்கோவன்” என்று அவள் சொல்லிவிட்டது...

ஒட்டு நிரவல் இலக்கியமும் பன்முக விரிவும்

பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா

ஒட்டு நிரவல் (Collage) கலையாக்கமும் இலக்கியப் புனைவுகளும் பரிசோதனைகளுடன் நிகழ்ந்துவந்த செயற்பாடுகளாக இருப்பினும், நவீனத்துவத்தின் வளர்ச்சியோடு அவற்றின் மேற்கிளம்பல் மேலும் ஆக்கநிலையில் பரவலடையத் தொடங்கியது.

ஒட்டு நிரவில் வேறு வேறுபட்ட வடிவங்களையும், பொருள்களையும் ஒன்றிணைத்து ஒட்டி ஒரு புதிய வடிவை உருவாக்கும் செயல் முன்னெடுக்கப்படுகின்றது. புதிய காட்சி, புதிய அனுபவம் மாற்று அணுகு முறை மேலெழும் விசை உருவாகின்றது.

நவீன இலக்கியவுலகில் டி.எஸ். எலியட் எழுதிய “பாழ்நிலம்” ஒட்டு நிரவல் இலக்கிய ஆக்கத்துக்குரிய முதன்மையான எடுத்துக் காட்டாகவுள்ளது. செய்தித்துண்டங்கள், மழலையர் பாடல் அடிகள் இசைப்பாக்கள், காதில் விழுந்த செய்திகள், சமஸ்கிருத சுலோகங்கள் முதலியவற்றை ஒன்றிணைத்து ஒட்டுநிரவல் செய்து, அவர் “பாழ்நிலம்” என்ற நெடுங்கவிதையை எழுதினார். அது 434 அடிகளைக் கொண்டது. நவீனத்துக்கு அணிசேர்த்த அந்த ஆக்கம் 1922 ஆண்டில் வெளிவந்தது.

ஒட்டு நிரவல் கலை நுட்பத்தைப் பயன்படுத்தி இசரா பவுண் எழுதிய “திகழ் கன்றோஸ்” என்ற நெடுங்கவிதையாக்கமும் அதே ஆண்டில் வெளிவந்தது. மனித உணர்வுகளின் வெடிப்புத் துண்டங்களும், சிதறல்களும் அந்த ஆக்கத்தின் கருப்பொருளை நிறைவித்தன. அவை நவீனத்துவத்தின் ஆக்க வெளிப்பாடுகளாகக் கிளம்பின.

ஒட்டு நிரவல் கலை நுட்பம் நவீனத்துவக்கலைஞர்களால்

எடுத்தாளப்பட்டாலும், அதன் வரலாறுமிகத் தொன்மையானது. களிமண்தகடுகளிலே கழித்து வீசப்பட்ட துண்டங்களையும், மணிகளையும் விதைகளையும் ஒட்டிக்கலையுருக்களைச் செய்தல் தொல் குடியினரிடத்துக் காணப்பட்ட ஓர் அழகியற் செயற்பாடு.

மரங்களில் இருந்து பெறப்பட்ட ஒட்டுக்களியைப் பயன்படுத்திப் பலவகைகளிலும் மரத்தூண்களிலும் ஒட்டு நிரவல் செய்து அழகுருவாக்குதல் பழந்தமிழகத்திலே காணப்பட்டது. மரக்கால், தலைக்கோல், பவளக்கால், முதலியவற்றை உருவாக்குவதற்கும் அந்தநுட்பம் பயன்படுத்தப்பட்டது.

தொன்மையான காவியங்களின் கட்டமைப்பை நுணுகி நோக்கினால், ஒட்டுப் பரவல் அவற்றிலும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளமை வெளிப்படும். காவியங்களில், தொன்மங்கள், நாட்டார் வழக்குகள், மெய்யியற் கருத்தாடல்கள், நீதி நூல் மேற்கோள்கள், முதலியவற்றை அடியொற்றிய ஒட்டுப் பரவல் நிகழ்ந்துள்ளமையைக்காணலாம்.

ஒட்டு நிரவல் செயற்பாட்டோடு ஒன்றித்துச் செல்லக்கூடிய பிறிதொரு கருத்து வடிவத்தை இருபதாம் நூற்றாண்டில் பின் நவீனத்துவ வாதிகள் முன் வைத்தனர். அவர்கள் முன் வைத்த “நூலிய இடைத் தொடர்பு” (INTER TEXTUALITY) என்ற கருத்து வடிவம் ஒட்டுப் பரவலில் இருந்து வேறுபட்டதாக இருப்பினும், இரண்டினுக்குமிடையே தொடர்புகள் உள்ளன. ஒரு பனுவல் பிறபனுவல்களுடன் இடைத்தொடர்பு கொண்டே ஆக்கப்படுகின்றதென்றும், குறித்த ஒரு பனுவலை விளங்கிக்கொள்ள பிறபனுவல்களை நாடுதல் தேவையாக உள்ள தென்றும் உறுதிப்படுத்துதல் நூலிய இடைத் தொடர்பால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒட்டு நிரவல் நுட்பத்தை ஓவிய வெளிக்குக் கொண்டு வந்தவர்களுள் பிக்காசோவும், பராக்கும், முக்கியமானவர்கள். ஆக்கச் செயற்பாட்டின் கட்டவிழ்ப்போடு தடைகளை உடைத்து வெளிவந்த அவர்களின் கலைச் செயற்பாட்டுக்கு ஒட்டு நிரவல் கைகொடுத்தது.

செய்தித்தாள் துண்டங்கள், உடைந்த இசைக்கருவிகளின் உதிரிப்பாகங்கள், புகையிலைப்பெட்டிகள், உலோகத்துண்டுகள், வெட்டுத் துணிகள், முதலியவற்றை ஒட்டுப் நிரவல் ஓவிய ஆக்கத்துக்கு பிக்காசோ பயன்படுத்தினார். 1907 ஆம் ஆண்டுக்கும் 1914ஆம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் அத்தகைய செயற்பாடுகள் அவரிடத்தே மேலெழுந்தன. 1915 ஆம் ஆண்டில் அந்த முயற்சியைக் கைவிட்டார். சுயவெளிப்பாட்டின் செறிவு, ஓவிய மேற்

பரப்புடன் கட்டுப்பட்டதன்று எனவும் அதன் ஆழங்களை நோக்கிப்புனைவை நகர்த்த வேண்டுமெனவும் துணிந்தார்.

பிக்காசோவின் ஓட்டு நிரவல் கலை முயற்சியின் முக்கியத்துவம் பராக்கின் மீதும் செல்வாக்கை ஏற்படுத்தியது ஓவிய விசையின் அடுத்தகட்டத்துக்கு நகர்வதற்கு இருவரும் மேற் கொண்ட ஓட்டு நிரவல் முயற்சிகள் பின் புலவிசைகளாக அமைந்தன.

தமது அடுத்த கட்டநகர்வை பிக்காசோ பின் வரும் முன் மொழிவால் வெளிப்படுத்தினார். “முகம் என்பது கண், வாய், மூக்கு, காது நெற்றி முதலாம் பகுதிகளைக் கொண்டது. மனத்தின் ஆழ்ந்த உணர்வுகளைப் புலப்படுத்த எவ்வகையிலும் அந்த உறுப்புக்களைப் மாறுநிலையில் பரவலிடலாம் அல்லது அசைத்துவிடலாம்” பிக்காசோவின் ஓவியங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கு அவரின் மேற்கூறிய கருத்து துணை செய்யும்.

ஓட்டுநிரவல் ஓவிய மரபு தொடர்ந்து வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருப்பதற்கு அதன் உள்ளீடாக அமைந்த உளவியற்பலம் கைகொடுத்தது.

சிறுவருக்கான கல்வியில் ஓட்டுநிரவல் செயற்பாடு நலன்களை விளைவிப்பதாக உளவியலாளர் குறிப்பிடுகின்றனர். சிறுவரின் கைகளின் செயற்பாடுகளையும், கண்களின் செயற்பாடுகளையும் அழகியல் உணர்வுடன் ஒன்றிணைப்பதற்கு அது துணை செய்கின்றது.

வீசியெறியப்பட்டதுண்டங்களையும், “பயனற்றது” என்று தள்ளிவிடப்பட்டவற்றையும் ஒன்றிணைத்து அழகியல் வெளிக்கிக் கொண்டுவருதல் சிறுவரின் படைப்பாக்கத்திறனில் புதிய வலுவேற்றத்தைக் கொடுக்கவல்லது. கழித்துவிடத்தக்க பொருள்கள் “ஒதுக்கிவிடத்தக்கவை” அல்லவை என்ற கருத்தேற்றத்தை நடைமுறைவாயிலாக ஓட்டுநிரவல் செயற்பாடு வழங்குகின்றது.

விதம் விதமான பொருள்களுடன் கலைப் பரிசோதனை செய்யும் ஆற்றலும் வளர்க்கப்படுகின்றது. பொருள்களை ஒழுங்கமைக்கும் கோலங்கள் அழகியல் அனுபவத்தைக் கொடுப்பதுடன் புதியவற்றை உருவாக்கும் திறனுக்குரிய பயிற்சியாகவும் அமைகின்றது.

அழகியல் நோக்கில் பொருள்களைத் தெரிந்தெடுக்கும் திறன், ஒழுங்குபடுத்தும் திறன், ஓட்டும் திறன், என்ற செயற்பாடுகளுக்குப் பயிற்சி கிடைக்கப் பெறுகின்றது. சிறுவர் கல்வியின் பாட ஏற்பாட்டில் ஓட்டு நிரவலுக்குச் சிறப்பிடம் வழங்கப்படுகின்றது.

“சீர்மியம்” என்ற மனவளம் செய்யும் செயற்பாட்டிலும் ஓட்டுநிரவல் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. மனத்தை ஒருங்கு குவித்து ஓட்டு நிரவலில் ஈடுபடும் பொழுது ஒருவர் தனக்குத்தானே மனவளஞ் செய்துகொள்ளும் நிலைக்கு நகர்த்தப்படுகின்றார்.

கோலவுருவை ஆக்கும் அழகியற் செயற்பாடு, மன அழுத்தங்களில் இருந்து விடுபடச் செய்வதற்குத் துணை செய்கின்றது. எத்தகைய வண்ணங்களையும் வடிவங்களையும் ஒருவர் தெரிவு செய்கின்றார் என்பதும் எத்தகைய கோல உருவை ஏற்படுத்துகின்றார் என்பதும் மனவளம் செய்ய உதவுவதற்கு உதவும் பயனுள்ள சுட்டிகளாகும்.

அறிகை அமைப்பை நேர்நிலையில் மீள் ஒழுங்கு படுத்துதல். சிந்தனையைப் பயனுள்ள வகையில் மீள் ஒழுங்கு படுத்துதல், முதலியவற்றுக்கும் ஓட்டுநிரவல் அனுபவம் துணை செய்யவல்லது.

ஓவியத்தில் மட்டுமன்றி இசையிலும் ஓட்டு நிரவல் செய்யும் பரிசோதனை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. “இசை ஓட்டு நிரவல்”, “ஓலிஓட்டு நிரவல்” ஆகிய செயற்பாடுகள் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் தோற்றம்பெற்றுவிட்டன.

மாதிரிகை (SAMPLING) எடுப்பு நிலையில் ஒலித்துண்டங்களும் இசைத் துண்டங்களும் தெரிவு செய்யப்பட்டு, இசைஓட்டுநிரவல் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

1673 ஆம் ஆண்டில் பைபர் என்பவர் உருவாக்கிய “பட்டாலியா” என்ற இசை வடிவத்தில் இசை ஓட்டுநிரவல் முதலிலே பயன்படுத்தப்பட்டது. இசை வல்லுனர், மொசாட் 1789 ஆம் ஆண்டில் உருவாக்கிய “டொன் ஜியோவன்னி” என்ற இசையாக்கத்தில் ஓட்டு நிரவல் நுட்பம் மேலும் செறிவுடன் பயன்படுத்தப்பட்டது.

மின்னியற் சாதனங்களின் கண்டுபிடிப்போடு இசையில் ஓட்டு நிரவல் மேலும் நுட்பமான முறையில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. திரைப்பட ஆக்குனரும் ஊடகக் கலைஞருமாகிய வால்டர் ரட்மன் அந்த முயற்சியின் முன்னோடியாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளார். பாடல்களும் இசையும், ஒலிக்கோலங்களும் பதிவு செய்யப்பட்டு வைக்கத்தக்க தொழில் நுட்பத்தின் வளர்ச்சி, ஓட்டு நிரவல் செயற்பாட்டுக்குப் பெரிதும் துணை செய்தது. பதிவுகளில் இருந்து துண்டங்களைப் பொறுக்கியெடுத்து ஓட்டு நிரவல் செய்யும் முயற்சி பரவலடையத் தொடங்கியது.

தமிழ்ச் சூழலில் செவ்வியல் இசை இறுக்கமான கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்த நிலையில், பரிசோதனை முயற்சிகள் பொதுவாக ஊக்குவிக்கப்படுதல் இல்லை. ஆயினும் அந்தத் தடைகளை மீறிப் பரிசோதனை முயற்சிகளை மேற் கொள்வோரும் உளர். மேலைப்புல இசை அறிவுடையோர் மேலையுலகில் நிகழ்ந்த பரிசோதனைகளை விளங்கிக் கொண்டதுடன் தமிழ்ச் சூழலிலும் பரிசோதனைகளை நிகழ்த்தினர். அத்தகைய பரிசோதனைகளை மேற்கொண்டவர்களுள் எம்.ஏ. ரகுமான் முக்கியமானவர்.

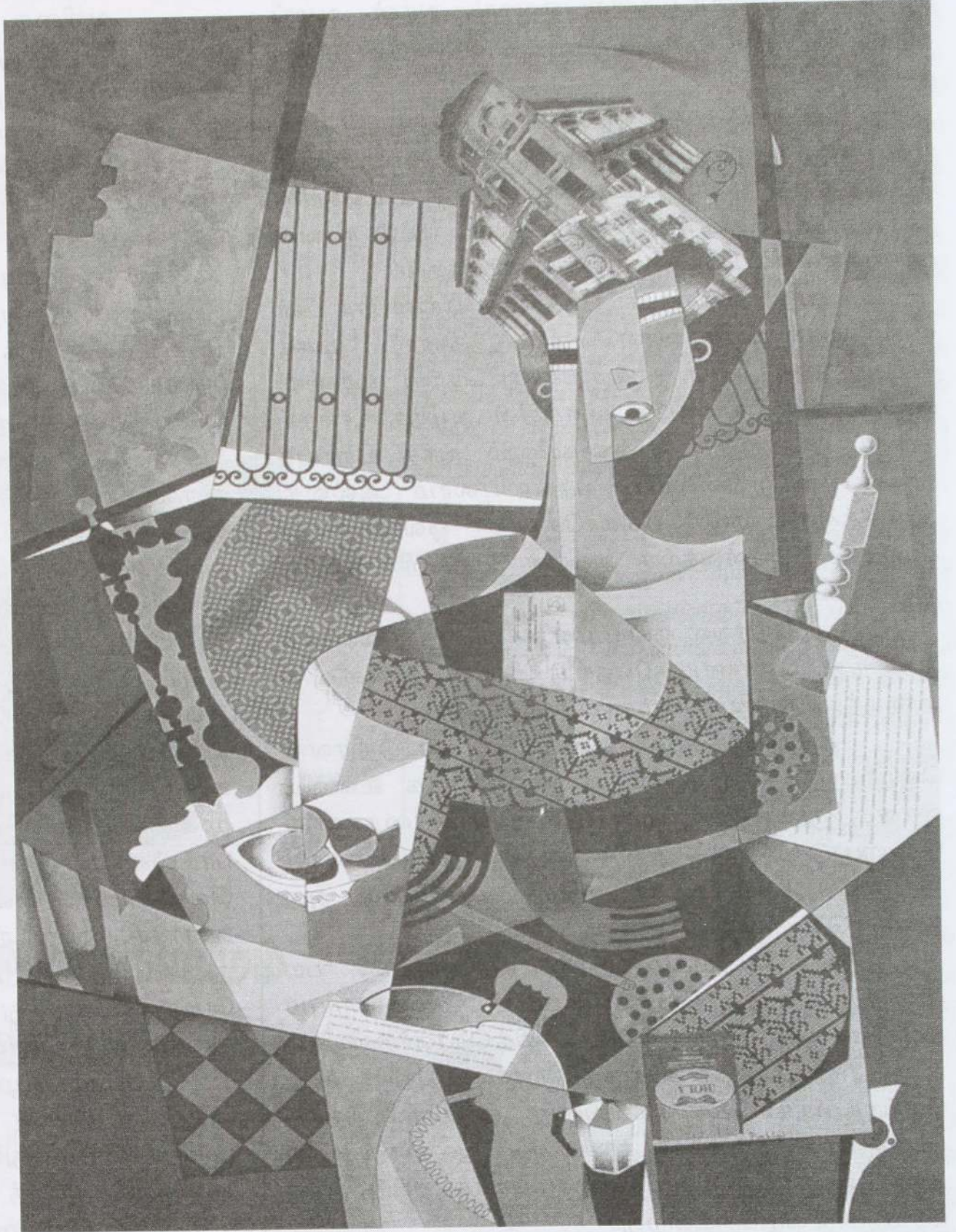
மேலையுலகில் பின் நவீனத்துவத்தின் வளர்ச்சியோடு, ஓட்டு நிரவல் செயற்பாடு மேலும் ஊக்கம் பெறலாயிற்று பின் நவீனத்துவம் வலியுறுத்திய பன்மைத்துவம் நூலிய இடைத் தொடர்பு, பன்மை வாசிப்பு, நூலாசிரியர் அல்லது ஆக்குனரின் மறைவு, ஓரங்கட்டப்பட்டவற்றையும், விளிம்புநிலை அலகுகளையும் முன்னிலைப்படுத்தல் முதலிய கருத்து வடிவங்கள் ஓட்டுநிரவல் செயற்பாடுகளுக்கு விசையூட்டின.

எண்ணிமத் தொழில் நுட்பத்தின் வளர்ச்சியோடு ஓட்டு நிரவல் செயற்பாடு மேலும் புதிய பரிமாணங்களைப் பெற்றது. பரிசோதனைகளும் ஆக்க நிலையில் மரபை மீறுதலும், புதிய வளர்ச்சிகளுக்கும், அழகியற் சுவைப்புக்கும் இட்டுச் சென்றுள்ளமையைக் காணலாம்.

ஓட்டுநிரவல் தொழிற்பாட்டை, மார்க்சியம், முரண்பாடுகளின் தொகுப்பாகக் காண்கின்றது. முரண்பாடுகளின் தொகுப்பான சமூகமே ஓட்டு நிரவலுக்கான பாடத்தைக் கற்றுக் கொடுக்கின்றது.

சுயம்

சந்திரகௌரி சிவபாலன்

ஓடி வந்து தாயைக் கட்டிப் பிடித்து அழுகின்றாள் சத்யா. விஜய் ரிவி சீரியலில் மூழ்கியிருந்த கலாவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. “என்ன மகள்... என்ன மகள்? என்ன நடந்தது. இஞ்ச வந்து பாருங்க.” என்று கணவன் சிவத்தை அழைத்தபடி பதட்டத்துடன் மகளைப் பார்த்தாள், கலா.

புகையிரத நிலையத்தில் இருந்து ஓடியே வந்திருக்கின்றாள். அவள் வசிக்கும் பகுதியில் நாயோடு சிலர் நடப்பதைக் காணலாம். மற்றப்படி யாரும் வெளியே அநாவசியமாக திரிய மாட்டார்கள். பக்கத்து வீட்டுக்காரன் யார் என்று தெரியாதுதான் அவர்கள் வீதி மக்கள் வாழுகின்றார்கள்.

வந்த சத்யாவின் கைகளில் இருந்து இரத்தம் வடிந்த வண்ணம் இருந்தது. என்ன இரத்தம் என்று பெரிதாகக் கத்தியபடி கைகளில் இருந்த இரத்தத்தைப் பார்க்கின்றாள். அந்த இரத்தம் சத்யாவின் கைகள் காயப்பட்டது போல் இருக்கவில்லை.

சத்தமாகக் கத்திய மகளைக் கலா ஒண்ணு மில்ல. ஒண்ணுமில்ல என்று அணைத்து கன்னங்களைத்

துடைத்தபடி அமைதியடையச் செய்தாள்.

ஓடி வந்த சிவமும் என்ன நடந்ததோ என்று பதட்டத்துடன் நின்றான். கண்களால் அவரை சத்தமில்லாமல் நிற்கச் செய்துவிட்டு மடியில் மகளைப் போட்டுத் தடவினாள் கலா. சத்யா ஒரு பெண் என்று செல்லமாக வளர்ந்தவள்.

இரட்டைப் பின்னல் போட்டு வட்டமான கறுப்பு ஸ்ரீக்கர் பொட்டு வைத்த வட்ட பொலிவான முகமே அவளின் அடையாளம். கறுப்பும் இல்லை சிவப்பும் இல்லை. இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட பூசி மெழுகிவிட்டது போன்ற ஒரு பளபளப்பான உடல் நிறம். குறும்பான பார்வை. எதற்கும் கோபம் வராத சிரித்த முகம். பற்களால் உதட்டைக் கடித்து அவள் பார்க்கும் பார்வையிலே எத்தனை பெரிய பணக்காரனாக இருந்தாலும் காலடியிலே விழுந்து போவார்கள்.

ஜெர்மனியில் வாழ்ந்தாலும் அடக்கமாகப் பிள்ளையை வளர்த்திருக்கின்றார்கள் என்ற பட்டத்தைத் தன் பெற்றோருக்கு வாங்கிக் கொடுத்திருக்கின்றாள். பல்கலைக்கழகத்தில் ஆசிரியர் பட்டத்திற்காகப்

படித்துக் கொண்டு இருக்கின்றாள். பாடசாலைக் காலங்களில் கூட அந்தப் பின்னலும் நீண்ட காற்சட்டையும் கூடவே வரும். அலங்காரமில்லாத அழகான பெண்ணாக இருந்த அவளை அணைப்பதற்கு ஆண் வர்க்கம் போட்டி போடும். ஆனால் இந்த தனித்தன்மை மிக்க சத்யா வேறு ஒரு தனி உலகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். எந்த இராஜகுமாரனை அவள் தேடுகின்றாள் என்பது யாருக்குத் தெரியும். தாய் தந்தை சொற்களுக்கு மறு வார்த்தை கூறமாட்டாள். இந்த ஜெர்மனியில் இக் கலாசார பெட்டகத்தை யார் காணப் போகின்றார்கள் என்ற பெருமை பெற்றோருக்கு இருந்தது.

இந்த ஜெர்மனி மண்ணில் இப்படி ஒரு பெண்ணா என்று பார்க்கும் சில தமிழர்கள் வெட்கப் படுவதும் தாய் கலாவிடம் “என்ன கலா உன்ர பிள்ளைக்கு கொஞ்சம் நாகரிகம் சொல்லிக் கொடுக்கக் கூடாதா? நீயே பெரிய சினிமா அக்ரஸ் மாதிரி வேலைக்கு வாறாய். உன்ர மகள் என்ன நாட்டுப் புறமாய் இருக்கிறாள்” என்று நக்கல் அடிப்பவர்களிடம் மகளுக்குச் சாதகமாக கலா பேசினாலும் அவள் மனதுக்குள் கவலை எப்போதும் அப்பிக் கொண்டிருக்கும். சத்யாவிடம் வந்து “இஞ்சபார் சத்யா. உன்னால எனக்கு எவ்வளவு வெட்கக் கேடு. இந்த ஜெர்மனியில் உன்னப் போல யாரையாவது கண்டிருக்கிறீயா? பார்க்கிற சனமெல்லாம் கேலியாகக் கதைக்குதுகள்” என்று கலா அடிக்கடி கேட்பதும். அதற்கு அவளென்ன உரிஞ்சு போட்டா ஆடுறாள். இந்த சனம் கதைக்கிறதக் கதைக்கட்டும். உனக்கு விசரென்றா அங்கால போ” என்று மகளுக்கு வக்காளத்து வாங்குவான் அப்பா சிவம். சத்யாவும் அம்மா இது என்ர ஸ்ரைல். விடுங்களேன். என்று சிலுப்பி விட்டுப் போய்விடுவாள்.

அழகை நின்றவுடன் ஆறுதலாக கலா கேட்டாள் என்ன நடந்தது சத்யா?

ரெயினுக்குள் இருந்து நான் இறங்கும் போது ஒரு பெடியன் என்னை இறுக்கிக் கட்டிப் பிடிச்சான். நானும் விடச் சொல்லி மல்லுக் கட்டினன். என்ர தலையெல்லாம் இழுத்து சட்டையெல்லாம் இழுத்தான். பிடிச்சு தள்ளிப் போட்டு ஓடி வந்திட்டன் என்றாள். அப்ப கையில் எப்படி இரத்தம் வந்தது. எனக்குத் தெரியா அம்மா என்றாள். “சரி சரி வேற யாரும் பார்க்க இல்லையா. இல்லம்மா யாரும் இந்த ஸ்ரேசனில் இறங்கல்ல” என்றாள். “சரி மல்லுக்கட்டும் போது ஏதாவது கீறுப்பட்டிருக்கும். இனிமேல் தனிய வராத. அப்பா இல்லாட்டி நான் ஸ்ரேசனுக்கு ரெயின் வரும்போது வந்து நின்று கூட்டி வருவோம்” என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்தாள். அன்றைய நாள் சத்யாவின் விசும்பலுடனும் கலாவின் என்ன நடக்கப் போகுதோ என்ற ஆராய்ச்சியுடனும், சிவத்தின் மகள் பற்றிய சிந்தனையுடனும் கழிந்தது.

ஒன்றும் பெரிதாக நடக்காதபடியால் அப்படியே நாட்கள் நகர்ந்தன. அன்று பல்கலைக்கழகம் போவதற்காக ஆயத்தமான சத்யாவின் கைப்பைக்குள் சாப்பாட்டுப் பெட்டியை வைப்பதற்காகக் கலா

கைப்பையைத் திறந்தாள். அதற்குள் ஒரு பொம்மை இருப்பதைக் கண்டாள். இது யாருடைய பொம்மையை வைத்திருக்கின்றாள் என்று சிந்தித்தபடி மகளிடம்

சத்யா இந்த பொம்மை யாருடையது? என்று கேட்ட போது “பொம்மையா? தெரியாதேம்மா. சிலவேளை இது மிசேலாட அக்காட மகளுடையதாக இருக்க வேண்டும் அம்மா. விளையாடுற நேரம் மறைத்து வைத்திருக்கிறேன் போல. அப்பிடயே கொண்டு வந்திட்டன் என்று நினைக்கின்றேன் என்றாள்.

“நீ மறைச்சு வச்சது உனக்கே தெரியாது. நல்ல பிள்ளை. இப்பிடி மறதி இருந்தால், நல்...லாப் படிப்பாய். சரி சரி அந்தப்பிள்ளையிட்டப் போய்க் கொடுத்திட்டு வா” என்றாள் கலா.

பல்கலைக் கழகத்தில் இருந்து மிசேலா வீட்டிற்குப் போய் வரும் எண்ணத்துடன் வீட்டை விட்டு போனாள். இன்று சிவம் வேலைக்கு விடுமுறை எடுத்திருந்த காரணத்தால் சத்யா இன்று பல்கலைக் கழகத்திற்கு காரில் போனாள். மிசேலா வீட்டிற்கும் போய் வர வேண்டும் என்ற காரணத்தினால் நேரமாகும் என்று சத்யா பெற்றோரிடம் சொல்லிவிட்டுப் போனாள். சத்யாதான் வர தாமதமாகுமே எங்கேயாவது போவமா என்று கேட்டான் சிவம். ஓம் எங்கேயாவது நடந்து போட்டு வருவம் என்று கலாவும் சொல்ல.

இருவரும் அருகே இருந்த பென்ராத் அரண்மனைக்குப் போவோம் என்று முடிவெடுத்தார்கள். அதற்கு அருகாமையில் நடப்பதற்கு பச்சைப் பச்சென்ற மரங்களும், அடர்ந்த காடுகளும், புல்வெளியும், சுவாசிப்பதற்குச் சுத்தக் காற்றும் சுகமாக வீசும். ஒரு நடப்பதற்காக பகுதி(பார்க்) இருக்கின்றது.

வெயிலைக் கண்டால் பழமரம் தேடும் பறவைகள் போல சனக்கூட்டம் நிரம்பி வடியும். நண்பர்கள் கூட்டம், பிள்ளைகளும் பெற்றோரும் என்று அமளி துமளியாக இருக்கும்.

இருவரும் தாமதமாக நடப்பதற்கேற்ற பாதணிகளை அணிந்து கொண்டு தயாராகிவிட்டார்கள். நேரம் 5 மணி ஒரு 2 மணித்தியாலங்களை அங்கு கழிக்கலாம். கோடைகாலத்தில் இருட்டுவதற்கு 10 மணியாகும். அதனால், இந்த நேரமே இதமான காலநிலையாக இருக்கும் என்று இருவரும் புறப்பட்டார்கள்.

இருப்பது ஒரு பிள்ளை என்ற காரணத்தினால், அவர்கள் இருவருடைய எண்ணம் கவலை மகிழ்ச்சி எல்லாம் சத்யாவைச் சுற்றியே வரும். “26 வயதுக்கு வந்து விட்டாள். இனி ஒரு கல்யாணம் பேசி செய்ய வேண்டும். அவளாக ஒரு பெடியனைப் பார்த்தாலும் பரவாயில்லை. சனங்களும் எப்ப கல்யாணம் எப்ப கல்யாணம் என்று கேட்குதுகள் என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. எங்களை நம்பி இருப்பவளுக்கு நாமாகத்தானே ஒரு மாப்பிள்ளை பார்க்க வேண்டும்” என்று கலாவே பேச்சைத் தொடங்கினாள்.

“இந்தத் தமிழாக்கள் எங்க போனாலும் கல்யாணத்தை ஒரு பெரிய பிரச்சினையாகத் தான் எடுக்கிறார்கள். இங்க வந்தும் இந்தக் குணம் விட்டுப் போகுதில்ல. பிள்ளைகளுக்குப் பிடிச்சால் கட்டுங்கள்

தானே. எதுக்குப் போட்டுக் கரைச்சல் கொடுப்பான். அதது நடக்க வேண்டிய நேரத்தில நடக்கும்” என்று அலுத்துக் கொண்டான் சிவம்.

பலதும் பத்தும் கணவனும் மனைவியும் பேசுவதற்கு ஏற்ற நேரம் இந்த நடைப்பயிற்சியே. இயற்கை அழகு இரசிக்கப்படும், மக்களின் விமர்சனங்கள் உரைக்கப்படும், மெல்ல மெல்ல கையில் கொண்டு செல்லும் ஐஸ் உம் உதட்டை முத்தமிட்டு வாய்க்குள் கரைந்து போகும்.

திடீரென்று கலாவின் பார்வை இரண்டு பெண்பிள்ளைகளில் மொய்த்தது. சிவத்தின் கையை இறுகப் பிடித்தாள் கலா. “இஞ்சப்பா அங்க இருக்கிற அந்த இரண்டு பிள்ளைகளையும் பாருங்கள். நம்மட சத்யா போல இருக்குதெல்லா”

கண்களைச் சுருக்கிச் சந்தேகத்துடன் பார்த்தான் சிவம். ஓம் ஓம் சத்யாதான். என்ன அது அந்தப் பெட்டையைக் கட்டிப் பிடிச்சுக் கொண்டு இருக்கிறாள். மனம் படபடவென்று இருவருக்கும் தாண்டவமாடியது. விழித்த விழி நிறுத்தியது.

அருகே போவோமா? இல்லையா? சிந்தித்த இரு மனங்களும் போவோம் என்று முடிவெடுத்தன. அருகே இருவரும் வந்தார்கள். சத்யா பெற்றோரைக் கவனிக்கவில்லை. அவர்கள் கண்களை அவர்களால் நம்பவே முடியவில்லை.

அப்படி ஒரு கம்பீரத் தோற்றம். காலுக்கு மேல் கால்களைப் போட்டு இலேசாக மேல்காலை ஆட்டிக் கொண்டிருந்தாள். கையிலே சிகரெட் புகையை இழுத்து உறிஞ்சியபடி புகையை தள்ளிக் கொண்டிருந்தாள். நேர் கொண்ட பார்வை. இடையிடையே தன் அருகே இருந்த பெண்ணுக்கு சில்மிசங்களைச் செய்தபடி சிரிக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளும் சத்யா மடியில் விழுவதும் சத்யாவைக் கட்டிப் பிடிப்பதும் கொஞ்சலாகப் பேசுவதுமாக இருவரும் சுகமான மகிழ்வான ஒரு உலகத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆடிப்போனார்கள் கலாவும் சிவமும். தம் முடைய கண்களை அவர்களால் நம்பவே முடியவில்லை. மிக வேகமாக அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தார்கள். அவசர அவசரமாக வீட்டுக்கு வந்தார்கள்

ஆச்சார அனுஸ்டானங்களைக் கடைப்பிடித்து, அடக்கவொடுக்கமாக, எங்களுக்கு அடிபணிந்து செல்லமாக வாழும் சத்யாவையா நாம் கண்டது?

“ஏனப்பா... ஒருமுறை போய் கதைச்சுப் பார்த்திருக்கலாம். ஒருவரைப் போல 7 பேர் இருப்பார்களாமே. அதனால், சிலவேளை அது வேற பிள்ளையாக இருக்கும்” என்று தன்னுடைய மனதைச் சாந்திப்படுத்த கலா நினைத்தாள்.

“சீச்சி அது நம்மட சத்தியாதான். இத எப்படி அவளிட்டக் கேட்பது? இது இருவருடைய மனப் போராட்டம். மௌனமாக நேரம் நகர்கிறது. வீட்டுக்குள் வருகிறாள் சத்யா. வரும்போதே அம்மா பசிக்குது. என்ன சாப்பாடு? என்று கேட்டபடி உள்ளே

நுழைகின்றாள். குளியலறைக்குள் சென்று தன்னை சுத்தீகரித்தவளாய் சமையலறைக்குள் நுழைகின்றாள்.

புட்டை தட்டிலே போட்டபடி “மிசேலா வீட்டிற்குப் போனாயா? என்று கலா கேட்டாள்.

இல்லம்மா அவளை பென்ராத் பார்க்கில் சந்திச்சேன். பொம்மையைக் கொடுக்க நினைச்சன். அதை மறந்து போனன். உனக்கு எங்க அந்த எண்ணம் இருக்கப் போகிறது என்று நினைத்த கலா.

ஆட்டிறைச்சிக்கறியை தட்டிலே போட்டபடி “நாங்கள் வந்தோமே. எங்களைக் கண்டியா? என்றாள். இல்லையே எங்கே பென்ராத்துக்கா? நான் காணல்ல.” என்று சாதாரணமாகப் பதிலிறுத்தவளாய் அமைதியாகச் சாப்பிட்டு விட்டு அம்மா நீங்கள் பாத்திரங்களை வையுங்கள் நான் கழுவி வைக்கிறன். நீங்கள் நடக்கப் போனதால களைப்பாக இருக்கும் ரிவி பாருங்கள். நான் கிச்சனை துப்பரவாக்கிவிட்டு வருகிறேன் என்றாள்.

குழம்பிய மனதுக்குள் எப்படித்தான் சமாதான நீர் பாய்ச்ச முடியும். நம்பிக்கை சிதறடிக்கப்பட்ட வேதனையை என்ன சொல்லித் தீர்க்க முடியும். வெடிக்கப் போகும் கவலையை அடக்கி வைத்த கலா சமயலறையை விட்டு நகர்ந்தாள்.

சிவத்தால் எதையும் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. சத்யா உன்னட்ட ஒன்று சொல்ல வேணும். அம்மா சொன்னவவா?

“என்னப்பா”

உனக்கு ஒரு பெடியனை பார்த்திருக்கிறம். எங்கட குடும்பத்திற்கு ஏற்ற பிள்ளை. நீ சொல்லும் தராதரம் எல்லாம் இருக்கிறது. அவர்களுக்கு என்ன சொல்ல.

“பிரச்சினை இல்லப்பா. அடுத்த இரண்டு மாதத்தில் படிப்பு முடிகிறது தானே. உங்களுக்குப் பிடித்தால் எனக்கு சந்தோஷம். என்ன இந்த நாட்டு உருப்படாத கலாசாரத்தைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டிருப்பவர் என்றாலேயே கொஞ்சம் கஸ்டம்” என்றாள் சத்யா.

ஆச்சரியத்தின் உச்சிக்குப் போன சிவம், எதுவுமே பேசாமல் தலையாட்டிவிட்டு கலாவை ஓரக் கண்ணால் பார்த்தான்.

கலாவுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. ஓங்கி அறைய வேண்டும் போல் இருந்தது. என்ன மாதிரிப் பேசுறாள். உள்ளம் வேதனையால் நிறைந்தது. இப்படி ஏமாற்றி எந்த இடத்தில் எங்களை மரியாதை கெடுக்கப் போகின்றாளோ! மகளிடம் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை ஒரு நொடியில் சுக்குநூறாகிப் போனது. அவளைப் பார்க்கவே வெறுப்பாக இருந்தது. பொத்திப் பொத்தி வளர்த்து பொல்லாத குணங்களைப் பதிய வைத்து விட்டோமோ! சிதைந்து போயிருக்கும் தனது மனது என்ன தீர்வை எடுக்கலாம் என்று தெரியாது குழம்பியது.

சமையலறையைத் துப்பரவு செய்து விட்டு அம்மாவின் அணைப்பைத் தேடி நெருங்கினாள் சத்யா. கலாவின் கையைப் பிசைந்தபடி அவளை ஒட்டிக் கொண்டு கலாவின் கையை எடுத்துத் தன்னுடைய தோளின் மேலாக எடுத்துத் தன்னைக் கட்டிப் பிடிக்க

வைத்தாள். சத்யா கை படும்போது கலாவுக்கு அருவருப் பாகவும் வெறுப்பாகவும் இருந்தது. அம்மா யூரியூப்பில் வடிவேல் பகிடி பார்ப்போமா என்றாள். அம்மாவும் மகளும் வடிவேல் பகிடி பார்த்து சிரித்து மகிழ்வது வழக்கம். இன்றைய களைப்பை சிரிப்பால் துடைத் தெறியலாம் என்பது சத்தியாவின் நியாயம்.

“எனக்கு எதுவுமே வேணாம். நான் படுக்கப் போறன்” என்றபடி அவள் கையை விலக்கிவிட்டு படுக்கைக்குப் போய்விட்டாள்.

இந்த அம்மாக்கு என்ன நடந்தது! எப்பவும் இப்படி இருக்க மாட்டாவே! சத்யாக்கு ஆச்சரியம். தானே தனியாகத் தொலைக்காட்சியில் உறைந்தாள்.

அடுத்தநாள் சிவம் வேலையில் இருந்து வந்து தேநீர் அருந்திக் கொண்டிருந்தான். அழைப்பு மணி ஒலித்தது. கதவைத் திறந்த போது ஜெர்மனிய பொலிஸ் வாசற்கதவடியில் வந்து நின்றது. உள்ளே வரலாமா? உங்களுடைய மகளுடைய ஒரு விடயம் பற்றிப் பேச வேண்டும் என்றார்கள். கலக்கத்துடன் உள்ளே வர சிவம் அனுமதி அளித்தான். கலாவும் அந்த இடத்திற்கு ஓடி வந்தாள்.

ஆணாக இருந்தாலும் பெண்ணாக இருந்தாலும் ஜெர்மனிய பொலிஸ் ஒரு மாபெரும் கட்டுடலுடனும் உயரமான தோற்றத்துடனும் காணப்படுவார்கள். ஆசிய நாட்டு ஆடவர்கள் அவர்களின் நெஞ்சுப் பகுதியைத் தாண்ட மாட்டார்கள். பின்பக்கப் பாக் கெட்டுக்குள் துப்பாக்கி சொருகப்பட்டிருக்கும். நிமிர்ந்த கட்டுடல். அவர்களைப் பார்க்க பயத்தைவிட பற்றே அதிமாக இருக்கும். பண்பாகப் பழகும் விதம் எல்லோருக்கும் பிடிக்கும்

துப்பாக்கி தூக்கிவரும் போராளிகளைக் கண்டு பாடசாலை மாணவர்கள் எல்லாம் படிப்பும் வேண்டாம். ஒன்றும் வேண்டாம் என்று அவர்கள் பின்பயிற்சி எடுப்பதற்காக ஓடினார்களே. அந்த இலங்கைப் போராளிகளைப் பார்த்தே இத்தனை ஆசைப்பட்டார்கள் என்றால், இந்த ஜெர்மனிப் பொலிஸ்காரரின் தோற்றத்தைக் கண்டால் எப்படி இருக்கும். உத்தரவில்லாமல் வீட்டுக் கதவை உடைத்தல், உள்ளே வரல் அவர்களுக்கு அனுமதி இல்லை.

உங்களுடைய மகளுடன் பேச வேண்டும் என்றாள். அவள் பல்கலைக்கழகம் போய்விட்டாள் என்று சிவம் கூறினான். ஈரக்குலை நடுங்குவது என்று சொல்வார்களே அந்த அனுபவத்தை அப்போது தான் கலா அனுபவித்தாள்.

“உங்கள் மகள் ஒரு பையனைப் போட்டு அடித்திருக்கிறாள். விழுந்த ஒவ்வொரு அடியும் அவனை மரணத்திற்குக் கொண்டு போய் இருக்கும். நல்ல வேளை தப்பிக் கொண்டான். இன்று தான் கண்விழித்தான். உங்கள் விலாசத்தைப் பல்கலைக்கழகத் துடன் தொடர்பு கொண்டு பெற்றுக் கொண்டோம்.” என்றார்கள்.

கலாவும் சிவமும் சத்தியாவின் நல்ல குணங்களை எல்லாம் எடுத்துச் சொன்ன போது எதுவுமே பேசாமல் சிரிப்பை மட்டும் உதிர்த்து விட்டு அவ

வந்தவுடன் ஸ்டேசனுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு வாருங்கள் என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள்.

இது என்ன புதிய பிரச்சினை. ஒன்றே ஒன்றைப் பெற்றோம். அதுவும் இப்படிப் பிரச்சினையைத் தரும் பிள்ளையாகப் போய்விட்டதே. ஆண்டவா எங்களுக்கு ஏனிந்த சோதனை? இவளுக்கு என்ன குறை வச்சம். இப்படி எங்களை மாறி மாறி மரியாதை கெடுக்கிறாளே. இப்படி நோஞ்சான் மாதிரி வீட்டுக்குள்ளே இருப்பவளுக்குள் இத்தனை வீரமா? ஏதோ தவறு நடக்கிறது என்று சிவமும் கலாவும் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வீட்டுக்குள் நுழைகிறாள் சத்யா. கெதியாக பேக்கை வச்சிட்டு வா. பொலிசுக்குப் போக வேணும்.

ஏனப்பா என்ன விசயம்?

அங்க வா அவங்க சொல்லுவாங்க. ஒன்றும் தெரியாத சின்னக் குழந்தையா நடிக்காத. ஆரோ ஒருவனைப் போட்டு அடிச்சிருக்கிறா என்றான் சிவம்.

நானா.... விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள். உங்களுக்கென்ன பைத்தியமா.....

ஓம் எங்களுக்குப் பைத்தியம்தான். அங்க வந்து சொல்லு. கொஞ்ச நாளா உன்ர நடவடிக்கைகளைப் பார்த்துக் கொண்டுதான் வர்றம் என்றாள் கலா.

அங்க என்ன கதை. கதையை வளர்க்கிறத விட்டுப் போட்டு இங்க வந்திருக்கிறார்கள்.

சரி யாரைத் தேடுறதென்று நீ வந்து சொல்லு ... வா... என்ற படி கலா வெளியே வந்தாள்.

கதவைப் பூட்டியபடி பின் தொடர்ந்தாள் சத்யா. பொலிஸ் நிலையத்தில் அதிகாரியின் முன் மூவரும் இருக்கின்றார்கள். விளக்கம் எடுக்கின்றார் அதிகாரி. ஆனால், எதுவுமே தனக்குத் தெரியாது என்று சொல்லிவிடுகின்றாள் சத்யா.

ஆனால், கையில் காயத்துடன் சத்யா வந்த சம்பவம் கலாவின் மனதுக்குள்ளும் சிவத்தின் மனதுக்குள்ளும் சமாதியாகிறது. பிடிவாதமாகத் தனக்குத் தெரியாது என்றே முடிவெடுத்த சத்யாவைப் பொலிசார் தனியே விசாரிக்கப் பெற்றோரிடம் அனுமதி கேட்கின்றார்கள்.

சிலநிமிடங்களின் பின்

உங்கள் மகளை நாளை ஒரு மனநல வைத்தியர் வீட்டிற்கு வந்து பார்ப்பார் என்று சொல்லி அனுப்பி விடுகின்றார்கள்.

திரும்பத் திரும்பத் சத்யாவை கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டு சிவமும் கலாவும் துளைத்தெடுத்தார்கள். அவளும் தெரியாது என்றே பதிலளித்தாள்.

அடுத்தநாள் வந்த மனநல டாக்டர் தனியே நீண்ட நேரம் பேசுகின்றார். நாளை மீண்டும் வருவதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போகின்றார். ஒருவாரத் தொடர் கவனிப்பின் இறுதியில் சிவத்தையும் கலாவையும் தனியே தன்னுடைய அலுவலகம் வரும்படி டாக்டர் அழைப்பு விடுகின்றார்.

இருவரும் டாக்டரிடம் செல்கின்றனர். டாக்டர் தனக்கு முன்னே இருக்கும் இருக் கையைக் காட்டுகின்றார். இருவரும் அமருகின்றனர். தொடர்ந்து டாக்டர் கூறிய விடயங்கள் இருவருக்கும் தூக்கி வாரிப்

போட்டது. கலாவின் கண்ணீரை அடக்குவதற்கு அவளால் முடியவில்லை.

பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் சத்யா தனியாக ஒரு பொம்மையுடன் விளையாடிக் கொண்டிருப்பது வழக்கம். தன்னுடைய நண்பர்கள் யாருடனும் பேச மாட்டாள். தனியே ஒரு சிறு குழந்தையாக மாறித் தன் கற்பனையில் உருவாக்கிய சிறு பெண்பிள்ளையுடன் இணைந்து விளையாடுவதாக பாவனை பண்ணி விளையாடிக் கொண்டிருப்பாள். அவளுக்குச் சிறுவயதில் இருந்தே சேர்ந்து விளையாடுவதற்கு ஒரு சகோதரர் இல்லாத காரணத்தினால் அவளுக்குள்ளே இருந்த குழந்தை மனம் அவளைக் குழந்தையாகவே மாற்றி விடுகிறது. அவளுக்கு முன்னே யாரோ ஒரு குழந்தை கற்பனையில் இருக்கும். அக்குழந்தை எப்போதும் அவளுடன் பேசுவதும் விளையாடுவதும் வழக்கம்.

ஆனால், அவள் பல்கலைக்கழக வகுப்புகளுக்கு ஒழுங்கு தவறுவதில்லை. படிப்பில் எந்தவித குழப்பமும் செய்ததில்லை. இவளுடைய இந்தப் பழக்கம் ஏனைய மாணவர்களுக்கு சந்தேகமாக இருந்தாலும் அவர்கள் அதைப் பெரிது படுத்துவதில்லை. பல்கலைக்கழகம் வருவதும் போவதுமாக இருப்பதனால், பெரிய நட்பு வட்டம் அவளுக்கு இருந்ததில்லை. வகுப்பு முடிந்தவுடன் வீட்டுக்கு வந்து விடுவாள்.

இது என்ன புதுக் குழப்பம் என்ற படி மனதால் தளர்ந்து போனார்கள் சிவம் தம்பதியினர். எத்தனை விந்துக்களை விரயம் செய்திருக்கிறேன். எங்களுடைய சுகத்திற்காக சத்யாவைத் தனியாக வாழவிட்டு நோயாளியாக்கியிருக்கின்றோம் என்று சிவத்தின் இதயம் குற்ற உணர்ச்சியால் துடியாய்த் துடித்தது. கலாவோ கற்பனை பண்ணிப் பார்க்க முடியாத கவலையில் உறைந்து போயிருந்தாள்.

நா தளதளக்க “இந்தப் புதிய பிரச்சினை என்ன டாக்டர்” என்றார் சிவம்.

உங்கள் மகளுக்கு வந்திருப்பது பல ஆளுமைக்கோளாறு என்று சொல்லப்படும் மல்ரிபில் பேர்சனலிற்றி டிசோர்டர் multi Personality disorder என்னும் நோய். அவளைத் தனியே வளர்த்திருக்கிறீர்கள். உறவுகளோ சொந்தங்களோ இல்லாத இடம். சுற்றவள்ள குடியிருப்பாளர்களோடு தொடர்பில்லை. நண்பர்களுடன் பழகுவதற்கு விடவில்லை. இந்த நிலையில் அவள் ஆணாகத் தன்னைக் கற்பனை பண்ணிக் கொள்ளுகின்றாள். அந்த சமயத்தில் ஆணுக்குரிய அத்தனை வலுவும் அவளிடம் வந்து சேரும். தனக்கு ஏற்ற ஒரு பெண் துணையாக மிசேலாவுடன் பழகுகின்றாள். மிசேலா அவளுடைய காதலி. என்று சொன்னவுடன் ஸ்தம்பித்துப் போகின்றார்கள் இருவரும்.

கலா உதடுகளைக் கடித்தபடி தலையை மேற்புறம் நோக்கிப் பார்க்கின்றாள். வடிகின்ற கண்ணீருக்கு அடைகட்ட எத்தனிக்கின்றாள். கண்ணீரோ மடைதிறந்து தாரைதாரையாக வடிகின்றது. எப்படியெல்லாம் என் மகளைத் தவறாக நினைத்திருக்கின்றேனே என்று மனத்தின் ரணம்

வலியை மிதமாக்குகின்றது.

“காதலியைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே அந்தப் பையனைப் போட்டு புரட்டி எடுத்திருக்கின்றாள். அவனும் சத்யாவின் அழகுக்கு அடிமையாகி, அவளை அடையவதற்கு மிசேலா மூலம் முயற்சி செய்திருக்கின்றான். மிசேலா சத்யாவைக் காதலிப்பதை அறிந்து மிசேலாவைக் கோபத்தில் தாக்கிய போதே அவனைக் காட்டுமிராண்டித்தனமாகத் தாக்கியிருக்கின்றான். சத்யாவை அவன் அணைக்க முற்படும்போது நிலைமை பாரதூரமாக மாறியிருக்கின்றது. சத்யாவினுள் இருந்த ஆண்மை மிக வேகமாகத் தொழிற்பட்டதனால், அவன் காயப்பட்டு உணர்விழந்து போயிருக்கின்றான். நிலமைக்குத் திரும்பிய சத்யா ஓடி உங்களிடம் வந்திருக்கின்றாள்.

நானும் பொலிஸாரும் செய்த தீவிர ஆராய்ச்சிகளின் பின் தான் உண்மைகளைக் கண்டு பிடித்தோம். உண்மையில் சத்யாக்குத் தன்னுடைய நிலைமை பற்றித் தெரியாது. 3 விதமான மனிதர்களாக வாழுகின்ற சத்யா தான் வாழுகின்ற வாழ்க்கைக்கு உண்மையாகவே வாழுகின்றாள். ஆணாக வாழுகின்ற போது ஆணாகவே மாறுகின்றாள். பெண்ணாக வாழும்போது அடக்கமான பெண்ணாகவே வாழுகின்றாள். ஒரு வாழ்க்கைக்குள் ஒரு வாழ்க்கை அவளுக்குக் குறுக்கிடுவது இல்லை.

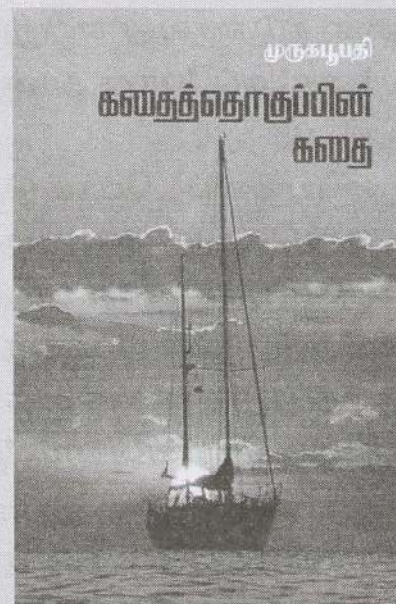
மனம் தான் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம். அது தனக்கேற்றது போல் உருவம் எடுக்கும் தன்மை உள்ளது.

“அப்பாவி சத்யாவின் இந்த நோய்க்கு ஒரு விதத்தில் நீங்களும் குற்றவாளிகளே” என்று கூறிய டாக்டர்.

“என்னுடைய பயிற்சிக்குத் தவறாது சத்யாவை அனுப்புங்கள். அவளைக் கவனமாகக் கையாள வேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு” என்று கூறி கைகுலுக்கி டாக்டர் இருவரையும் வீட்டிற்கு அனுப்புகின்றார்.

இப்போதுதான் இருவரும் சத்யா வாழ்க்கைப் பாதையின் படிகளை உன்னிப்பாக நினைத்துப் பார்க்கின்றனர். உண்மைகள் புலப்படுகின்றன. ●

நூல் அறிமுகம்

நூல்
கதைத்தொகுப்பின் கதை
(சிறுகதைத்தொகுப்பு)

ஆசிரியர்
முருகபுதி

வெளியீடு : ஜீவநதி

விலை : 500/-

நம்முன்னோர் செய்த பாவம் நாங்கள்
சுமப்பதுபோல்...
நம்பாவம் தன்னை நம்சேய்கள் சுமப்பதுபோல்...
நம்சேய்கள் பாவத்தை
அவர் சேய்கள் சுமப்பதுபோல்...
யார்யாரோ செய்தபழி
யாரோ பொறுப்பதுபோல்...
யார்யாரோ செய்தவினை
யாரோ அறுப்பதுபோல்...
நம் வீட்டுக் கழிவுகளை,
நமது அழுக்குகளை,
நம் அசண்டை யினத்தால்
நாம் போடும் குப்பைகளை,
நம் பொறுப்பிலாக் குணத்தால்
நாம் வீசும் ஊத்தைகளை,
வீதிகளைக் கூட்டி...
வீடு வீடாய்த் தேடி...
வாய்க்காலில் இறங்கியே வாரி...
சாக்கடையில்
மூழ்கி... மலக்குழியில் முங்கி...
கைவைக்க
ஏலாத நாற்ற, சகிக்க இயலா வீச்சு,
உக்கிப் புழுத்த உணவு குப்பை சேறுகளை
தக்கவாறு தம் மனச் சக்தியால்
மிகச் சகித்து
அகற்றும் பிறவிகளும்...
ஆம் மனிதப் பிறவிகள் தாம்...
அகத்தில் பதிப்போம்!
அவர்களுக்கும் ஐம்புலன்கள்,
ஊத்தை அருவருப்பு உணர்வு,
அரியண்ட எண்ணம்,
நாளுழைப்பி லேனும்
நாற்ற உழைப்பிலேனும்
வாழவேண்டும் நல்லதொரு வாழ்வென்னும்
தொடர் ஏக்கம்,
ஆசா பாசங்கள்,
அன்றாடச் சந்தோசம்,
உள்ளதென் றுணர்வோம்!
உயிர் பறிக்கும் விச ஜந்து,
கொள்ளை நோய்க் கிருமி,
கூடாத நச்சு வாயு,
உள்ள... இடம் "தூர்த்து" உயிர்கொடுத்து
அவர் வேலை
செய்தகன்று செல்ல...
சிறிதும் கவலையற்று
பெய்கின்றோம் கழிவு குப்பை மழை;
அவரின் துயர் எண்ணோம்!
கழிவோடு அவர்மாய...
கழிவு நிதம் வீசுகிற
"கழிவுகள்" நாம் என என்று தெளிவோம்?

விதியல்ல இவர் வாழ்வு!

கழிவுகற்றும்
தொழிலின் வலிபுரியோம்;
துப்புரவுப் பணியர்க்கு
உதவாத போதும்...உபத்திரவம் செய்யாத
விதம்....நாம் நடக்கவேணும்....
இனி நாம் பழகிடுவோம்!
"குப்பைக்காரர் அவர்கள் அல்லர்"
எம் கழிவுமுக்குக்
குப்பைகளை அள்ளுபவர்!
"நாங்கள் தாம் உண்மையான
குப்பையர்கள்" என்றுணர்வோம்!
நம் "குப்பைத் தனம்" களைந்து
எம் வாழ்வு நாறாமல் இரவு பகல்
பணிசெய்து
தம்மை அழுக்காக்கி
அயலை அழகாக்குவோரை...
மதிப்போம்;
அவர் உடல் மன வலி களைப் புரிவோம்!
விதியல்ல இவர்வாழ்வு...
விளங்கி உதவிடுவோம்!

■ த.ஜெயசீலன்

சிங்கள மொழி எழுத்தாளர் எரிக் இலயப் ஆராய்ச்சி அவர்களுடனான நேர்காணலின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு

எரிக் இலயப்பராச்சி 1954 டிசம்பர் 16ல் பிறந்தவர். இவர் சிங்கள மொழி சிரேஷ்ட எழுத்தாளர். சூமார் 22 இற்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளார். அதில் 08 நாவல்களும், 06 சிறுகதைத் தொகுதிகளும் 08 கவிதைத் தொகுதிகளும் அடங்கும். இவரது கதைகளில் ஒன்று (இருள் வழியாக) சுயாதீன தொலைக் காட்சி சேவையில் தொலைக்காட்சி தொடராக உருவாக்கப்பட்டது. இவரது கதைகளில் பிறிதொன்று ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, இலங்கைக் கதைகள் என்ற தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளது. கடந்த வருடம் வித்யோதய சிங்கள இலக்கியத்திற்கான சாஹித்திய விழாவினும் (பேத நாவல்) கொடகே சாஹித்திய விழாவினும் சிறந்த புனைகதைக்கான (ஓய்வுபெற்ற காதலி சிறுகதை) நூல்களுக்கு விருதுகளை வென்ற சிரேஷ்ட சிங்கள மொழி எழுத்தாளர் எரிக் இலயப் ஆராய்ச்சி என்பவருடனான நேர்காணலின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு.

- எல். வஸீம் அகர்ம்

இலக்கியப் படைப்புகளுக்கு சிறந்த விமர்சனங்கள் தேவை

- எரிக் இலயப்பராச்சி

பேத என்ற நூலுக்கான கதைசார்ந்த எண்ணம் எவ்வாறு உங்களிடம் தோன்றியது?

பேத என்ற நாவல் சார்ந்த அந்த எண்ணம் குறிப்பாக போரும் மனித இதயங்களுக்கு இடையிலான தொடர்புமே காரணமாகிறது. அதனை ஜோசப் கோட்ராவின் இலக்கிய மொழியில் கூறுவதானால், இதயம் இருட்டாக இருக்கிறது. அல்லது இருட்டுக்குள் இதயம் இருக்கிறது.

இந்த சிங்கள நாவலைப் பற்றி முதலில் குணதாச அமரசேகர கூறும் போது, “அது யதார்த்த மற்ற ஒரு நவீன கதை என்பார்”. இதற்கு அரசியல் இருள் தழ்ந்து விட்டது. இந்த இருளில் இருந்து மீள ஒரு விளக்கு தூக்க வேண்டும். ஆனால் இங்கு ஒரு விளக்கு காணப்படவில்லை.

இது ஒரு உண்மைக் கதை, ஏன் அமரசேகர வுக்குப் பொய்யானது என்று ஆச்சர்யப்படுகிறேன். இது ஒரு கதை. இந்தக் கதை சார்ந்த பின்புலம், அமரசேகரவின் கலாசாரத்திற்கு நேர்திரானது. எனவே அது அவரால் மறுக்கப்படுகின்றது.

“மீண்டும் பிறந்தது” போல இதனை நிராகரிக்கவும் ஏனென்றால் அவருக்கு வேறு அகநிலை தேவை உள்ளது.

‘பேத’ என்ற உங்கள் தொகுதியுடன் வாசகரை நெருங்கிக் கொண்டு வந்துள்ள புதிய விடயங்கள் எவை?

இது போன்ற ஒரு இலக்கியப் பிரதியில் எழுத்தாளர் கொண்டு வரக்கூடிய புதியது என்று எதுவும் இல்லை என்று நான் நினைக்கிறேன். யாரிடமாவது

கேட்டால், நீங்கள் வாசகர்களுக்கு கொடுக்கக்கூடிய ஒரே ஒரு விசயம் இருக்கிறது. அது அவர்களின் விருப்புக்கு ஏற்ப ஆக்கங்களை வரைதலாகும். லியோனார்ட் வுல்ப் எழுதிய பெத்தேகமநாவல் போன்று, வர்ஜீனியாவுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட ஒரு கவிதை போல. என்றே பதில் அளிக்க கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

உங்களிடமிருந்து நான் எடுத்த மிகச்சிறிய (அனுபவ) விசயமே நான் உங்களுக்கு கொடுக்க வேண்டும் என்ற கருத்தில் நான் இல்லை.

இந்த நாவல் பத்துவிடயங்களை முன்னிறுத்திப் பேசுகின்றது. இது ஒரு வாக்கு மூலம். இந்த வாக்கு மூலம் வழங்கப்பட்டிருப்பது, இந்த நாட்டில் வாழ்கின்ற சகல தரப்பினரதும் அரசியல் மயப்பட்ட வரலாற்றுப் பின்புலத்தை. இந்த பின்புலத்தில் வந்துள்ள ஒரு கதாபாத்திரமே எனது பேத்தை எனலாம்.

இந்த நாவல் தொடர்பாக, பின்னர் சிறப்புப் பகுப்பாய்வு அறிக்கைகள் பல வெளிவந்ததால், நீங்கள் கருத விளையும் பின்னரான, விளைவுகள் இரட்டிப்பாக மாறிவிட்டன. இந்த மாறுபட்ட வாசிப்பு அனுபவமே, இந்தப் பிரதியின் புதிய விடயமாக நான் கொள்கிறேன்.

நீங்கள் இலங்கையின் தெற்கில் இடம்பெற்ற பிரச்சினைகள் பற்றி எழுதியுள்ளீர்கள். இருப்பினும் பேத எழுதும் போது வடக்கில் இடம்பெற்ற சம்பவங்களில் மிக அந்நியோன்னியமாக அனுபவம் இருக்கவில்லை. இந்த விடயம் பற்றிய உங்கள் நிலைப்பாடு என்ன?

நீங்கள் இந்த கேள்வியை உணர்ச்சியுடன் எழுப்புகிறீர்கள். இது அனுபவரீதியானது. இந்த நாட்டின்

அரசியல் வரலாறு கலைக்கலஞ்சியம் போன்றது. அது பற்றிய தனிப்பட்ட அறிவு, எங்கள் தலைமுறையினருக்கு அதிகம் இருப்பதாக நான் நினைக்கிறேன். இது உணர்திறன் கொண்ட எவருக்கும் பொதுவானது. நான் ஐம்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் பிறந்தேன். எங்களுடைய தலைமுறை வாழும் இந்த நாட்டில் பெரிய மனித உயிர்த் தொகுதிகள் மூன்று முறை அழிக்கப்பட்டுள்ளன. இயற்கை சுனாமி பேரழிவு இதில் அடங்கும், ஈஸ்டர் குண்டுவெடிப்பும் அடங்கும்.

அந்த வகையில் நாம் அயர்லாந்திற்குச் சமனானவர்கள். அதற்கு எனக்கு இரண்டு இலக்கிய காரணிகள் உள்ளன. ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸ் கூறுகிறார். அதாவது அயர்லாந்தின் வரலாறு, அங்கே புதைக்கப்பட்ட குட்டிகளை சாப்பிட்ட ஒரு மிருகம் என்று. அவ்வாறே இதனையும் நோக்க வேண்டும்.

மான்சேவின் மகள் எலினோர் கூறுகிறார் அயர்லாந்து என்றால் இனங்களின் நியோப் என்று. நியோப் என்பது அதிக குழந்தைகள் உள்ள தாய் அல்லது பெண். அவர் அதைப் பற்றி தற்பெருமை கொள்கிறார். இறைவன் அவள் மீது கோபப்படும்போது, குழந்தைகள் கொல்லப்பட்டனர். அவரது கணவர் தற்கொலை செய்து கொண்டார். அவள் என்றென்றும் கண்ணீர் சிந்தும் இளஞ்சிவப்பு ரோஜா. அவள் மலைக் குகைக்குள் என்றென்றும் கண்ணீர் சிந்தும் பிறவியாக மாற்றப்பட்டாள்.

இன்னொரு கதையைச் சொல்கிறேன். இரண்டாம் உலகப் போரின் முடிவைப் பற்றி லெபனானில் ஒரு ஆசிரியர் விரிவுரை நடத்திக் கொண்டிருக்கும் போது, ஒரு பாலஸ்தீனிய இளைஞன் எழுந்து, “நீங்கள் எப்படி இரண்டாம் உலகப் போர் முடிந்துவிட்டது என்று குறிப்பிடுவீர்” என்று கேட்கிறார். எனவே இதுதான் நாம் வாழும் அனுப உலகம். அந்த உணர்வு, அந்த உணர்வுகளின் வெளிப்பாடுதான் எனது நாவலின் பாதை.

பேத நாவலை எழுதுவதற்கான அனுபவத்தை பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள் அல்லது அதனை எழுதுவதற்கான காரணிகள் எவை என வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

நாங்கள் எமது சிறு பராயத்தில் 1971ம் ஆண்டுப் பிரச்சினையை எதிர்கொண்டோம். அந்தக்காலத்தில் அரசியல் பிராணிகளின் உலக இணைப்பை முன்னிறுத்தி குணதாச அமரசேகர “கண்டப்ப அபதனய” என்ற நாவலின் ரீடா என்ற தமிழ் தாதியின தும் சிங்கள இளைஞனினதும் இடையிலான காதல் தொடர்பான சம்பவங்களை எழுதியிருந்தார். இந்தச் சம்பவங்களும், தர்மசேன பதிராஜ போன்றவர்களின் இழப்பு என்பதும் என் பேத நாவல் எழுதுவதற்கான சக்திமிக்க காரணிகளாக அமைந்தன.

நீங்கள் அறிந்தவகையில் உங்கள் நாவல் ஆக்கத்தில் 'பேத' உங்களை முன்னழைத்துச் செல்வதாக கருத முடியுமா?

நாவல் இலக்கியத்தில் யதார்த்தம் என்பது பிரிக்க முடியாத கூறு. முதுகுமுள் நேராக வைத்திருக்க வேண்டும்.. முதுகு முள் உடைவு, தேய்வு, விலகல் போன்றவற்றினால் நோய்க்கு உட்பட இடமுண்டு. எண்ணெய் ஊற்றி மருந்து கட்டுவது அவசியம். எது

எப்படியோ முதுகு நேராக இருக்க வேண்டும். அதுபோலவே யதார்த்தம் என்பது கலை சார்ந்த ஒரு அணுகுமுறை. நுட்பமான கட்டமைப்பு. அது உண்மை உலகத்தில் இருந்து பிரித்து எடுத்த ஒரு புதிய பகுதி அல்ல. எனவே நாவல் ஆசிரியர் ஒருவர் யதார்த்தவாதி தான். அதில் தனிப்பட்ட உள்நுழைவுகள் இருக்க முடியும். அது தவிர்க்க முடியாதது.

கோகல்கே என்பவரது பின் காலத்தில் உருவான பிரான்ஸ் கப் கா என்பது யதார்த்தம் நிறைந்தது. மேலும் அவரது “ருபன்தருணய” என்பது மேலும் யதார்த்தமான படைப்பு. ரஸ்யா முழுதும் உலாவரும் “இறந்த மனிதர்கள்” கதையின் பின்புலத்தில் சர்வான்டிஸ்கே டொன்கிகோட் இருக்கிறது.

யதார்த்தம் என்பது உண்மைக்கான குரலாக உள்ளது. இது சமூகத்தின் இன்னொரு பரிணாமமாக உள்ளது. பேத என்பது எனது கணிப்பின்படி யதார்த்தமானது. எனது இந்த நாவல் யதார்த்தத்தை மீறிச் செல்லவில்லை.

அண்மையில் பேத என்ற நாவல் சுவர்ணா நூல் மற்றும் வித்யோதய விருதுகளையும் 'ஓய்வு பெற்ற காதலி' என்ற சிறு கதை நூலுக்கு கொடகே இலக்கிய விருதும் கிடைத்துள்ளது. இவ்விரு விருதுகள் பற்றியும் நீங்கள் கருதும் விடயங்கள் யாவை?

வாசகர் புத்தகங்களை வாசிப்பதன் மூலம் எழுத்தாளர் வாழ்கிறார். அது அவர்கள் அறியாமல் நிகழும் ஒன்று. எனவே எழுத்தாளர்கள் சர்கஸ்காரர்களை விட வேறுபட்டவர்கள். படைப்பாளிக்கு விருது ஒன்று கிடைத்ததும் வாசகர்களே அபிமானம் அடைகின்றனர். அங்கே எழுத்தாளர் இருக்கிறார் என்று அவர்கள் அறிந்து கொள்வர். வாசகர்கள் விமர்சகர்களாக மாறிவிட்டனர் என்பதே இங்கு நடந்துள்ளது. பேத போன்ற நாவலுக்கு விருது ஒன்று கிடைத்திருப்பது சிங்கள இலக்கியத்தில் நேர்மையான தேர்வாளர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதே யதார்த்தம். யார்த்தம் சார்ந்த படைப்புகளுக்கு வெற்றியிருக்கிறது என்பதும் இங்கு வெளிப்படுகின்றது. எது எவ்வாறாயினும் விருதுகள் படைப்பாளியை சரணடையச் செய்துவிடக் கூடாது.

20ஆம் நூற்றாண்டின் சிறந்த படைப்பாளி என்ற பெயர் பெற்ற ஒருவரான ஜேம்ஸ் ஜெயிஸ்ட் என்பவருக்கு இன்னும் நோபல் விருது கிடைக்கவில்லை. எமது நாட்டில் சிறந்த கதையாசிரியராகவும் சிறந்த கவிஞராகவும் கொள்ளத்தக்க குணதாச அமரசேகர சில சமயம் நல்ல விருதுகளுக்கு தெரிவு செய்யப்படவில்லை என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

ஓய்வு பெற்ற காதலி என்ற சிறுகதை நூல் உட்பட பேத நாவலுக்கும் கிடைத்த விருதுகளையிட்டு மகிழ்ச்சி அடையும் வேளை. விருதுகளுக்காக முன் மொழியப்பட்ட நூல்களுக்கான சுருக்க விமர்சனங்கள் விழாவின் போது முன் வைக்கப்பட்டன. இது இலக்கியத்திற்கு கிடைத்துள்ள மகிழ்ச்சியான முன்னேற்றமாக கருதுகிறேன்.

சிங்களத்தில் உரையாடல் - சுரேகா சமரசேன.
வருண சிங்கள நாளேடு
(2020.09.20)

“மக்கத்துச் சால்வை” தொகுப்பு வெளியாகும் போது நான் பிறந்திருக்கவில்லை என்பதும் இலங்கையின் தமிழ்மொழில் பாடத்திட்டத்தில் அது நாங்கள் கல்விகற்கும்போது இருக்கவில்லை என்பதும் (அதற்கு முன்பு இருந்தது) மனவழுத்தம் ஏற்படுத்தும் போதெல்லாம் அக்கதையை மீண்டும் மீண்டும் வாசித்திருக்கிறேன். விவாதப்போட்டிகளில் பேச்சாற்றலின் சுவாஸ்யத்தை கூட்டுவதற்காக சில எழுத்தாளர்களின் பெயர்களையும் புத்தகங்களையும் கண்டமேனிக்கு ஞாபகத்தில் வைத்து அடித்துவிடும் உத்தியை எம் மூத்த அணியினர் சொல்லித்தந்த ஞாபகம். அதற்காக பழக்கப்பட்ட போது தான் எஸ்.பொ அவர்களின் தீ, வீ எல்லாம் பரிச்சயமானது. அந்த பட்டியலில் தெரியவந்த பெயர்தான் “மக்கத்துச் சால்வை”. தீரன் நௌஸாத் அவர்களின் வெள்ளிவிரல், உமா வரதராஜன் அவர்களின் எலியம், விமலின் வெள்ளாவி எல்லாம் இந்த வரிசையில் அறிமுகமானவைதான். பின்பு வாசிக்க ஆரம்பித்த காலங்களில் பெயர் மட்டும் தெரிந்தால் போதாது விபரமும் தெரிய வேண்டும் என வாசித்திருக்கிறேன். இந்தக் கதைகள் எம் தலைமுறையில் எத்தனை பேரைச் சென்றடைந்தது என்பது கேள்விக்குறியே. உமாவின் “அரசனின் வருகை” கதை எல்லாம் திரும்பத்திரும்ப வாசித்த காலங்களும் உண்டு. அப்படியாக மக்கத்துச்சால்வை கதைத்தொகுதியும் அவளும் ஒரு பாற்கடல் என்ற காலச்சுவடு வெளியீடாக வந்த SLM.ஹனீபா அவர்களின் மிச்சக் கதைகளும் பேசப்பட்ட கதைகள். 90

“மக்கத்துச்சால்வை”

கிழக்கு முஸ்லிம் வாழ்வியலின் மிச்சங்கள்

■ ஷாதிர் ■

காலப்பகுதிகளில் சிறுகதைகளில் அவர் கையாண்ட உத்திகள் இன்றைய வாசகர்களுக்கு புதியனவாக பெரும்பாலும் அமையாத போதிலும் அவர் பேசிய கலாசாரம் மற்றும் வாழ்வியல் குறிப்பிடத்தக்களவு முக்கியமானது.

கதை தந்த வாசிப்பனுபவம் சார்ந்த உணர்வுகளை ஜெமோ, எஸ்.ரா, நொயல் நடேசன், அனோஜன், உமையாழ் என்று நீண்டதொரு பட்டியல் எழுத்தாளர்கள் பல வருடங்களுக்கு முன்பே பதிவு செய்தும் விட்டனர். ஆனால் இன்றுவரைக்கும் அதனை ஒரு பேசப்படத்தக்க கதையாக, தொகுதியாக மாற்றியிருப்பது எது என்ற கேள்விக்கு இன்றைய பலருக்கும் பதில் தெரியாது. அது பேசுவந்த நுண்ணரசியல் என்ன என்பதை பலரும் கூறிவிட்டனர்(?). இவ்வளவு பேர்கள் எழுதாத புதியதொரு விடயத்தையா நான் எழுதப்போகிறேன் என்று வாசிக்கும் உங்கள் மனதில் வினா எழும்பக்கூடும். உண்மைதான், நான் மக்கத்துச்சால்வை சார்ந்த இலக்கிய இரசனைகளுக்கு அப்பால் இங்கு பதிய விளைவது அது பேசிச்சென்ற சமூக அரசியலையே.

அகமதுலெவ்வை அண்ணாவியாரினதும் நூகுத்தம்பி மஸ்தானினதும் இளமைக்கால சுள்ளாப்புகளையும் தாண்டி அந்தக்கதையில் “கரையான்” எனும் சமூக வகுப்பினர் என்ற காரணத்தால் நூகுத்தம்பி மஸ்தான் அநீதியாக தோற்கடிக்கப்படுவது அன்றைய காலத்தில் எப்படியான சமூக அமைப்பியல் இருந்தது என்பதை உரை முடிகிறது. பொதுவாகவே போடியார்மார்களினதும் கூலி வேலை செய்பவர்களினதும் நிலைமை அடிமை ஆண்டான் என்ற ஒரு கட்டமைக்கப்பட்ட சாதியத்தின் மருவிய வடிவமாக பார்க்க முடியும். ஈழத்தில் மட்டும் தானா என்று பார்த்தால், இல்லை. தோப்பில் மீரானின் ஒரு கடலோரக்கிராமத்தின் கதையிலும் இதே போன்ற சாயலை நாம் தெளிவாக அவதானிக்க கூடியதாக அமைந்திருக்கும். அந்த நிலை மருவி இல்லாமல் ஆகிவிட்டதா என்று கேட்டால் அதுவும் இல்லை தான். இன்றும் ஊர்ப்பள்ளி நிர்வாகங்களில் குறித்த குடிகளைச் சார்ந்தவர்கள் தான் தலைவராக வர வேண்டும், குறித்த குடியில் தான் செயலாளராக வர வேண்டும் என்ற அந்த சாதியக்கட்டமைப்பின் எச்சங்கள் மிச்சமாய் இருக்கின்றன எனலாம். இந்தக்கட்டமைப்பு முறையை எது

தோற்றுவித்திருக்கும் என இதனூடாக தேட விளையலாம். இந்த காரணங்களுக்காகவே இந்த தொகுப்புகள் மீள்பதிப்பு செய்யப்படல் வேண்டும். கஸல் பதிப்பகம் அவரது மொத்த கதைகளையும் மீள் பதிப்பிக்கும் முயற்சியில் உள்ளதாக கேள்வியுற்றதால் இரட்டிப்பு சந்தோஷம். மக்கத்துச்சால்வை தொகுப்புக் காக எஸ்.பொ அவர்களின் முன்னுரையிலும் கூட, SLM அவர்களின் கதை சொல்லல் முறையினை ல.ச.ரா விற்கு ஒப்பிட்டிருப்பார். எஸ்.ரா ஹெமிங்வே போன்ற வாசிப்பனுபவம் தந்தது என்று சிலாகித்திருப்பார். SLM எனும் எங்களது பிரதேச கதைசொல்லியின் கதைகள் பேசப்படல் வேண்டும். நிற்க.

ஒரு படைப்பை செவ்வியல் படைப்பாக கருத வேண்டுமாயின் அது எத்தகைய பண்புகளை கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று நாம் சற்று மீட்டிப் பார்க்க வேண்டிய கட்டாயம் உண்டு எனலாம். T.S.Eliot செவ்வியல் என்பது முதிர்ச்சியை கொண்ட ஆக்கங்கள் என்கிறார். பல ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்டதால் சில வயதில் முதிர்ந்தவை ஆகிவிடலாம் அல்லவா. அதனால் தான் எவற்றில் முதிர்ச்சி இருக்க வேண்டும் என்ற கேள்விக்கு maturity of mind, maturity of manners, maturity of language and perfection of a common style என்று நான்கு விடயங்களை வரையறுத்து விடுகிறார். ஒரு படைப்பு முதிர்ச்சியுற்ற படைப்பாக மாறுவதற்கு இவற்றை மாத்திரம் தான் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற அர்த்தம் அல்ல. மாறாக இந்த நான்கு காரணிகளை கட்டாயம் உள்ளடக்கி இருத்தல் நன்று என்பதே பொருள். டால்ஸ்டாய், தஸ்தவேஸ்கி ஆகியோர் எழுத முன் இவான் தூர்கனேவ், புஷ்கின் ஆகியோரின் மொழியியல் சார் முழுமைத்து வத்தை ரஷ்ய இலக்கியம் கண்டடைந்ததன் விளைவாக குற்றமும் தண்டனையும், போரும் அமைதியும் போன்ற படைப்புகள் எழுந்து அவை நவீன இலக்கியத்தின் செவ்வியல் படைப்பு களாக மாறிவிட்டதன் சூத்திரமாயும் அமைந்தன.

மக்கத்துச்சால்வை சார்ந்த சமூகப்பண்பாட்டு அம்சங்கள் மீட்டப்பட்டு பேசப்பட்டதை விட அதன் மொழி, வடிவம் சார் அமைப்புகள் பேசப்பட்டது ஒப்பீட்டளவில் குறைவே. எஸ்.பொ, கே. டானியல் போன்றவரின் மொழிப்புலமையில் ஈர்க்கப்பட்டு SLM மக்கத்துச் சால்வையை படைத்திருக்க வாய்ப்புகள் அதிகமாக உள்ளன என்றும் கூறலாம். இப்படி இன்றும் பல புலம்பெயர் எழுத்தாளர்கள் வளர்ந்த பாசறை அவர்களை செவ்வியல் படைப்புகளை படைக்க தூண்டு கோலாய் அமைகிறது என்பதை இது ஒருவகையில் மக்கத்துச்சால்வை சிறுகதையை கூட செவ்வியல் சிறுகதையாக மாற்றிவிடும்பலம் கொண்டது. 80களின் கிழக்கு முஸ்லிம் எகானமி வாழ்வின் சுயத்தை மக்கத்துச்சால்வை பேசியிருக்கிறது என்பதும் இதற்கு வலுசேர்க்க வல்லது.

பின்பு 2007 இல் காலச்சுவடு வெளியிட்ட “அவளும் ஒரு பாற்கடல்” தொகுதிக்கு பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் வழங்கிய உரையில் “ஹனிபாவின் பெயரைக் கொண்டு அவரை ஒரு இனக்குழுமத்தின் தமிழ் எழுத்தாளராகவோ, அன்றேல் தமிழ்பேசும் நாடொன்றின் இலக்கிய கர்த்தாவாகவோ வரையறுத்து விடாது அவரை ஒட்டு மொத்தத் தமிழ்ச் சிறுகதைத் துறையின், புதுமைப்பித்தனுக்குப் பின்னர் வரும் பங்களிப்பாளர்களுளொருவராகக் கொள்ளல் வேண்டும். ஹனிபாவின் சிறுகதைகள் கைதேர்ந்த சிற்பியின் பிரதிமைகளாக, ஓவியனின் சித்திரிப்புக்களாக நவீன தமிழிலக்கியத்துக்கு நிச்சயமாக வளம் சேர்க்கின்றன” என்கிறார். இதனூடாக மீண்டும் இந்த காலத்தின் கிழக்கிழங்கைக்கான சிறந்த கதை சொல்லிகளில் ஒருவராக SLM ஹனிபாவை நாம் வகையிடலாம் என்பது திண்ணம்.

சத்தமில்லா சங்கதி

பத்து வீடு மதிச்சு

பத்திரமாய் கொண்டருவாள்

ஒற்றை பாசலை

தான் பெற்றவளுக்காய்

பொல்லூன்றி நடந்தாலும்

பொதிந்து வைத்திருப்பாள்

பொட்டலம் ஒன்றை

தான் பெற்றவளுக்காய்

தேடியது ஒன்றுமில்லை

என்றாலும் ஓயவில்லை

மார்தட்டிப் பேசும் மனுசியவள்

மண்டாடினாலும் மடியமாட்டாள்

பொய்யுக்கும் புதருக்கும்...

பேர் போற்றும் பத்தினியாம்

பட்டபாடு கொஞ்சமில்லை

கண்ணீருக்கும் பஞ்சமில்லை

உன் வாழ்வு ஒடிந்தது போல்

உலகெங்கும் காணெனென

தீராத ஏக்கமதை

தின்று குவிப்பவளாய்

பார்க்கின்றேன் நானும்

பலநாளாய் உன்பாட்டை

உன் மாரில்த் தவழ்ந்தவள் நான்

உருக்காணத் துடிக்கின்றேன்

ஏக்கங்களோடு எத்தனிக்கிறேன்

இவ்வுலகையாள...

சொல்லாத ஏக்கங்களை- நீ

சொல்லாமல் புரிந்தவள் நான்

நான் சொல்ல நினைக்கின்றேன்

நீ சொல்லாத மொழிதனை

சொல்லியே தீருவேன்- எம்

சொந்த மொழியதை

உன் மொழிதலை என் வரிகள்

வாரியிறைக்கும் ஒரு நாள்

சிந்துஜா தவராசா
நெல்லியடி

■ ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்

மீனிவொட்டி மனிதர்கள்

கட்டிலிலிருந்து எழுந்து போய் நீலநிறத் திரைச்சீலையை விலக்கி வெளியே பார்த்தார் மூர்த்தி. வெள்ளைப்பனி எங்கும் நிறைந்திருந்தது. எந்தப் பச்சைமரங்களையும் கூடப் பனி விட்டுவைக்கவில்லை. இலை உதிர்த்த எல்லா மரங்களும் தலை நிறையப் பனியைச் சுமந்து நின்றுகொண்டிருந்தன.

“எல்லாம் ஓர் அழகுதான்...” என இயற்கையை விதந்துகொண்டார்.

எதிரே தெரிந்த கட்டடத்தின் சாளரங்கள் எல்லாம் அடித்துச் சாத்தப்பட்டிருப்பது போலத் தோற்றமளித்தன.

பனிபடிந்த ஒவ்வொரு கட்டடமும் மனித விலங்குகளின் உறைவிடமாகத் தெரிந்தன அவருக்கு. வெளியே திரிவதைக் குறைத்து, குகைகளுள் பதுங்கும் ஆதிமனிதர்களால் ஆன உலகமாகத் தெரிந்தது அவருக்கு இந்தப் பனிக் காலம். கோடை காலத்தில் இந்தச் சாளரத்தை அகலத் திறந்துவைத்து, சாலையில் போவோர் வருவோரை வேடிக்கை பார்த்தாலே மூர்த்தியரின் பொழுது விரைந்துவிடும்.

வண்ணத்திப் பூச்சிகளை நினைவில் கொண்டு வரும் குழந்தைகளின் பள்ளி ஒன்று சற்றே தூரத்தில் இருந்ததால், அவை அங்கும் இங்குமாகப் பறப்பதாய் உணர்வார் அவர்.

குளிர் காலம் எல்லோரையும் போல அவருக்கும் துயரம் நிறைந்தது. எதிர்வீட்டில் குடியிருக்கும் முதியவள் எமிலியாவும் இதைத்தான் ஒருமுறை அவரிடம் சொல்லியிருந்தாள்.

சாளரத்தை திறந்தால் பனியின் குளிரைக் காவிக்கொண்டு உள்ளே வரக்கூடிய காற்று, உடலைத் துளைப்பது மட்டுமன்றி, நோய்களையும் பரிசளித்து விடும் என அவர் அச்சமடைந்தார்.

“கடைசிவரை பிள்ளைகளுக்கு ஆய்க்கினை குடுக்கக்கூடாது...” என்பது தான் அவருடைய கோட்பாடாக இருக்கிறது.

சாலையின் வளைவிலிருக்கும் இரண்டு

மாடிகளைக் கொண்ட வீடு. மேல் தளத்தில் ஒதுக்குப்புறமாக, கழிப்பறை வசதியுடன் விசாலமாக இருந்தது அவருடைய அறை. அறையின் சுவர்கள் முழுவதும் மென்நீலவர்ணம் பூசப்பட்டிருக்கிறது.

கட்டிலுக்கு முன்பாக ஒரு மேசை. அருகாக ஒரு தொலைக்காட்சிப் பெட்டி. உடைகளை அடுக்கிவைக்க ஒரு அலுமாரி இவ்வளவுதான்.

மேசைக்கு மேலாக சுவரில் அவர் மனைவியுடன் சேர்ந்துநிற்கும் இளமைக்காலப் படம். அது எப் பொழுதோ ஒரு காலத்தில் ஊரிலிருந்த ஏதோவொரு புகைப்பட நிலையத்தில் எடுத்த கறுப்பு வெள்ளைப் படம்.

இளமையும் இனிமையும் ததும்ப அமர்ந்திருக்கும் அவளை உற்றுப் பார்த்தார்.

மனைவி பாக்கியம் நாற்காலியில் அமர்ந்திருக்க, அவர் அருகே கம்பீரமாக நின்று கொண்டிருந்தார்.

“இவள் இல்லாட்டி அடுத்த நிமிசமே நானும் உயிரை விட்டிருவன்...” என்று நினைத்திருந்த தான், அவளில்லாமலேயே இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வாழ்வதை நினைத்தபோது, மனது ஒருமுறை விம்மியது. துணைவியானவள் காட்டிய பாசமும் நேசமும் அவற்றின் பெறுமதியும் இப்போது புரிந்தன அவருக்கு.

அவளுடனான வாழ்க்கையில் சிலநாட்களில், வேலையிடத்தில் ஏற்படும் மன இறுக்கம் காரணமாக அவள்மீது சீறிவிழுந்த நாட்கள் இப்போது முள்ளாகக் குத்தின.

“நீ வாழ்ந்த காலம் முழுக்க ... எனக்கு அன்பையும் சந்தோசத்தையும் மட்டுமே தந்த பெரு மாட்டி நீ...” என உதடுகளால் உச்சரித்துக்கொண்டார்.

நான்கு பிள்ளைகள் இருந்தபோதும், இப்போது கடைக்குட்டி பத்மினியுடன் தான் தங்கி யிருக்கிறார் மூர்த்தி. ஒரேமகன் சுபத்திரன் அவரைப் பார்க்க வரும் போதெல்லாம்,

“என்னோடை வந்திருங்கோ... ஆம்பிளப் பிள்ளையோடை இருக்கிறதுதானே நியாயம்...” என்று

வாதாடிவிட்டுப் போவான்.

“போடா போடா.... ஆம்பிளப்பிள்ளை பொம்பிளப்பிள்ளை எல்லாம் எனக்கு ஒண்டுதான்...” எனச் சொல்லிச் சமாளித்துவிடுவார்.

“என்ன இருந்த என்ன இருந்தாலும் தாய்க் காறி... பெடிச்சியளை விடவும் பெடியனிலை தான் கூடப்பாசம்...” என மனதுக்குள் நினைத்துக் கொள்வார்.

முன்பு சில ஆண்டுகள் சின்னவள் மைதிலி யோடு இருந்தார். இரவில் மதுவருந்திவிட்டு வரும் அவளது கணவனுக்கும், அவளுக்குமிடையே அவ்வப் போது ஏற்படுகிற சச்சரவுகள், அவரின் மன அமைதியைக் குலைத்தன. பிறகு, இவள் கடைக்குட்டி அழைத்துவந்துவிட்டாள்.

பெற்ற மகனென்றாலும், பத்மினியும் கொஞ்சம் சிடுசிடுப்பு கொண்டவள் தான். அவளுக்கு கணவனாக வந்தவன், எந்த உரைகல்லிலும் உரைத்துப்பார்க்க முடியாத சொக்கத்தங்கம் என்றே அவர் பெருமிதப் பட்டுக் கொள்வார்.

இரண்டு ஆண்டுகளும், ஒரு பெண்ணுமாய் பத்மினியின் மூன்று பிள்ளைகள்.

அவருடன் மட்டும்தான் அவர்கள் தமிழில் பேசுவார்கள்.

நாட்டில் ஒருகாலத்தில் சிங்களமொழி எழுத்துகளை தார்பூசி அழித்துப் போராடியவர்தான் தான் என நினைவுபடுத்திக் கொள்வார் மூர்த்தியர். இப்போது, தானே வேற்று மொழியில் வரும் செய்தித் தாள்களையும், சிற்றிதழ்களையும் படிப்பதையும் நினைத்துக் கொண்டார்.

பேத்தி சாரங்கா சிறியவளாக இருந்தபோதும், தமிழ்மொழியிலும், தமிழ்வரலாற்றிலும் கொஞ்சம் ஈடுபாடு காட்டுவது அவருக்கு சிறு ஆறுதல்.

சிலவேளைகளில் அவரது அறைக்கு வந்து, அவருடைய பழைய நினைவுகளை கதைகளாக கேட்டுக் கொண்டிருப்பாள் சாரங்கா. அந்தநேரங்களில் தானு மொரு சிறுவனாகிவிடுவார் அவர்.

திருவிழாக்களை, தைப்பொங்கலை, மாட்டு வண்டிச்சவாரியை, வாசிகசாலையை, மனிதர்களை அலையவைக்கும் போர்க்காலத்தை, மழைவெள்ளத்தை என்று மனதில் புதைந்து கிடக்கும் எல்லாவற்றையும் அவளிடமே சொல்லுவார்.

“என்ர பாய்க்கியம் நீதான். ராசாத்தி...” என்று பேத்தியின் முகத்தை தடவுவார். அவளும் அந்த அன்பில் குழைந்துபோவாள்.

ஒருநாளில் இரண்டுமூன்று தடவையாவது பேத்தியைப் பார்த்தால் தான் அவருக்கு மனம் சாந்த முறும். அவள் எங்காவது போய், வீடுவரப்பிந்தினால் அவரது மனம் பேரவதிப்படும்.

“உங்கட நாட்டப்பத்தி இவ்வளவு கவலைப் படுறியள்தானே அம்மப்பா... ஏன் அப்ப உங்கட நாட்டை விட்டுட்டு, இஞ்சை எல்லாரும் வந்தனீங்கள்?....”

அந்தப் பச்சைமண்ணின் கேள்விகள் சிலவேளைகளில் அவரைத் தூக்கிவாரிப் போடும்.

“என் பேரன்புமிக்க குழந்தையே... சாவுக்கு அஞ்சி... உயிரைப் பாதுகாக்கும் சுயநலத்தோடு ஓடி வந்தேன் என்று... எப்படி உன்னிடம் சொல்லவேன்... இருந்தாலும்... எங்களுக்கு ஒரு நாடு இருக்கிறது...

உன்னுடைய வேர்கள் அங்கேதான் பதியமிடப்பட்டிருக்கின்றன... எப்போதோ ஒருகாலத்தில் உனக்கு பிறகுவரும் பிள்ளைகளாவது அங்கே நிம்மதியாக வாழ வேண்டும்... இதுதான் இந்த முதியவனின் பெருங்கனவு...”

அவரின் கண்களில் இருந்து, துடான கண்ணீர் வழிந்தோடியது.

அவர் நாட்டின் தென்பகுதிகளில் அரச அலுவல ராக வேலைபார்த்தவர். மொழி, இனம், மதம் கடந்து அங்கே பல குடும்பநண்பர்களையும் கொண்டிருந்தவர். அவர்களோடு ஒன்றாக உண்டு கழித்தவர்.

ஓரிரவு.... நண்பர்களாக பழகிய சிலரே அவரைக் கொல்வதற்காக ஓட ஓட விரட்டினார்கள்.

கெட்ட வாசனை வீசிய அவர்களின் வாய்களி லிருந்து, அவரது மொழியையும் இனத்தையும் இழிவு படுத்திய வார்த்தைகள் கிளம்பின. அவர்களில் ஒருவன் அவருடைய அம்மாவை பழித்தபோது, அவரால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

கையில் அகப்பட்ட ஏதோவொன்றால் அவனைத் தாக்கிவிட்டு, ஓடியவர் ஒதுங்கிய இடம்தான் இந்த வெண்பனி நாடு.

மொழி, பழக்கவழக்கங்கள், காலநிலை என்று எத்தனையோ துயரங்கள் இருந்தபோதும், தோல் நிறத்தையோ மதத்தையோ பாராது அன்புகாட்டியவர்களால் உறுதியடைந்தவர், அவர்களின் தேசத்தையும் தன் நெஞ்சில் சுமந்து கொண்டிருப்பதை பெருமையாக நினைத்துக்கொண்டார்.

மலைகளாலும், மரங்களாலும், சிற்றோடை களாலும் பொலிந்துநிற்கும் தேசத்தின் மர ஆலை ஒன்றில் தொடர்ச்சியாக பணிபுரிந்து, ஓய்வுபெற்றவர் மூர்த்தி. தன்னுடைய வாழ்க்கூடிய காலம் முழுவதையும் அங்கு அர்ப்பணித்தவர் அவர். அந்த மர ஆலையின் அத்தனை இயந்திரங்களையும், ஊர்த்திகளையும் நேர்த்தியாக கையாண்டு பாராட்டுகளைப் பரிசாகப் பெற்றவர்.

உயிரைப் பாதுகாத்தாற் போதுமென்று வந்த தனக்கு, உன்னதமான வாழ்வைத் தந்த மனிதர்களுக்கு நன்றி சொல்லிக்கொண்டார்.

ஓய்வு பெற்று வீடுவந்தபிறகும், ஒவ்வொரு நத்தார் விருந்துக்கும் அவரையும் அழைப்பார் மர ஆலை முதலாளி. கடந்த சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்தான் இறந்துபோனார் அந்த முதலாளி.

அவர் இறப்பதற்கு சில நாட்களுக்கு முன்னர், மருமகனோடு சென்று அவரைப் பார்த்துவிட்டு வந்தார் மூர்த்தி. கடுமையான நோய்க்கு ஆளாகி, நொய்ந்து போய்க் கிடந்த அவரைப்பார்த்ததும் நேர்மையான ஊர் உழைப்பாளியாய் கண்ணீர் சுரந்தது அவருக்கு.

“பணமும் அதனால் வரும் வசதி வாய்ப்பு களும்... சொத்துகளும் கூடச்சாவை ஒருபோதும் தடுத்து நிறுத்திவிட முடியாது...” என்பதை எடுத்துச் சொல்லிப்போனது அந்த மனிதரின் இறுதிக்கணம்.

அந்த முதலாளியின் நினைவுகள் சிலநாட்களாக அவரை உழட்டிக்கொண்டிருந்தன.

எல்லா நினைவுகளும் உந்தித்தள்ள, கட்டிலில் அமர்ந்துகொள்கிறார் மூர்த்தி. கால் தசைகளில் வலிப்பதாக உணர்த்துகொண்டார். மெல்ல மெல்ல உடல்முதுமையின் வலிகளைச் சேகரிக்கத் தொடங்கியிருப்பது புரிந்தது.

தொடர்பே இல்லாமல், பீற்றர் அல்போன்ஸ்

என்ற நண்பர் நினைவில் வருகிறார். மர ஆலையில் அவரோடு ஒன்றாகப் பணிபுரிந்தவர். மென்மையும் உறுதியும் கொண்ட மனிதர். மூர்த்திக்கு முன்னதாகவே பணியில் இருந்து விருப்ப ஓய்வு பெற்றுச் சென்றவர்.

ஓய்வுபெற்ற அன்று, மூர்த்தியை தேடிவந்து இறுக கட்டியணைத்த அல்போன்ஸ்,

“இவ்வளவு காலமும் உழைப்பாளியா இருந்தன்... இனித்தான் வாழ்க்கையை வாழப்போறன்...” என்று கண்கள் மிளிர்ச் சொல்லிப் போனார்.

அல்போன்ஸ் எப்படி இருக்கிறார் என அறியவேண்டும் என மனது அவாவியது.

“அவங்கள் முதுமையிலைதான் வாழ்க்கையை அனுபவிக்கிறார்கள்... நாங்கள் வயதுபோனால் மூலைக்குள்ளை சுருண்டுபோறம்...” மனதுக்குள் சொல்லிக்கொண்டார்.

கடந்தமாதம் அவரது பிறந்தநாளில், பேத்தி கொண்டு வந்து பரிசளித்த பொதிக்குள் ஒரு மடிக்கணினி. அது இப்போது மேசையில் இருந்தது.

“இதேன் மேன எனக்கு... நீங்கள் படிக்கிற பிள்ளையா... உங்களுக்குத்தான் நல்லது...”

“இல்ல அம்மப்பா... உங்கட நினைவுகளை யெல்லாம் இதிலை எழுதி வையுங்கோ... ஒருகாலத்திலை எனக்கு உதவும்...” என்றவள், அதைப் பயன்படுத்தும் ஓரளவான தொழில் நுட்பத்தையும் அவருக்குப் பழக்கிவிட்டாள்.

வெளியே இன்னமும் பனித்துகள்கள் கொட்டிக் கொண்டிருந்தன.

கால்கள் பனிப்படிவுகளுக்குள் புதையப் புதைய... இரண்டு சிறு உருவங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. கரியநிற மேலுறை அணிந்த அந்தமனித உருவங்கள் பனிக்கரடிகளை நினைவு படுத்தின.

நீண்ட நெடுங்காலமாக வனப்புமிக்க இந்த தேசத்தில் வாழ்ந்தபோதும், இயற்கையை இரசிக்க வாய்ப்பின்றி, உழைப்புத் தன்னைத் துரத்தியதற்காக இப்போது அவர் கவலையுற்றார்.

பனிக்காலத்தில் மரக்குற்றிகளை ஏற்றிவர அவர் பெருமலைக்காடுகளுக்கு பயணித்திருக்கிறார். அப்போதெல்லாம் காடுகளையோ மலைகளையோ இரசிக்கவேண்டும் என அவருக்குத் தோன்றவில்லை.

மலைகளின் வெளிகளில் ஆங்காங்கே தெரியும் மரவீடுகள் அவரின் கண்களில் தோற்றம் காட்டின. குருவிகளினது குரலினிமையை செவிகளில் நினைத்துக் கொள்ளவேண்டும் போலிருந்தது.

அவ்வப்போது கடந்துபோன வாழ்க்கைக் காலத்துக்காக மனது ஏக்கங்கொள்ளத் தொடங்கியிருந்தது.

இரவுநேர உணவுவிடுதியின் மெல்லிய ஒளியில் அமர்ந்து, பனிப்பொழிவைப் பருகியபடி, சூடான சுவையான வாட்டிய இறைச்சியை உண்ண அவரின் மனது ஆசைப்பட்டது.

தொற்றுநோய் கட்டுப்பாடு காரணமாய் இரவு நேர உணவுவிடுதிகள் பொலிவற்றுப் போயிருப்பதை செய்திகளில் பார்த்துக்கொள்வதால் மனது அமைதி கொண்டது.

கடந்துபோன ஆகஸ்ட்டு மாதத்தில் ஒரு வாரமாக அவரின் கடைவாய்ப்பங்களில் மீண்டும் வலி கொரோனாத் தொற்றுத் தடுப்பு உடைகளணிந்த பல

மருத்துவர், சிலமணிநேரப் பரிசோதனைகளின் பின், இரண்டு பற்களை அகற்றவேண்டுமென்றார்.

பின்பொருநாள் அவர்குறித்து தந்த திகதியில் இரண்டு பற்களும் அகற்றப்பட்டுவிட்டன.

மருமகனிடம் சொல்லி, எடைபார்க்கும் இயந்திரம் ஒன்று வாங்கிவைத்து, எடையைக் கவனித்துக்கொள்கிறார்.

கட்டிலின் கால்மாட்டின் மேற்கவரில் ஒரு மணிக்கூடு. ஒவ்வொரு மணித்தியாலமும் அது இனிய ஒலியை எழுப்பும்.

பேரப்பிள்ளைகள் அடிக்கடி வாங்கிவந்து தரும் சின்னச்சின்னப் பரிசுப்பொருட்களால் அலுமாரி நிறைந்திருந்தது.

இவர் குளிக்கப்போகும் நேரத்தில் மகளோ மருமகளோ வந்து அறையைத் பெருக்கித் துடைத்துப் போவார்கள்.

அறைக்கதவில் தட்டும் ஓசை. அவர் எழுந்து கதவைத் திறந்தார்.

மருமகன் எதையோ சுமந்து வந்திருப்பது தெரிந்தது. பின்னால் பேத்தி சாரங்காவும் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“என்னது...”

“மீன் தொட்டி அம்மப்பா... உங்களுக்குத் தான்... இது என்ற நத்தார் அன்பளிப்பு...”

“அங்க வெளியில வையுங்கோவன்... வாற ஆக்களும் பாப்பினம்... இஞ்ச அறைக்குள்ள எதுக்கு...”

“நீங்க தனியாத்தானே இருக்கிறியா... இந்த மீன்களைப் பாத்துக்கொண்டிருந்தால் உங்களுக்கு சந்தோசமாயிருக்கும்...”

“நானென்ன சின்னப் பிள்ளையே... எனக்கேன் இதெல்லாம்...”

மருமகன் ஜெகன் எதுவும் சொல்லாமல் மீன் தொட்டியைப் பொருத்துவதில் அக்கறை காட்டினார்.

“உங்கட பேத்தி அம்மப்பாவுக்கு மீன்தொட்டி வாங்கிக் குடுச்சுசொல்லி கேட்டவ அப்பா... தனிமையா இருக்கிறவைக்கு இந்த மீன்கள் பெரிய ஆறுதல் எண்டு உளவியல்காரர் சொல்லுகினம்... கொஞ்சநாளிலை நீங்களே எவ்வளவு சந்தோசத்தை உணரப் போறியாள் பாருங்கோவன் அப்பா...” என்றாள் மகள்.

“பிள்ளை... சந்தோசங்களை அனுபவிக்கிற வயதிலை... மரக்காலையையையும் மிசினுகளையும் மட்டும்தான் பார்த்திருக்கிறன்... இப்ப வயதுபோன காலத்திலை உதுகளை மனம் நாடுதில்லை... தயவு செஞ்சு என்னைப் புரிஞ்சுகொள்ளுங்கோ...” கொஞ்சம் கோபமாகத்தான் சொன்னார் மூர்த்தி.

“அய்... இஞ்ச பாருங்கோ அம்மப்பா... எல்லாம் கோல்ட் பிஷ்... நல்லாயிருக்கெல்லோ...” என்றாள் பேத்தி.

இப்போது மூர்த்தி மீன்தொட்டியைப் பார்த்தார். பலநிறங்களில் தெரிந்த மீன்கள் தொட்டித் தண்ணீருக்குள் நீச்சலடித்துக் கொண்டிருந்தன.

“ம்... உதுகளுக்கு தாங்கள் கடலிலை இருக்கிறம் எண்ட நினைப்பு...” என நினைத்தவர், தன்னையும் ஒரு தங்கமீனாகவே ஆக்கிவிட்டதை அவர் உணரத் தொடங்கினார்.

தொட்டிக்குள் மீன்களுக்கு இணையாக நீச்சலடிக்கத் தொடங்கியது அவரது மனம்.

சமூக வெளிப்பாடாக ஆனந்தமயிலின் சிறுகதைகள்

ஆனந்தமயிலின் படைப்புகள்

யாழ்ப்பாணம் கரவெட்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் பொலிகண்டியில் வசித்து வந்தார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் வெளிவாரியாகப் பயின்று கலைமாணிப்பட்டம் பெற்றவர். ஈழத்தின் பல்வேறு பாகங்களிலும் உள்ள கல்வித்திணைக்களங்களில் எழுதுவினைஞராகப் பணி புரிந்தார். இப்பணியே இவருக்குப் படைப்பிலக்கியத்தில் ஆர்வத்தையும் ஈடுபாட்டையும் ஏற்படுத்தியது எனலாம். மிக நீண்டதோர் வரலாற்றுப் பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றிலே 1970கள் காலகட்டம் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். அதாவது ஈழத்துச் சிறுகதைகளிலே வடிவத்திலும் வெளிப்பாட்டு முறையிலும் பெரும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தது இக்காலத்திலேயே ஆகும். இத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த காலகட்டத்தில் எழுத ஆரம்பித்தவர்களுள் ஆனந்தமயிலும் விதந்துரைக்கப்படத்தக்க ஒருவர் ஆவார். வீரகேசரி, மல்லிகை, சமர், அலை முதலான ஏடுகளில் இவரது சிறுகதைகள் வெளிவந்த போதிலும் துரதிஸ்டவசமாக அவரின் படைப்புகள் அவரது காலத்தில் நூலுருப்பெறாமையால் அவர் இலக்கிய உலகில் பேசப்படாமல் மறைக்கப்பட்டிருந்தார்.

பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் அடங்கிய “ஓர் எழுதுவினைஞரின் டயரி” என்கின்ற இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பு காலம் கடந்த நிலையில் 2008இலேயே வெளிவந்துள்ளது. 1974 இற்கும் 1981 இற்கும் இடைப்பட்ட ஏழாண்டுகள் காலப் பகுதியில் ஈழத்தில் நிலவிய வாழ்நிலைகளை வெளிப்படுத்துவனவாக அமையும் இக்கதைகள் உள்ளடக்கத்திலும் உருவத்திலும் தனித்தன்மைகள் பலவற்றைக் கொண்டுள்ள போதிலும் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் இவருக்கும் இவரது படைப்புகளுக்கும் உரிய சரியான இடம் இதுவரை வரையறுக்கப்படவில்லை என்பதே உண்மையாகும். சிறுகதைகள் தவிர இவரது ஏனைய துறைசார் ஈடுபாடு என்னும் போது “வீச்சுவலைக்காரனும் மாதுளம் பிஞ்சுகளும்” என்ற அச்சுரப் பெறாத கவிதைத் தொகுதியும், தொகுக்கப்படாத பல கவிதைகளும் உள்ளதாக அறிய முடிகின்றது. அத்துடன் “அம்மாவரை அவன்” என்ற குறுநாவலையும் எழுதியுள்ளார். இது 2012 இல் வெளிவந்த “நினைவிலிருந்து சொற்களுக்கு” என்ற தொகுப்பில் உள்ளது. இவர் எழுதிய “சீதனம்” என்ற நாடகம் 1980 களில் மேடையேற்றப்பட்டுள்ளதுடன் இவரது “வாக்குறுதி”, “எதற்குமோர் எல்லையுண்டு” ஆகிய நாடகங்கள் இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்பாகியுள்ளன. மேலும் செல்லச்சாமி என்பவரின் நாடகத்தில் இவர் பெண் வேடமிட்டு நடித்துள்ளார் என்பதும் இவரது பன்முக கலையாளுமையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

“ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு” பற்றிய நூலைத் தந்த கலாநிதி க.குணராசா (செங்கையாழியான்) 1960 - 1970 கள் வரையான காலத்தில் எழுதிய சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் பற்றிய பட்டியலில் ஆனந்தமயிலின் பெயரையும் அவரது “ஒற்றைக்கால் கோழி” என்ற சிறுகதையையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்துடன் இவரது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு 2008இல் வடக்கு மாகாண சிறந்த நூலுக்கான விருது மற்றும் “தமிழியல் விருது” என்பனவும் வழங்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கதே. அத்துடன் அண்மைக்காலங்களில் எழுத்தாளர்களான இரத்தினவேலோன், அகிலன், யேசுராசா, சண்முகன் முதலிய ஒரு சிலரால் இவரது படைப்புகள் கட்டிக்காட்டிப் பேசப்பட்டு வருகின்றமை இவரது படைப்புகள் மீதான சமூகப்பார்வை விரிவடைந்துள்ளமையையே உணர்த்துகின்றது.

இத்தகைய பின்னணியிலேயே ஆனந்தமயிலின் படைப்புகள் எத்தகையது? அதனை எவ்வாறு விளங்கிக் கொள்வது? ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் அவர் பெறும் இடம் என்ன? அல்லது அவருக்கும் அவர் படைப்புகளுக்குமான உரிய இடம் வழங்கப்பட்டுள்ளதா? என்கின்ற வினாக்கள் எழுந்து கொண்டே இருக்கின்றன. எனவேதான் இத்தகைய வினாக்களுக்கெல்லாம் இவரது இப்படைப்புகள் சமூகவெளிப்பாடாக அமைய

ஆனந்தமயிலின்
படைப்புகள் எத்தகையது?

அதனை எவ்வாறு
விளங்கிக் கொள்வது?

ஈழத்துச் சிறுகதை
வரலாற்றில் அவர் பெறும் இடம்
என்ன?

அல்லது அவருக்கும் அவர்
படைப்புகளுக்குமான உரிய இடம்
வழங்கப்பட்டுள்ளதா? என்கின்ற

வினாக்கள் எழுந்து கொண்டே
இருக்கின்றன.

எனவேதான் இத்தகைய
வினாக்களுக்கெல்லாம்

தீர்வுகானும் முயற்சியாக
இவரது

இப்படைப்புகள்

சமூகவெளிப்பாடாக

அமைய மாற்றை

எடுத்துக்காட்டி ஈழத்துச் சிறுகதை

வரலாற்றில் ஆனந்தமயிலுக்கான

மிகச்சரியான இடத்தினை

வரையறுக்கும் நோக்குடன்

இந்த ஆய்வு அமைகின்றது.

ஜெயப்பிரசாந்தி
ஜெயபாலசேகரம்

மாற்றை எடுத்துக்காட்டி ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் ஆனந்தமயிலுக்கான மிகச்சரியான இடத்தினை வரையறுக்கும் நோக்குடன் இந்த ஆய்வு அமைகின்றது.

ஆனந்தமயிலின் சிறுகதைகளில் சமூகவெளிப்பாடு

படைப்பு என்பது ஓயாமல் பிரசவித்துக் கொண்டிருப்பதல்ல. அது ஒரு படைப்பாளனது இயல்பான மனவெழுச்சியாலும் படைப்பாளனைப் பாதித்த அவரது மனதிலும் நினைவுகளிலும் அசைபோட்ட விடயங்களை இயல்பாகவும் கலையமைதியுடனும் வெளிப்படுத்துவனவாகும் என்ற கருத்துநிலையைப் பிரதிபலிப்பனவாகவே ஆனந்தமயிலின் சிறுகதைகள் அமைகின்றன. சில படைப்பாளிகள் அதிகமாக எழுதுவதில்லை. ஆனால் அவர்களின் படைப்புகள் சொற்பமானவையாக இருப்பினும் அவை வாசகர் மத்தியில் அழுத்தமான மன அதிர்வுகளை ஏற்படுத்துவனவாக அமைகின்றன. ஏனெனில் இவ்வாறான படைப்பாளிகள் படைப்பு மன உந்துதலின் போதே படைப்புகளை வெளிக்கொணர் கிறார்கள். இவ்விதம் மனதின் அடியாளத்திலிருந்து படைப்பு மன உந்துதலினால் எழுதுகின்ற படைப்பாளி யாகவே ஆனந்தமயில் விளங்குகின்றார்.

கலைப்படைப்பு என்பது அறிவு, மனம் ஆகிய வற்றின் வினையாற்றலால் கட்டமைக்கப்படுகின்ற வாழ்க்கை அனுபவங்களின் வெளிப்பாடாகும். அதாவது ஒரு படைப்பாளி தனது சமூக அனுபவங்களை கலை ரீதியான பரிசோதனைக்கு உட்படுத்தும் போது அவை அறிவு, உணர்ச்சி என்னும் இருதளக்கலவையுடன் வெளிப்படுகின்றன. இத்தகைய படைப்புகள் தாம் சார்ந்து எழும் சமூக அழகியற் தளத்தினையும் பிரதிபலிக்கின்றன. பெரும்பாலும் ஆனந்தமயிலின் படைப்புகளும் இத்தகைய தளங்களினூடே சமூகத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தின் வடமராட்சி கடலோரப் பிரதேசம் ஒன்றின் மணவாசனை கமழ அக்கால சமூக, அரசியல், பொருளாதாரப் பண்பாட்டு நிலமைகளின் ஊடே ஒட்டுமொத்த சமூகத்தையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கும் இவரது சிறுகதைகளினூடே இவரது படைப்புலகம் நன்கு புலனாகின்றது. இயல்பிலேயே அமைதியும் நேர்மையும் கொண்ட எழுதுவினைஞரான இவரது எழுத்துகளிலும் ஒரு வித அமைதியும் சாந்தமும் குடிகொண்டுள்ளதை இனங் காண முடிகின்றது. அமைதி, எள்ளலும் கேலியும் நிறைந்த அங்கதப்பாணி, அகமன உணர்வுகள் என்கின்ற விதமாக நகர்ந்து செல்லும் இவரது வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் படைப்பாளியின் மனஉணர்வை வாசகர்களிடமும் அவ்வாறே ஏற்படுத்திச் செல்வது இவரது வெற்றியாகும்.

“அப்போதெல்லாம் சமதர்மம் நோக்கிய சமூக விடுதலையே அவர் சிந்தனையெல்லாம் குடி கொண்டிருந்தது. அவர் படைப்புகளும் அந்த அடித்தளத்திலேயே வேர்கொண்டனவாயினும் கடல் சார்ந்த கிராமிய வழக்காறுகள் சார்ந்த நம்பிக்கைகள் சார்ந்த பண்பாட்டுக் கூறுகள் அவற்றைக் கலாபூர்வமாகப் பரிணமிக்க செய்தன. அவரின் பெரும்பாலான படைப்புகளில் சோகம் தோய்ந்த அந்த கிராமியக் குரல் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கும்.” என்கின்ற குப்பினான் ஐ. சண்முகம் என்பவரின் கூற்றுக்களின் ஊடாக இவரது படைப்புலகம் மற்றும் உலகநோக்கு என்பவற்றை தெளிவாக இனங்காண முடிகின்றது.

பேசுபொருள் ரீதியான சமூகவெளிப்பாடு

இலக்கிய ஆக்கத்தில் பேசுபொருள் மிக முதன்மையானதும் இன்றியமையாததுமான இடத்தை உடையது. இப்பேசுபொருளின் தேர்ச்சி, அப்பொருளை அமைக்கும் பான்மை, படைத்து வழங்கும் நிலை ஆகியவை படைப்பாளிக்குப் படைப்பாளி வேறுபட்டு அமைந்து அவர்களின் தனித்துவமான ஆற்றல்களைப் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. இவ்வகையில் மிகவும் கனதியானதும் காத்திரம் வாய்ந்ததும் காலத்திற்கு ஏற்றதுமான பேசு பொருட்களை மிக எளிதாகவும் இலாவகமாகவும் உணர்த்திச் செல்வதில் ஆனந்தமயில் கைதேர்ந்த கலைஞராக விளங்குகின்றார். இவ்விதமான பேசுபொருட்களினூடே தான் வாழ்ந்த சமூகத்தை அவர் தன் சிறுகதைகளில் வெளிப்படுத்து மாற்றினை பின்வரும் வகைகளில் நோக்கலாம்.

01. போர்க்கால சமூகமும் பொருளாதார நெருக்கடியும்
02. தனிமனித அவலங்களும் அகமன உணர்வுகளும்
03. பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் சமூகநிலை

01. போர்க்கால சமூகமும் பொருளாதார நெருக்கடியும்

சிறுகதைகளை சமூகத்தளத்தில் வைத்து ஆராயும் போது அவை எழுந்த காலகட்டப் பின்னணியில் வைத்து நோக்குதல் அவசியமானதாகும். இவ்வகையில் ஆனந்தமயிலின் சிறுகதைகளில் அக்கால சமூகம் மிகத் தெளிவாக காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றது. குறிப்பாக இவரது கதைகள் யாவும் 1974 ஆம் ஆண்டிற்கும் 1981 ஆம் ஆண்டிற்கும் இடைப்பட்டதொரு காலப்பகுதியிலேயே தோன்றியுள்ளன. இந்த ஏழாண்டுப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய வாழ்நிலைகளையே இவை தமது பேசுபொருளாகக் கொண்டுள்ளன. போர்க்கால சமூகம் என்னும் போது அக்காலத்தில் வடஇலங்கையில் நிலவிய போரின் ஆரம்பநிலை, கடல்வழித்தாக்குதல், வான்வழித் தாக்குதல், மற்றும் இறுதியுத்தத்தின் போதான பாரிய இடப்பெயர்வுகள் போல் அல்லாவிட்டாலும் சொந்த மண்ணிலேயே மக்கள் முடக்கப்படுதல், பொருளாதார விலையேற்றம் அதனால் விளைந்த பசி, பட்டினி முதலான வற்றினூடாக இவரது கதைகளில் போராட்ட சூழல் வெளிப்பட்டு நிற்பதைக் காணலாம்.

குறிப்பாக இவரது “முருகைக்கற்பூக்கள்” என்ற கதையை நோக்கின், இயற்கை எமக்களித்த மிகப்பெரும் கொடைகளுள் ஒன்றான கடலினுள் புதைந்துள்ள அதிசயங்களைக் குழந்தைகளின் மனநிலையில் நின்று விளக்கும் இவர் போராட்ட சூழலுக்கு முன்னர் கடற்றொழிலும் அச்சமூக மக்களின் வாழ்நிலைகளும் எவ்வாறு இருந்தன என்பதையும், பின்னர் போர்ச்சூழலின் போது கடற்புறமும் அச்சமூக வாழ்வும் களையிழந்து போனமையையும் அழகாகவும் ஆழமாகவும் சித்திரித்துள்ளார்.

“இப்போதோ தொழில் உயிரிழந்து விட்டது. இடம் பெயர்ந்து அகதிகளானவர்களுடன் வாழ்கின்றனர். கடல் சாந்தமாக இருந்தாலும், உவட்டாக இருந்தாலும் கரை துன்பமாகவே இருக்கின்றது. வெறுமை கனக்கிறது. கரையெங்கும் சிதைந்த வீடுகளும் உடைந்த கலங்களுமே கிடக்கின்றன. தொழிலின் சந்தடி குறைந்துள்ளது. மீன்கண்ணி பாடவில்லை. ஆகாயத்தில் மழைக்கண்ணி கூட குறைவாக உள்ளது. சிலர் சமுத்திரத்தில் ஏதோ ஒன்றை இலக்கற்று உற்றுப்பார்க்கிறார்கள். எங்கும் அகதிமை தெரிகிறது.”

என்று இவரது வரிகளை எடுத்துக்காட்டாக நோக்கலாம்.

முன்னர் பெரிய படகுகளில் தொழில் புரிந்தோர் தற்போது சிறு கட்டுமரங்களில் ஒரு சில வலைகளுடன் தொழிலுக்குச் செல்வதும் சிலரிடம் அதுவும் இல்லாது முள் முருக்கம் மரத்தை அவர்கள் வலைபேசி வாங்குவதும் போராட்ட சூழலால் விளைந்த பொருளாதார நெருக்கடி களை உணர்த்துகின்றன. கடலில் பாரிய படைக்கப்பல்கள் சுடுகலன்களுடன் ஓடித்திரிந்து பீரங்கிக் குண்டுகளைப் பொழிதல், இதன்போது கடலில் மீன்பிடி யில் ஈடுபட்டோர் சிறு பலகைகளின் உதவியுடன் தப்பிப் பிழைத்து வருதல் என்பவற்றின் மூலம் போரினால் இச்சமூகம் எதிர் கொண்ட இன்னல்கள் உணர்த்தப்படும் அதேவேளை, “சில வேளைகளில் ஆளில்லாத கட்டுமரங் களும், குத்தடி களுமே கடலில் கிடந்து அசைகின்றன. கரையின் ஓலங் களுக்கூடாக எதிர்ப்பு வேட்டுக்களும் தீர்க்கப்படுகின்றன” என்பதில் கடற்படைத் தாக்குதல்களால் மீனவர்களின் உயிர்கள் பறிக்கப்பட்டமையும் அதற்கு எதிராக அழுது ஓல மிடுவதைத் தவிர மக்களால் வேறெந்த எதிர்வினையையும் ஆற்ற முடியவில்லை என்பதையும் எவ்விதமான ஆரவாரமும் ஆர்ப்பாட்டமும் கண்டனத்தொனியும் அற்று நாசுக்காக வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வல்லைவெளியூடாக வடமராட்சி நோக்கி மினிபஸ்சில் செல்லும் பயண அனுபவமாக அமையும் “வாழும் வெளி” என்னும் சிறு கதையில் போர்க்கால சமூகம் படம்பிடித்துக் காட்டப் பட்டுள்ளது. எவ்வாறெனில், பஸ்சினுள் நிகழும் சில கருத்தாடல்கள் மற்றும் பயணத்தின் போது சுற்றுப்புறச் சூழலில் நிகழும் சம்பவங்கள் என்பவற்றின் ஊடாக போரின் அவலத்தையும் பொருளாதார நெருக்கடியையும் நன்கு உணர முடிகின்றது.

பஸ்சினுள் இடம்பெற்ற கட்டணம் பற்றிய கதைகள், “இன்னும் ஐந்து ரூபா தா அப்பு” என்ற நடத்து நரிடம் “வேற இல்லை மோனை” என்ற கிழவரின் தயங்கிய பதில், குன்றும் குழியுமான பிரதான வீதி, சந்திப்புக்களில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இழந்துவிட்ட இளமையின் தோற்றங்கள், களையிழந்த வாழைத்தோட்டங்கள், சந்திக்கு சந்தி காட்சி தந்த மண்ணெண்ணெய்க்கடை கள், புகைக்கும் ஓட்டோ வண்டி, மிதிவண்டிகளின் சங்கிலித் தொடர், குண்டுகளினால் சிதைந்து பலகை களினால் பொருத்தப் பட்ட பாலம், தாய், தந்தை, மகன், மகள் என முழுக் குடும்பத்தையும் சுமக்கும் மிதிவண்டிகள், மக்காட் இல்லாத விறகுச்சுமையுடனான மிதிவண்டிகள், வானில் தெரியும் அவ்றோ விமானம், குண்டுகளைப் பொழிய சுற்றித் திரியும் பொம்பர், மரணபயத்தில் அவதியுறும் பயணிகள் என ஒவ்வொரு காட்சியினூடும் பொருளாதார நெருக்கடிகள் நிறைந்த போர்க்கால சமூகத்தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது.

இவ்விதம் இவர் தனது கதைகளில் போர்க்கால அனுபவத்தை விடுதலை விருப்புக்கொண்ட ஆழ்ந்த துயரத்துடன் பதிவு செய்துள்ளார். இதன் மூலம் இச்சமூக நிலமைகள் பற்றிய ஒரு படைப்பாளியின் கருத்துநிலை களையும் அச்சமூக வரலாற்றினையும் இன்றைய தலைமுறையினராகிய நாம் அறிந்து அவற்றைக் கால மாற்றத்திற்கு ஏற்ப மீள்வாசிப்புக்கு உட்படுத்தி ஆய்வு செய்வதற்கான சந்தர்ப்பம் உருவாகியுள்ளது. இவற்றின் ஊடாக இவரது கதைகள் தனியே இனவிடுதலை மட்டு மன்றி சமூகத்தளைகள், வறுமை முதலான பல சமூக

இன்னல்களிலிருந்தும் விடுதலை பெறும் அவாவினை உணர்த்தி நிற்கின்றமையை இனங்காண முடிகின்றது.

02. தனிமனித அவலங்களும் அகமன உணர்வுகளும்

மக்களின் தனிப்பட்ட பிரச்சினைகள், சிக்கல்கள், அவலங்கள் மற்றும் அகமன உணர்வுச் சுழிப்புக்கள் அனைத்தையும் இவர் தனது சிறுகதைகளில் பதிவு செய்ததன் மூலம் அக்கால ஓட்டுமொத்த சமூக நிலைப் பாட்டையும் வெளிப்படுத்த முயல்கின்றார் என்றே கூறலாம். குறிப்பாக ஒரு கோழியையும் எழுத்தாளர் ஒருவரையும் பிரதான பாத்திரங்களாகக் கொண்ட “ஓற்றைக்கால் கோழி” என்ற சிறுகதையை நோக்கலாம். இக்கதை முழுவதும் “தம்பி” என்கின்ற நிரந்தரமான வேலையற்ற ஒரு எழுத்தாளரின் வாழ்வியல் அனுபவமே பேசப்படுகின்றது. கிண்டலும், கேலியும் கலந்த நகைச்சுவை நடையைக் கையாண்டுள்ள போதிலும் கதை முழுவதும் தனிமனித அவலமே விரவிக்கிடக்கின்றது. போராட்டகால சமூக நெருக்கடி, பொருளாதார சமைகள், வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் முதலியவற்றால் ஒரு எழுத்தாளனும் அவனது குடும்பமும் அனுபவிக்கின்ற அவலங்களினூடே அன்றைய சமூகநிலை எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.

கால் ஊனமுற்ற ஒரு கோழி இறப்பின் விளிம்பை நோக்கிச் சென்று மீண்டும் எழுந்து நடந்து முட்டையிடும் அளவிற்கு முன்னேறியமையை எடுத்துக்காட்டி அதனூடாக உடல் ஊனமுற்றாலும் உள்ளம் ஊனமாகக் கூடாது, தன்னம்பிக்கையும் திடமும் இருந்தால் துன்பங்களில் இருந்து மீண்டு சிறந்த வாழ்வை உருவாக்க முடியும் என்கின்ற வாழ்வியல் நிதர்சனத்தைக் குறியீடாகச் சொல்லிச் செல்கின்றது. இதன் மூலம் அன்றைய சமூகத்தின் நடைமுறை வாழ்வின் சிக்கல்களான வேலை யின்மை, போதிய வருமானம் கிடைக்காமை, அதனால் ஏற்படும் மன உளைச்சல்கள், கணவன் மனைவிக்கிடையே யான கருத்து வேறுபாடுகள், இவை யாவற்றையும் அனுசரித்து வாழ பெரும் பிரயத்தனப்படல் முதலான வற்றை ஒரு வறிய எழுத்தாளனின் வாழ்க்கைப் பின்னணியில் விளக்கிச் செல்வது சிறப்பானதாகும்.

இத்தகைய பல அவலங்கள் வாழ்வு முழுவதும் நிறைந்திருப்பினும் இன்னல்களிலிருந்து மீண்டெழுந்த ஒரு கோழியின் ஊடாகப் படிப்பினை பெற்று திடம் பெறும் மனப்பாங்கு இத்தகைய சமூக அவலங்களை எதிர்த்துப் போராடும் துணிவைப் படைப்பாளனுக்கு மட்டுமன்றி அப்படைப்பைப் படிக்கின்ற வாசகர்களுக்கும் ஏற்படுத்து வதே இச்சிறுகதையின் சமூகப்பெறுமதி எனலாம்.

இவை தவிர “ஒரு எழுதுவினைஞரின் டயரி”, “நண்பனும் புளியமரமும்” என்கின்ற கதைகளிலும் தனிமனித வாழ்வியல் அவலங்களும் அவற்றுக்கு காரணமான சமூக நிலமைகளும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. “ஒரு எழுதுவினைஞரின் டயரி” என்கின்ற கதையில் ஒரு வாலிபப் பருவத்து எழுதுவினைஞன் தன் குடும்ப சூழலும் நாட்டுநிலமையாலும் வஞ்சிக்கப்பட்டவனாய் தன் இளமைக்கனவுகள், காதல், விருப்புகள் என்பவற்றைத் துறந்து அலுவலகக் கோப்புக்களுள் வலிந்து புதைக்கப் படும் அவலம் மிக நேர்த்தியாகக் காட்டப்படுகின்றது. இதன் மூலம் அன்றைய சமூகத்தில் மட்டுமல்லாமல் இன்றும் கூட குடும்ப சமையால் தமது இளமைக் கனவுகளைத் தொலைத்துக் கொண்டிருக்கும் இளைஞர் யுவதிகளுக்கு

இக்கதை சமர்ப்பணமாகின்றது எனலாம்.

மேலும், அகமன உணர்வுச் சித்திரிப்பாக அமையும் “கலை வந்த போது” என்ற சிறுகதை நிஜத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு விபரணமே தவிர சிறுகதை ஆகாது எனச் சிலரால் விமர்சனத்திற்கு உள்ளாக்கப்பட்டாலும் இக்கதையில் பல்வேறுபட்ட சமூகநிலமைகளை இனங்காண முடிகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும் குறிப்பாக ஒரு கனவு போல கதைசொல்லியின் மனதிலே நிகழும் ஆன்மீகம் தழுவின காட்சிகளினூடே இக்கதை பின்னப்பட்டுள்ளது.

“முன்னோர் போல புனிதம் பெறத் தோய்ந்தேன். அம்மன் கும்பம் ஒன்பது நாளும் தீர்த்தம் குடித்து நோன்பு இருந்தேன். பற்றை படர்ந்து மூடிய ஆலயத்தின் முன் மெய் விதிர்விதிர்க்க கண்ணீர் வழிந்தோட நின்றேன். பார்த்திருப்பாய் எனது துயரத்தின் கரைசல்தான் அது. ஞானியா கிணற்று நீரில் சர்க்கரை, பழம் கரைத்த தீர்த்தம் பசியையும் தாகத்தையும் தீர்த்தது. நீ அதில் பாதி பங்கெடுத்துக் கொண்டாய். பத்தாம் நாள் அதிகாலை பாறையின் போது மற்றவர்க்கும் ஈய்ந்து வயிறுமுட்டச் சோறு சாப்பிட்டு வாசலில் தொங்கல் விரித்துக் கிடந்த போதைய கிடக்கை வித்தியாசமானது. அதை அனுபவிப்பதைத் தவிர வேறென்ன செய்ய? சொல்ல?”

என்பதில் யாழ்ப்பாண இந்துக்களின் பாரம்பரிய சமூக பண்பாட்டு அம்சங்களும், அதில் நிறைவு கண்ட மக்களின் மனப்பூரிப்பும் வெளிப்படுவதுடன் அவ்வின் பத்தை உணர்முடியுமே தவிர உணர்த்த முடியாது என்கின்ற உண்மையும் தொனிக்கின்ற அகமனச்சித்திரிப்பாக இக்கதை அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு மிகவும் சாதாரணமாக நாளாந்தம் இடம்பெறும் நிகழ்வுகளும் சம்பவங்களும் ஒவ்வொரு மனித வாழ்விலும் இடம்பெறும் துயரங்களும் என இவரின் படைப்புகள் அனைத்துமே சமூக அனுபவத்தின் வெளிப்பாடுகளாகின்றன. கதைகளினூடே தன்னை ஒரு கலைஞனாக உயர்த்திக் காட்டாமல் சாதாரண குடிமகனாகவே தனது உணர்வுகளின் மூலம் ஒட்டுமொத்த மனித உணர்வுகளையும் சமூக நிலைமைகளையும் தனது கருத்துநிலையாக கலாபூர்வமாக சித்திரித்துள்ளார்.

03. பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் சமூகநிலை

ஒட்டுமொத்த சமூகத்திலும் முக்கிய பங்கு வகிக்கும் பெண்களும் குழந்தைகளுமே சமூகத்தில் ஏற்படும் இடர்பாடுகளினால் முதலில் பாதிக்கப்படுகின்றனர். எனவேதான் படைப்பிலக்கியங்களும் இவை பற்றி அதிகம் பேசுகின்றன. குழந்தை இலக்கியங்கள், பெண்ணியப் படைப்புகள் மட்டுமன்றி சாதாரணமாக அனைத்து படைப்புகளும் இவர்களையும் இவர்களின் பிரச்சினைகளையும் உள்வாங்கியே படைக்கப்படுகின்றன எனலாம்.

இவ்வகையில் ஆனந்தமயிலின் சிறுகதைகளில் வாழ்வின் துயரங்களை கண்ணீராக அழுதுவடியும் மொழியினால் மட்டுமன்றி சிலேடை, எள்ளல் முதலான அங்கதப்பாணியிலும் அர்த்தம் நிறைந்ததாகப் படைக்க முடியும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக அமையும் வித்தியாசமான படைப்பாகிய “காக்காச்சி கரிமகளே” என்பதை இதற்கு உதாரணமாக நோக்கலாம். அன்றைய சமூக நிலையான இடப்பெயர்வு அவலம், அந்நிய இராணுவ வருகை, போராட்ட இயக்கங்களுக்கிடையே யான முரண்பாடுகள், மக்கள் எதிர்கொண்ட அவலங்கள்

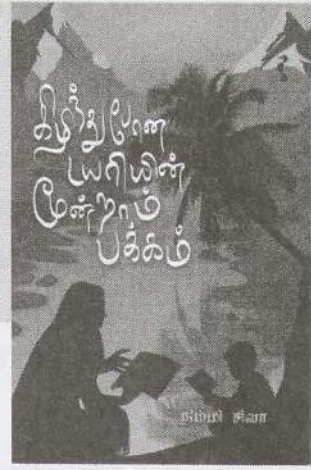
அனைத்தையும் ஒரு பெண்ணின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையான வாழ்வியல் அனுபவமாக விரித்துச் செல்கிறார். ஏழைக்குடிசையில் பிறந்த பெண்ணொருத்தி மீனவன் ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்படுவதும் இடையிலே அவனும் நோயில் வீழ்ந்திட மீன்பெட்டி சுமந்து கணவனையும் தனது மூன்று பெண்பிள்ளைகளையும் அரும்பாடுபட்டு வளர்ப்பதும் இவற்றிற்கிடையே இடம்பெயர்ந்து அலைந்து பல இன்னல்களுக்கும் முகம்கொடுத்து தன் குடும்பச் சூழலையும் சுமந்து இறுதியில் நோயில் விழுந்து மரணித்துப் போகின்றமையை ஒரு இராஜகுமாரியின் வாழ்வியல் அனுபவமாக சித்திரித்துள்ளார். ஆண்களே குடும்பச் சூழலையும் சுமக்க முடியாது இன்னற்பட்ட அக்கால சமூகத்தில் சந்தர்ப்பவசத்தால் குடும்பப்பொறுப்பை தம் தலையில் ஏற்று அல்லற்பட்ட பெண்களின் அவலத்தை அங்கதப்பாணியில் எடுத்துரைத்துள்ளமை இக்காலப் படைப்பாளர்களிலிருந்து இவரை தனித்து அடையாளப்படுத்துகின்றது.

இவ்வாறே “விளக்கீடு” என்ற கதையில் வரும் பெண்ணும் கணவனை இழந்தவளாக இச்சமூகத்துடன் ஒன்றித்து வாழ முடியாமலும், எதிர்த்துப் போராடும் வலுவின்றியும் தான் பிறந்து வளர்ந்த கிராமத்தையே கைவிட்டு நீங்குகின்றாள். இதில் வரும் சிறுவன் குழந்தைகளுக்கே உரிய இயல்பான ஆசைகளுடனும் கனவுகளுடனும் படைக்கப்பட்டாலும் இறுதியில் தாயின் மீதான நம்பிக்கையில் அடுத்த கிராமத்தில் பாடசாலையும், கோவிலும் வீட்டிற்கு அருகிலேயே இருக்கும் என எண்ணிச் செல்கின்றமையும், ஏனைய பெண்களினால் விளைந்த அபவாதத்தினைப் பொறுக்க முடியாது தன் வீட்டை தாயார் கொழுத்துகின்ற உண்மை புரியாது மற்றச் சிறார்களின் கார்த்திகை விளக்கைவிட எங்கள் வீட்டு விளக்கே பெரிதாக எரிகிறது என அப்பிஞ்சு மனம் மகிழ்வுறுவதும் வாசகர் மனதில் பச்சாத்தாபத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றது. இதன் மூலம் அக்கால சமூக இடர்பாடுகளால் நிர்க்கதியாக்கப்பட்ட பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் நிலையினை ஒரு சில கதைகளின் ஊடாகவே மிகவும் தத்ரூபமாக விளக்கியுள்ளமையைக் காணலாம். இவ்வாறு இவரது “ஒரு எழுது வினைஞனின் டயரி” என்கின்ற தொகுப்பிலே உள்ள பன்னிரு சிறுகதைகளையும் ஆழமாக நோக்கும் போது இவரது படைப்புலகம் குறித்த ஒரு தெளிவான புரிதலைப் பெற முடிகின்றது. ஒவ்வொரு கதையிலும் இவரது எழுத்துப்பாணி வேறுபட்டுச் செல்வதன் மூலம் கால வோட்டத்தில் இவரது மொழிநடை மெருகேறியிருப்பதை அவதானிக்கலாம். சிறுகதைகளின் பேசுபொருளைப் பொறுத்தவரையில் ஆரம்பகாலப் படைப்புகளில் முற்போக்கு சிந்தனைகள் முனைப்புக் கொண்டிருந்த போதிலும் பின்னர் அரசியல் மற்றும் சமூக நிலை மாற்றங்களின் காரணமாக போராட்ட கால தழ்நிலையால் மக்கள் எதிர்நோக்கும் துன்ப துயரங்கள், சவால்கள் என்பவற்றையே தனது அனுபவமாகப் பேசிச்செல்கிறார். இவற்றுடன் சிறுகதைகளில் வடிவத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தல், வேறுபட்ட வெளிப்பாட்டு முறை, பல்வகைமையான அழகியல் அம்சங்களாலும் இவர் ஈழத்துச் சிறுகதை உலகில் தனித்து அடையாளம் காணப்படத்தக்கவராக விளங்குகின்றார். இவ்விதமாக ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் ஆனந்தமயிலின் சிறுகதைகள் பெறும் முக்கியத்துவத்தினை அறிந்து அவற்றினூடகப் புலப்படும் அக்கால சமூக அரசியல், பொருளாதார, பண்பாட்டு நிலைமைகளை இனங்காண முடிகின்றமை சிறப்பானதாகும்.

நூலறிமுகம்

இருள் வாசனை சொல்லுக்குகள்

■ இ.சு.முரளிதரன்

நிம்மிசிவா அவர்களின் “கிழிந்து போன டயரியின் மூன்றாம் பக்கம்” கவிதைத்தொகுப்பு எளிமையான சொற்களின் நேர்த்தியான ஒழுங்கு படுத்தல்களாக அமைந்துள்ளது. பருத்தித்துறை பிரதேசத்தினைச் சேர்ந்த “நிம்மி சிவா” புலம்பெயர்ந்து ஜேர்மனியில் வசித்து வருகின்றார். சொந்த அனுபவங்களைப் பொது நீரோட்டமாக மடைமாற்றும் நுட்பம் கைவரப் பெற்ற கவிஞராகத் திகழ்கின்றார். இவரது கவிதைகள் உறங்குநிலையினை உடைத்து இயங்கும் நிலைக்கு அழைக்கும் பண்போடு காணப்படுகின்றன. இரவின் மீது அலாதிக் காதல் கொண்டவர் என நினைக்கின்றேன். அதிகமான கவிதைகள் இருள் வாசனைச் சொல்லுக்குகளாக அமைந்துள்ளன. தாயகம் குறித்த ஏக்கமும் பசுமை சுவறிய நினைவுகளும், தோள் கொடுக்க முடியவில்லையே என்ற கையறு நிலையும் புகலிடக் கவிதைகளில் முகம் காட்டுவதுண்டு!

“பரீட்சார்த்த
ஒலிபரப்புப் போலத்
தொடர்பெல்லைக்கு அப்பாலும்
நிரந்தர இழப்பைக்
கூறிக் கொண்டு தான் இருக்கின்றன
காற்றலைகள்”

என நெகிழ்வுணர்வினை நிம்மி சிவாவும் வெளிப்படுத்துகின்றார். தேறிய பெறமான வார்த்தைகளும், எளிய வசீகரமான சொற்களும் கலந்த இருமைப்பண்போடு கவிதைகளை நகர்த்திச் செல்கிறார். பண்பாட்டுப் பெருவெளியில் முகிழ்த்த “இரட்டை மைனா” காணும் நம்பிக்கையினை வேறோர் தளத்திலே பதிவு செய்கின்றார்.

“மின் விளக்குக் காட்டாத
நிஜங்களை
மெழுகுவர்த்தியின் ஒளி
சொன்ன போது
என்னுள் இருந்த மாயைத்திரை
விலகியதை
ஒரு ஜோடி மைனாக்கள்
விசிலடித்துப் பாடின”

“நிம்மி சிவா” அவர்களின் இணையர், புகழ்பூத்த அறிவியல் எழுத்தாளரான “ராஜசிவா” என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மின்மினிப் பூச்சிகள் குறித்துப் பேசும் போது “லாசி... பெரின்” பற்றியும் “புதிய கலங்கள் உருவாக வேண்டுமெனில் பழைய கலங்கள் இறக்க வேண்டும் எனவும் அறிவியல் தரிசனத்தை இவரும் முன் வைக்கின்றார். முரண் அணியினையும் நயாதீனமாக வெளிப்படுத்துகிறார். பகலிற்குள் இரவு, ஏழு வர்ண மற்ற வானவில் போன்ற தொடர்களும், நுரையினை வெண்மையற்ற நிறமெனச் சுட்டலும் தக்க எடுத்துக்காட்டுகளாகும். 73 கவிதைகளைக் கொண்டதாக இத்தொகுப்பு அமைந்துள்ளது. சுயநலம் தன்முனைப்பெனக் கூட்டிணைந்து (பக்கம் - 22) தன்முனைப்பும் சுயநலமும் கூட்டணி சேர்ந்து(பக்கம் - 27) என அமைந்த தேய்வியம்பலைத் தவிர்த்திருக்கலாம். மொத்தத்தில் எளிமையான சொற்களின் வரைப்படங்களாகத் திகழ்கின்ற இத்தொகுப்பு அற்புதமாக அனுபவங்களை தொற்றச் செய்கின்றது.

சாம்பலாகிய லெடா

லெடா
அழுவதை
கனவில் கண்டேன்

லெடாவின் கண்ணீரை
லியனார்டோ டாவின்சி
வரைந்திருக்கவில்லை
(அவனது கண்ணீரை
மாந்திரீக தூரிகையால்
லெடாவுக்குள்
புதைத்திருக்கக் கூடும்)

கண்ணீர்
லெடாவுக்கு ஆடையாகியிருந்தது

அணைத்துக்கொண்டிருந்த
அன்னத்தை
கொரோனா படுகொலை
செய்துவிட்டதாக சொல்லும்போது
செத்துக் கொண்டிருந்தாள்

அன்னத்தை புதைக்கச் சொன்னேன்
அதனது சிறகுகளில் மறைந்திருக்கும்
கொடிய நுண்ணுயிர்கள்
விண்ணில் ஆவியாகி
மழையாக கொட்டும் என்பதால்
எரித்து விட்டார்கள் என்று
எரிந்தெரிந்து சொன்னாள்

என் உயிரான
நான்கு முட்டைக் குழந்தைகளின்
உயிரை கொரோனா தின்றதாக
பச்சையாக சுட்டார்கள்....
சொல்லி முடிக்கையில்
லெடா சாம்பலாகியிருந்தாள்

இனம்புரியா அச்சத்துடன் எழுந்து
லெடா ஓவியத்தைப் பார்த்தேன்
அந்த பேரழகு
எனக்குள் வெறுமையாயிற்று

- ஈழக்கவி

இறை நாட்டம்

மருதூர் ஜமால்தீன்

“டேய் கழுத எருமைமாடு தேங்காய் ஒழுங்காத்திருவுடா. வந்திட்டாரு நக்குத்தின்னி வேல செய்ய. நீயெல்லாம் படிச்சி என்னத்தக் கிழிக்கப் போறே”

பெரியதம்பி முதலாளி வார்த்தை முட்களால் குத்திக் கொண்டிருக்கிறார் நானும் இயந்திரம் போல் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். எனது உள்ளம் வேதனையின் ஊற்றாகி விழிகள் நீரை வெளியேற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. என்றாலும் அதனைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் எப்படியாவது முதலாளியின் வேலையை முடித்துக் கொடுக்கும் அவசரத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். எனது மனமும் ஒரு முடிவின் பக்கம் விரைந்து கொண்டிருக்கின்றது.

அன்றைய இரவும் பலவிதமான எண்ணங்களை கற்பனைகளைச் சுமந்து கொள்கிறது. பயம் ஒரு பக்கம் நான் தவறு செய்கிறேனா? ஏன் செய்கிறேன். யாருக்காக? எனது முடிவு சரிதானா? முதலாளி அடிப்பாரா? உம்மா வாப்பா அடிப்பாங்களா? எது நடந்தாலும் பரவாயில்லை இனி இங்கிருப்பதில்லை நான் படிக்க வேண்டும் இது நடக்குமா? எதையும் விடிஞ்சதும் பாத்துக்கலாம் அல்லாஸ் நீயே துணை. எனது சிறிய வயது மனமும் பிராத்திக்கிறது.

பெரிய தம்பி முதலாளி எனது தாயாரின் தூரத்து சகோதரன் என்ற வகையில் எனது குடும்பத்திற்கு எந்த உதவியும் செய்யாதவர். எனது வாப்பாவின் நிரந்தர நோய் காரணமாக தொழில் செய்ய முடியாத நிலை. வாழ்க்கை வண்டியைச் செலுத்துவதற்காக எனது உம்மா பாய் இழைத்தும், நெல் குற்றியும் சிறுசிறு கைத்தொழில்கள் செய்தும் பிள்ளைகளான எங்கள் ஐந்து பேரையும் படிக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தார். ஒரு நாள் திடீரென எங்கள் வீட்ட வந்தவர்.

“இச்சப்பாரு தங்கச்சி ஒன்ட புருஷனும்

நோயாளியிருக்காரு. ஒனக்கும் ஊரெல்லாம் கடன். இந்த நெல மயில மூத்தவனையும் படிக்கணுமா? பேசாம என்ட ஹோட்டல் கடையில் உட்டிடு அவனும் வயிறு நெறய சாப்பிடுவான். ஒனக்கும் மாசாமாசம் அவன்ட சம்பளத்த அனுப்பி வைப்பன் என்ன சொல்லுறாய்” என்றார்.

குடும்பத்தின் வறுமை எதிரியுடன் போராடத் தெரியாத எங்கிட உம்மாவும் என்ட அழகைக்கு மத்தியிலயும் அரைமனதோட இவருடன் அனுப்பி வெச்சிட்டாங்க. நானும் இந்தக் கடைக்கு வந்து ஆறு மாசமா வேலசெய்றன் உள்ளம் கல்வியிலும் உடல் வேதனையிலுமாக சிறைக்கூடத்தில் வாழ்வது போல இருந்தன. இந்த வாழ்வு விடியாத பொழுதுகளா? என்று மனமும் வேதனைப்பட்டு இருந்தபோது தான் ஒருநாள் அந்த சம்பவம் நடந்தது.

“என்னடா யோசின. எந்தக் கோட்டயப் பிடிக்க? எழும்பு இந்த ரெண்டு பெரிய வாளியையும் கொண்டு போய் தண்ணி அள்ளிட்டுவா. கெதியா வரணும் ஊந்து ஊந்து சிரிக்காம”

தண்ணீர் இறைத்துத் தழும்பேறிய எனது இரு கைகளையும் பார்த்துக் கொண்டேன் அரைமைல் தூரம் நடந்து சென்று இருவாளியிலும் தண்ணீர் நிரப்பி பலமுறை கொண்டு வந்து கடையிலுள்ள இரு பெரிய அண்டாவையும் நிரப்பியாக வேண்டும்.

“என்னடா யோசிக்கிற? போவெண்டாமாடு” என்று பல்லை நறநறவென்று கடித்துக் கொள்கிறார். வெருட்சியோடும் ஒரு வகை உறுதியோடும் முதலாளியின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.

“ஆம் போகிறேன் இன்றையோடு” என்று மனமும் எண்ணிட கடையை விட்டு வெளியேறி வாளியுடன் சென்று நீர் நிரப்பி முடிந்ததும் வழமை போல என்னைக் கடையில் தனியாகத் தூங்கவிட்டுப் போய் விட்டார்.

மறுநாள் அதிகாலை பொழுது புலர்வதற்கு ஆரம்பிக்கிறது. முதலாளி மாமா வருவதற்கு முன்புக்கையை விட்டு எழுகிறேன் அது எனது வாழ்க்கையில் ஒரு விடிவை ஏற்படுத்துமா? என்ற இலக்குத் தெரியாமல் இரவு தீட்டிய திட்டப்படி நான்போகும் எல்லைபற்றிய எண்ணமும் இல்லாமல் எப்படியாவது முதலாளிக்கும் எனது வீட்டுக்கு தெரியாமல் போக வேண்டும் என்ற எண்ணப்பையை மட்டும் சுமந்து கொண்டு நடக்கிறேன். பள்ளிக் கூடத் தோழர்களுடன் படித்த நாட்கள் ஆசிரியரால் பாராட்டப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் விளையாட்டுக்கள் போன்ற இனிமையான நிகழ்வுகள் இனிய எண்ணங்களாக மனதை வருடிக்கொண்ட நிலையில் குளக்கரையோரமாக கால்களும் நடைபயில் கின்றன. ஆத்திரத்தோடு நடந்து சென்று கொண்டிருந்தமையால் பசியும் தாகம் என்னைத் தாக்காவிட்டாலும் பகல்வேளை நெருங்க களைப்பும் அலுப்பும் சோர்வடையச் செய்திட அதற்குமேல் நடக்க முடியாமல் அவ்விடம் கண்ட பெரிய மரத்தின் அடியில் உட்கார்ந்து உறங்கிக் கொண்டேன்.

இதற்கிடையில் எனது வீட்டில் பரபரப்பு என்னைக் காணாமல் தவித்தனர். பெரியதம்பி முதலாளியும் கோபமும் வெட்கமுமாக நாவில் பாசத்தைக் கொட்டித் தேடிக்கொண்டிருந்தார். அன்று மாலைவரை

என்னைப் பற்றிய பேச்சே ஊரெல்லாம் பரவியிருந்தது. எனது பெற்றோரும் வாடிய முகத்துடன் பசியோடும் தேடிக் கொண்டிருந்தனர்.

மரத்தடியில் படுத்திருந்த என்னை திடீரென யாரோ உசுப்பி எழுப்புவது போன்ற உணர்வு. திடுக்கிட்டு விழிக்கிறேன். பயமும் கவ்விக்கொள்கிறது அங்கு இரு முதியவர்கள் நின்றிருந்தனர். “தம்பி நீ யாரு மகன் என்ன இந்த இடத்தில் தூங்குறாய்” என்ற கேள்வியுடன் ஆரம்பித்தவர்களுக்கு எனது வரலாற்றை ஒப்புவித்தேன்.

“ஒன்ன ஒங்கிட வீட்ட கொண்டுபோய் விட்டா” என்று கூறிய அந்த முதியவரிடம் “இல்ல முடியாது” என்று உறுதியாகக் கூறியதால் அவரின் வீட்டுக்கே அழைத்துச் சென்றார். என்னைப் பற்றிய விபரங்களை அறிந்ததும் மறுநாள் எனது வீட்டைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து எனது பெற்றோரிடம் கூறியதும் பெற்றோர் விரைந்து வந்து என்னை வீட்டுக்கு அழைத்தனர். கடை முதலாளி என்னை மீண்டும் அழைப்பார் என்ற பயத்தில் நான் மறுத்தேன்.

அந்த முதியவரின் வீட்டில் அவரது மனைவியுடன் வயது வந்த இரண்டு பெண்மக்கள் அவர்களுக்கு நான் பாசமுள்ள தம்பியாகவும் அக்குடும்பத்தின் வளர்ப்பு மகனாகவும் மாறினேன். மீண்டும் எனது ஆசைக்கிணங்க கல்வி கற்ற பாடசாலையிலேயே சேர்க்கப்பட்டேன். எனது கல்வியின் ஆர்வத்தினால் அப்பாடசாலையில் சிறந்த மாணவனாகினைன். அடிக்கடி எனது வீட்டுக்கும் சென்று வந்தேன் காலமும் தனது கடமையைச் செய்து கொண்டிருந்தது.

ஒரு நாள் எனது பெற்றோர் அவர்களிடம் வந்து என்னை ஒப்படைக்கும்படி கேட்டபோது

“இஞ்சப்பாருங்க புள்ள இவன் ஒங்கிட மகன் தான் எங்களுக்கு வெச்சிருக்க எந்த உரிமையுமில்ல நீங்களும் சில பிள்ளைகளோடு கஷ்டப்படுறீங்க இவனும் மேலும் படிக்கணுமெண்டு ஆசப்படுறான் எனக்கும் ஒரு ஆம்பிளப்பிள்ள இல்லாத கொறயா எங்கட வீட்டிலயே வளரட்டும். ஒங்களயும் வந்து பார்த்திட்டுப் போகட்டும். நானும் பெரிய பணக்காரனில்ல. ஆனா முடிஞ்சவரையில் இந்தப் பிள்ளய்க்கு அல்லாட ஒதவியால் படிக்கணுமெங்கிற அவன்ட ஆசைய நெறய் வேற்றுவன் அவன் எல்லாருக்கும் பிள்ளையா இருக்கட்டும்” என்று அன்போடு கேட்டதற்கிணங்க எனது தாயும் அந்த வீட்டிலயே விட்டு வந்தாங்க.

“சேர்ஸ்கூல் விடுற நேரமாச்சி இன்னும் பெல்லடிக் கல்ல நீங்க ஒருவேள எங்கயும் போயிடிகளோ எண்டு பார்க்க வந்தன் என்னசேர் அசையாம யோசிச்சிட்டு இருக்கிங்க என்னமும் பிரச்சினையா” என்றார் உப அதிபர் தெளபீக்.

“இல்லசேர் என்ட கடந்த கால வாழ்க்கைய நெனச்சுப் பார்த்திட்டன் அத நினைக்கும் போது நான் இந்தக் கதிரயில இருப்பதற்கு அல்லாஹ் செய்த உதவிகளுக்கு நான் எவ்வளவோ நன்றி செலுத்தணும் அத நெனச்சன் நேரம் போனதே தெரியல்ல” என்று கூறியவாறு கதிரை விட்டு எழு கிறேன் ஆம் இன்று உயர்தர பாடசாலையில் மாணவர்களும் ஆசிரியர் குழாமும் கண்ணியத்துடன் மதிக்கின்ற ஒரு சிறந்த பட்டதாரி அதிபராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

“அல்லாஹ் தான் விரும்பியவர்களுக்கே கல்வி ஞானத்தைக் கொடுக்கிறான் ஆதலால் எவர்கல்வி ஞானம் கொடுக்கப்படுகிறாரோ அவர் நிச்சயமாக அநேக நன்மைகளைப் பெற்று விடுவார் ஆயினும் இந்தக் கல்வி ஞானத்தைக் கொண்டு அறிவாளிகளைத் தவிர மற்றெவரும் உணர்ச்சிபெற மாட்டார்கள்” என்ற இறைவசனம் எனது சிந்தனைக்கு விருந்தாகியது. ●

நள்ளிரவில் பேருந்து ஏறும் யாமினி

நள்ளிரவில் பேருந்து ஏறும் யாமினியை
கிட்டத்தட்ட எல்லாக்கண்களும் கற்பழிக்கின்றன

அவளது பக்கத்து இருக்கையில் இருப்பவன்
தாபம் நிறைந்த புன்னகையை அவள் மீது எறிகிறான்

யாமினி தன் கணவனுடன் சண்டை போட்டிருக்கலாம்
மரணச்சடங்குக்கு செல்லலாம்
வேலை நிமித்தம் பேருந்து ஏறியிருக்கலாம்
ஏன்

பொழுதுபோக்கிற்காகக்கூட பயணிக்கலாம்
இவை எதுபற்றியும் சிந்திக்கத்தெரியாத சமூகம்
அவளை பாலியல் எந்திரமாக கற்பனை செய்கிறது

முன்னாலிருப்பவன்
பின்னாலிருப்பவன்
எதிரே நிற்பவன்
இப்படி எல்லோரது பார்வைகளும் விரலாக நீண்டு
அவளை தீண்டத்துடிக்கின்றன

எதேச்சையாக விலகியிருக்கும் தாவணி பார்த்து
“அவள்தான் இவள்” என்று இருவர் கிசு கிசுக்கின்றனர்

அவளுக்குள் ஒரு மென்மையான
மனது இருப்பதை விடுத்து
அவளது அவயவங்களை ஆராயும்
பயணிகள் பற்றி அவள் எதற்கு சிந்திக்க வேண்டும்?

கறைபடிந்த மனங்களையும் கண்களையும்
சுத்தம் செய்வது பற்றி அவளுக்கு என்ன கவலை?

மென்சோகம் படர்ந்த அவள் முகத்தில்
முத்தமிடத்துடிக்கும் காழ்கர்கள் பற்றி
கொஞ்சம் கூட சிலாகிக்கவில்லை

தனக்கான இறங்குமிடத்தில் இயல்பாக
இறங்கிச்செல்கிறாள் அவள்

சாத்தான்கள் கூடிக்களித்த அந்த இரவு
கடவுளால் சபிக்கப்பட்ட இரவாக முடிகிறது.

—நிந்தவூர் ஷிப்பி

நாம் வாழும் காலத்தின் இசை வரலாறாக எமது இதயக்கோயிலில் உதயகீதமாய் வாழும் இசைஞானி இளையராஜாவின் இசை அடையாளமாகத் திகழும் ஹார்மோனியம் குறித்து எழுதுவதைப் பெரும் பேறாகக் கருதுகின்றேன். ஹார்மோனியம் என்பது விசைப்பலகை வகை சார்ந்த இசைக்கருவியாகும். கருவியின் உள்ளே அமைந்த உலோக நாக்குகளின் வழியே காற்றுச் செல்லும் போது ஒலி உண்டாகிறது. வெளியே இருந்து துருத்தியால் உறிஞ்சப்படும் காற்று உலோக நாக்குகளைத் தடவி இசையை எழுப்புகிறது. பிரஞ்நாட்டை சேர்ந்த அலெக்ஸ் சாண்டர் தெபைன் என்பவரால் ஹார்மோனியம் உருவாக்கப்பட்டது. வரலாற்றில் மேலைப்புலத் தொடர்பு இருப்பினும், இன்று கீழைத் தேச வாத்திய அடையாளமாக மாறிவிட்ட நிலையினைக் காண்கின்றோம். ஒரு இசைக்கருவி மிகச் சிறந்த இசைக்கலைஞர் ஒருவரைச் சேருகின்றபோது அடையும் மாற்றம் என்பதே வேறு! அதுவே தமிழிசையின் போது எனச் சிந்திக்க வைக்கும் வகையில் இசைஞானி இளையராஜாவிடம் வந்து சேர்ந்து, அவரோடு வாசம் செய்யும் ஹார்மோனியம் நிகழ்த்தும் அற்புதங்களை விரிவாக நோக்குவோம்.

இசைஞானி இளையராஜாவின் அடையாளமாக அவரது விருப்புக்குரிய இசைக்கருவியாக ஹார்மோனியம் அமைகிறது. சின்னஞ்சிறு வயதில் இருந்தே ஹார்மோனியம் மீதான காதல் அவரிடம் ஆரம்பித்து விட்டது. “பொன்னையா ஆசாரி” செய்த ஹார்மோனியத்தை இளையராஜாவின் அண்ணன்

இளையராஜாவும் ஹார்மோனியமும்

புலோலியூர் வேல்நந்தகுமார்

பாவலர் வரதராஜன் வைத்திருந்தார். அண்ணனுக்குத் தெரியாமல் அதனை எடுத்து வாசித்துப் பலமுறை அடியும் வாங்கியுள்ளார். பின்னாளில் அதே ஹார்மோனியத்தை அண்ணனிடம் இருந்து பரிசாகப் பெற்றார். இன்றுவரை அதனைப் பத்திரமாக வைத்திருக்கின்றார். வாசித்தல் என்பதற்கே புதிய அர்த்தத்தை தன்கைவிரலசைவுகள் வழி ஹார்மோனியம் மூலம் வழங்கியவர் அவர். காலத்தை வென்று வாழும் வகையில் அவரது இசை அமைய, மெட்டுக்கள் பிரசவிக்க ஹார்மோனியமே அடித்தளமாய் அமைந்தது. இன்று அவர் எல்லாவகை இசைக்கருவிகளைக் கையாளும் ஆற்றலையும், சிம்பொனி இசைவடிவத்திற்கு பொருத்திய புதிய இசை குறிப்புகளைக் கண்டறியும் சிறப்பினையும் பெற்றிருந்தாலும் நடைபயின்று “பால் நிலாப்பாதையினை” மறக்காத நன்றியோடு காணப்படுகின்றார். இசையை எதற்காகவும் விட்டுக் கொடுக்காத ஞானச்செருக்கு “எல்லாம் கடவுளும் நீங்களும் கொடுத்த வரம்” என்ற தன்னடக்கமும், திருவாசக இசை போன்ற புத்திசையும் அவரை ஏனைய இசைக் கலைஞர்களிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டும் உன்னதங்களாய் விளங்குகின்றன.

இளையராஜா தனது கற்பனையில் உண்டாகும் மெட்டுகளை ஹார்மோனியத்தில் இசைத்தும் தத்தகரமாகச் சந்தங்களைச் சொல்லியும் பாடல்களை உருவாக்குகிறார். அத்தனை பாடல்களின் பிறப்பிடமாக அவரது ஹார்மோனியம் அமைகிறது. சில வேளைகளில் அவரே ஒரு ஹார்மோனியம் தானோ என எண்ண வைக்கின்ற அபூர்வ இசை அனுபவங்களும் ஏற்பட்டுள்ளன. அவரது மெட்டுக்களுக்குப் பொருத்தமான வார்த்தைகளை உரிய இடத்திலே அமர்த்துதலே பாடலாசிரியர்களது வேலை. பொருத்தமாக அமையும் போது பாடல்கள் கவனிக்கப்படுகின்றன. பாடல் வரிகள் சிறப்பாக இல்லாவிட்டாலும் இளையராஜாவின் இசை அனைவரையும் ஈர்த்து விடுகின்றது. இதனால் பாடகர்களும் பாடலாசிரியர்களும் பெருமை பெறுகின்றனர். இவ்வகையில் அன்னக்கிளிக்கு பிற்பட்டகாலம் தமிழ் சினிமா இசை வரலாற்றின் சிறப்புமிக்க காலமாய் அமைகிறது. எஸ்.பி.பாலசுப்பிரமணியம், யேசுதாஸ், மனோ, ஜானகி, சித்ரா போன்ற பாடகர்களும் சதானந்தன், அருண்

மொழி போன்ற கருவியாளுகை மேதைகளும் கண்ண தாசன், வாலி, வைரமுத்து போன்ற பாடலாசிரியர்களும் இளையராஜாவோடு இணைந்து அக்காலத்தின் இசையினை மேம்படுத்தியுள்ளனர். தனக்கென ஒருபாதை வகுத்துப் பயணித்த இசை வழிகாட்டியாக இளையராஜா அமைகின்றார் என்றால் அதுமிகையல்ல. தமிழிசை மனங்களின் பீடத்தில் அவருக்குக் கிடைத்துள்ள உயர்மதிப்பு “ஓஸ்கார் விருதினை” விட மேலானது. இசைத்தட்டு, இசைப்பேழை, இறுவெட்டு என்னும் மூன்று தலைமுறை வடிவத்திலும் “கோட்டையின்றிக் கொடியின்றி” ராஜாவாகவே காணப்பட்டார். சாகர சங்கமம்(தெலுங்கு) சிந்து பைரவி, ருத்ர வீணை (தெலுங்கு) பழசிராஜா (மலையாளம்) தாரை தப்பட்டை என ஐந்து தேசிய விருதுகளுடன் திகழ்கிறார். 2003 இல் BBC வானொலி 165 நாடுகளில் நிகழ்த்திய கருத்துக் கணிப்பில் “அடிக்கம்மா கையைத்தட்டு” என்ற பாடல் நான்காவது இடத்திலே அமைந்தது. இத்தகைய பெருமைகளைத் தமிழுக்குப் பெற்றுத்தந்தவர் இசைஞானி அவர்களே!

தமிழ்த்திரைப்படங்கள் பலவற்றில் இசையின் அடையாளமாகக் கதாபத்திரங்கள் ஹார்மோனியத்தை சுமந்து திரிவதைப் பார்த்திருக்கின்றோம். அவ்வாறான திரைப்படங்களில் இளையராஜாவின் இசை தனித்துத் தெரியும். கதாபாத்திரம் தன்னைப் போல இசையமைப்பாளர் என்பதால் அப்பாத்திரத்தோடு பொருந்தி உச்ச பட்ச சந்தோசத்தோடு இசையமைத்து விடுகின்றாரோ என எண்ணத்தோன்றுகின்றது. விழியில் விழுந்து (அலைகள் ஓய்வதில்லை) பூவை எடுத்து ஒரு மாலை (அம்மன் கோயில் கிழக்காலே) நினைத்தது யாரோ (புதுப்பாடகன்) வெள்ளிநிலவே நீலக்கடலே (பாட்டு வாத்தியார்) போன்ற திரைப்படங்கள் இவ்வகையிலே குறிப்பிடத்தக்கன.

இளையராஜாவின் ஹார்மோனியத்திலிருந்து பிறந்தபாடல்கள் இரசிகர்களை மட்டுமல்ல இசை மேதைகளையும் ஈர்க்கும். பிற்பட வந்த இசையமைப்பாளர்களுக்கு நல்வழிகாட்டியாகவும் அமையும் “பன்னீர்ப்புலப்பங்கள்” திரைப்படத்தில் இடம்பெற்ற “ஆனந்த ராகம்...” என்ற பாடலானது சிம்மேந்திர மத்திமம் என்ற ராகத்திலே அமைந்ததாகும். அப்பாடலால் ஈர்க்கப்பட்டு இசையமைப்பாளர் பாலபாரதி “அமராவதி” திரைப்படத்தில் “தாஜ்மஹால் தேவையிலலை” என்ற பாடலை உருவாக்கியுள்ளார். “அன்னக்கிளி உன்னைத்தேடுதே” என்ற பாடல் நாட்டார் இசையை மைய இழையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டது. இந்நுட்பத்தினை “அசுரன்” படத்திலே “எள்ளுவய பூக்கலையே” என G.V பிரகாஷ் நீட்சியாகக் கையாள்கிறார்.

“இந்த உலகிலே எனக்கிருக்கும் ஒரே நண்பன் ஹார்மோனியம் தான்” என்று இளையராஜா பல மேடைகளில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இளையராஜாவின் ஹார்மோனியம் அதி அற்புதமான மெட்டுகளை எல்லாம் பிரசவிக்கும். அச்சந்தர்ப்பத்திலே பாடலாசிரியர்கள் திணறிவிடுவதும் உண்டு. “இதயம் ஒரு கோவில்” என்ற பாடலுக்கான மெட்டிலே சொற்களை இணைக்க முடியாமல் பாடலாசிரியர் எம்.ஜி.வல்லபன் திணறியதால், அப்பாடலை இறுதியில் இளையராஜாவே

எழுதியுள்ளார்.

ஆச்சரியமான விடயங்களை எல்லாம் இவர் ஹார்மோனியம் போன்ற இசைக்கருவிகளின் துணையுடன் திரைப்படப்பாடல்களிலே புகுத்தியுள்ளார் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வேறு வேறு தனியிழைகளால் உருவான டியூன்களை ஒன்றாகப் பின்னும் “Counter Point” என்ற நுட்பத்தினை “சிட்டுக்குருவி” திரைப்படத்திலே கையாண்டுள்ளார். “என் கண்மணி உன் காதலி” என்ற பாடல் தனியிழைகளால் ஒரே நூலை உருவாக்கும் நுட்பத்தோடு அமைந்திருக்கும். மகிழ்ச்சிப் பாடலொன்றின் மெட்டிலே சோகப்பாடலும் இடம் பெறுமாயின் அந்த சோகப் கதவினைத் திறக்கும் தயார்ப்படுத்தல் மகிழ்ச்சிப் பாடலிலே காணப்படும். மகிழ்ச்சிப் பாடலின் மெட்டிலே

மெலிதான சோக நுண்சாவியை வைத்துவிடுவார். ஒரு ராகம் பாடலோடு (ஆனந்தராகம்) வெள்ளைப்புறா ஒன்று (புதுக்கவிதை) சின்னப் பூங்கிளி (பார்வதி என்னைப் பாராடி) நீதானே நாள் தோறும் (பாட்டு வாத்தியார்) போன்ற பாடல்களை இதற்கான உதாரணங்களாகக் கொள்ள முடியும்.

கர்நாடக இசையை தமிழ்சினிமா இசையுள் புகுத்திய பெருமையிலும் அவரது ஹார்மோனியத்தின் பங்களிப்பு முக்கியமானதாக இருந்துள்ளது. இதற்காகக் கர்நாடக இசைக்கலைஞர்கள் பலரால் பாராட்டப்பட்டுள்ளார்.

பத்மபூசண் என்ற உயரிய விருதைப்பெற்ற முதலாவது இசையமைப்பாளர் என்னும் சிறப்பும் இவருக்குண்டு. வீணை இசைக்காகக் குறிப்பினை எழுதி கின்றாரிலே வெளிப்படுத்தும் தற்புதுமையான சிந்தனைக்கும் சொந்தக்காரராகத் திகழ்கிறார்.. “தென்றலே என்னைத் தொடு” திரைப்படத்தில் தென்றல் வந்து என்னைத் தொடும்” பாடலில் அந்த அதிசயத்தை நிகழ்த்தியுள்ளார். இளையராஜாவின் இசைக்கடலுக்குள் இருந்து சில முத்துக்களையே எடுத்துக் காட்டியுள்ளேன். பாடல் இசைக்கு மட்டுமன்றி பின்னணி இசையிற்கூட ஹார்மோனியத்தினைச் சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளார். குறிப்பாக “சிந்துபைரவி” போன்ற திரைப்படங்களைக் கூறலாம்.

பண்ணைப்புரம் சின்னத்தாய் தந்த தமிழ்ச்சிகர இசையின் அடையாள இசைக்கருவியான ஹார்மோனியத்தை எழுதக்கிடைத்த இவ்வாய்ப்பினைப் பெரும் பேறாகக் கருதி, இசைஞானி இன்னும் பல்லாண்டு காலம் வாழ்ந்து எம்மை மகிழ்விக்க வேண்டுமென இறைவனைப் பணிந்து இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்கிறேன்.

ஜப் பானியக் கவிதை வடிவமான ஹைக்கூ மூன்றடிகளில் கருத்துப் பொதிவுடன் அமையும் அற்புதமான வடிவம். 5-7-5 என்ற அசையமைப்பினையும், ஜென் தத்துவப் பார்வையினையும் உடையது. வாகா, ரெங்கா, ஹைக்கை என மாற்றம் பெற்று 16ம் நூற்றாண்டிலே ஹைக்கூ என வடிவங் கொண்டது. பருவகால மாறுதல், பிரசார மின்மை, மின்னல் ஈற்றடி, கவித்துவப் பெறுமதி, படிமம் - குறியீடு கொண்டமைந்தல் போன்ற பல்வேறு பண்புகள் ஹைக்கூக் கவிதைக்கு உரியன. அக்கட்டமைப் பிலிருந்து நழுவி எழுதப்பட்டவை கிளைவடிவங்களாக அமைகின்றன. இவ்வாறான கிளைவடிவங்களாக சென்றியு, ஹைபுன், லிமரைக்கூ, பழமொன்றியு, மோனைக்கூ, எதுகைக்கூ, விடுகவிகூ, லிங்கூ, மணிக்கூ, குக்கூ என்பன காணப்படுகின்றன. பரந்து விரிந்து வியாபித்துள்ள இயற்கையைப் பாடுவதாக ஹைக்கூ அமைகிறது. வறுமை, சாதி, மதம், பெண்ணியம், அரசியல் போன்றவற்றை உள்ளடக்கிய விமர்சனங்களாக சென்றியு அமைகிறது. இவ்வடிவமே “ஹைக்கூ” என்ற பெயரிலே” அரங்கேறும் அவலங்களையும் அன்றாட வாழ்வில் நிகழும் விடயங்களையும், செறிவான உரைவீச்சில் முரண் தன்மையைப் பகுத்தி எழுதும் கிளை வடிவமாக ஹைபுன் காணப்படுகிறது.

“அனு தினமும் அடிவாங்கும் அம்மாவின் காவில் விழுகிறார் அப்பா அருள் வாக்குச் சொல்லும் போது” என்ற கவிதை “ஹைபுன்” வகைமைக்கு நல்ல சான்றாக அமைகிறது. அடக்குமுறையின் விம்பத்தை வெளிப்படுத்தி, முரண் சேர்த்துள்ளலாகவும் எடுத்துரைக்கிறது.

லிமரைக்கூ ஈரோடு தமிழன்பனால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதாகும். ஆங்கிலத்தில் “Limerick” எனச் சுட்டப்படும் வடிவத்திலிருந்து செய்யப்பட்ட மாற்றமாக அமைகிறது. சிலர் இதனை “இயைபுத்துளிப்பா” என்றும் உரைப்பர்.

“பறவை கூடு திரும்பியது சிறகு முளைத்துப் பறந்து திரிய வானின் இதயம் விரும்பியது” பழமொழிகளை ஆதாரபீடமாகக் கொண்டு புதிய சிந்தனைகளால் தீட்டப்படும் கவிச்சித்திரமாக பழமொழியும் அமைகிறது.

ஹைக்கூவின் கிளை வடிவங்கள்

- த.அபிநாத் -

“அக்கரைக்கு இக்கரை பச்சையில்லை

நடுவில் காவிரிக்கு அணை”

மேற்கூறிய பழமொன்றியு பாரம்பரியமாக வழங்கிவரும் பழமொழியூடாகக் காவிரிப் பிரச்சினையினைப் பேசுகின்றது.

முதலெழுத்துகள் ஒன்றாய் அமையும் படி உருவாக்கப்படுவது மோனைக்கூ எனப்படும். இவ்விடம் யுவபாரதியால் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. மோனை அணியின் நவீன ஊற்றான இவ்வடிவத்தை கொண்டு பின்வரும் கவிதை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

“வீசிடும் அலைகளில்

வீழாது காவல் நிற்கின்றன

வீரத்துடன் கரைகள்”

சேனையைப்போல எதுகையணியை மூலதாரமாகக் கொண்டு அமைக்கப்படுகின்ற வடிவமாக எதுகைக்கூ காணப்படுகின்றது. எதுகையை அடிநாதமாகக் கொண்ட எதுகைக்கூ வடிவத்திற்கு கிழ்வரும் கவிதை தக்க சான்றாகும்.

“குறைந்த பருவமழை

நிறைந்திருக்கும் மின்கள்

மறைந்திருக்கின்ற வலைகள்”

விடுகதையினை மூலவேராகக் கொண்டு அமைக்கப்படுவதாக “விடுகவிகூ” காணப்படுகின்றது. ஹைக்கூ கவிதையை “நொடி சொல்லுதல்” எனத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டவர்களின் பயனாகப் பிரசவித்திருக்கலாம்!

“காயைத் துருவினேன்

பூக்களாய்ச் சொரிந்தன

தேங்காய்ப்பூ”

தமிழ் திரைப்பட உலகின் இயக்குநர் லிங்குசாமி, ஹைக்கூவின் வரம்புகளை நீக்கிச் சிருஷ்டித்த வடிவத்திற்கு “லிங்கூ” எனப் பெரிட்டுள்ளார். பிரபலமான ஒருவரால் படைக்கப்பட்டதால் இவ்வடிவம் கவனிப்பினைப் பெற்றுள்ளது. ஒரு தலைக்காதலை “லிங்கூ” பின்வருமாறு வெளிப்படுத்துகிறது.

“நீ வடம் பிடிப்பதற்கு

முன்னதாகவே தேர்

நகர ஆரம்பித்து விடுகிறது”

சுந்தரத் தெலுங்கிலிருந்து தமிழுக்கு வந்த வடிவமாக “மனை

முனைப்புக் கவிதைகளாக நான்கு அடியிலே அமைகின்றன. சிலர் சரியான புரிதலின்றி மூன்றடியிலும் எழுத முயல்கின்றனர். பின்வரும் கவிதை மணிக்கூ வடிவத்திலே அமைந்ததாகும்.

“காடுகளை அழித்தே

வீடுகளாய் ஆக்குகிறோம்

காற்று வாங்க வழியின்றி

வாங்குகிறோம் மின் விசிறி”

மூன்றடி என்ற சிறையைத் தகர்த்து உருவான வடிவமாக “குக்கூ” காணப்படுகின்றது. அணைகளை உடைத்துப் பிரவாகித்த இவ்வடிவம் கவிஞர் மீராவால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

“கோழியும் சேவலும்

குப்பை கிளறும்

விடியற் காலையில்

கண்மூடிக் கிடக்கும்

ஊர்நாய் ஒரு மூலையில்

இரவெல்லாம் குரைத்த அசதியில்”

மேற்கூறிய கிளைவடிவங்கள் ஏற்படுத்திய ஒவ்வாமையால் வினாக்கூ, உணர்ச்சிக்கூ, கிளவிக்கூ, காதற்கூ, குப்பைக்கூ என இருபதிற்கும் மேற்பட்ட வடிவங்களை முனைவர் ம.ரமேஷ் அங்கதச் சுவையோடு அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார். இரட்டைக் கிளவியோடு அமைவதை “கிளவிக்கூ” என்கிறார்.

“சலசல சலவென ஓடும்

நீரோடையின் எதிர்த்திசையில்

தவிக்கும் மீன் குஞ்சுகள்”

இத்தகைய புதுவகை வடிவங்களை எள்ளலாக அறிமுகப்படுத்தியிருப்பினும் எதிர்காலத்தில் இவையும் ஏற்கப்பட வாய்ப்புண்டு.

ஹைக்கூவைக் கையாண்டு தமிழில் அந்தாதி முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. “ஹைக்கூ அந்தாதி” சிறப்பான முயற்சியாகவே அமைந்துள்ளது.

“சோறு குறைவுதான்

கூட்டத்தை அழைத்தது

காகம்

காகம் கரைந்தும்

வருவோர் யாருமில்லை

மரத்தடிப்பிச்சைக்காரன்

பிச்சைக்காரனின் குரல்

காதில் கேட்பதில்லை

பணக்காரன் வீடு

வீடு காலியானது

அநாதையாய்

ஆணி”

மதுராந்தகனின் ஹைக்கூக் கவிதைகள்

வள்ளம் வந்தது
யாழில் முகாரி ராகம்
கேரள கஞ்சா

ஆடிய பருந்து
வாடிய புறாக்கள் தோழமை
பொதுநலவாயம்

உக்கிர போர்க்களம்
பறக்கிறது சமாதானப் புறா
வெண்மேகம்

மழை ஓய்ந்தது
குடை பிடிக்கிறது
காளான்

தொலைக்காட்சியில்
தமிழ் நிகழ்ச்சிகள் விளங்க
இங்லிஷ் கட்டாயம்

பாதுகாப்பு வலயம்
வீழும் எறிகணைகள்
வீட்டு வன்முறை

காக்கைக் கூட்டில்
கரையும் குயில்கள்
புலம் பெயர் தமிழர்

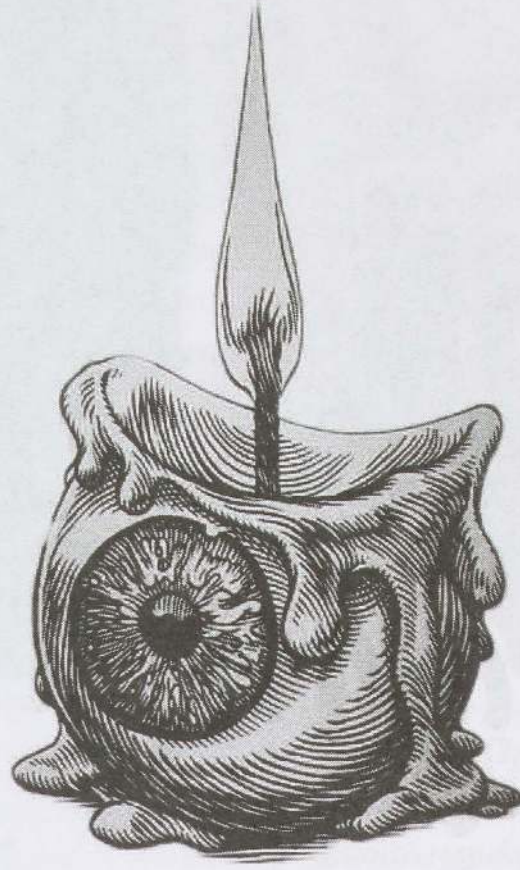
விடாது போராடி
இயலாது மாய்ந்துவிடும்
குடிகாரன் ஈரல்

இருள் எங்கே?
காணத் தவிக்கும்
சூரியன்

நிலாவில் இலங்கை விண்கலம்
உறக்கத்தில் விஞ்ஞானிகள்
போயா தினமாம்

நிலையற்ற வாழ்வு
சொன்னவர் கணக்கில்
நிலையான வைப்பு

தப்பு செய்பவன்
கடவுளிடம் முன்பிணை
பாவ மன்னிப்பு

பொறாமைத் தீயில்
மூவேந்தரின் ஐக்கியம்
பாரியின் சாவு

ஒக்ஸிஜன் தீர்
உயிர் விடும்
நெருப்பு

சிவன் வீட்டின் முன்
திடீர் புத்தர் சிலை
இன ஐக்கியமாம்

இருட்டு அறை
குழாய்வழி ஆகாரம்
கருவில் சிசு

ஆதவன் வருகை
ஓடி ஒளியும் இருள்
நிழல்

குளத்தில் மீன்கள்
புழுபோடு தூண்டில்
::பாஸ்ஹ் ::பூட் கடை

விமானம் ஒன்று
வீதியில் ஓடுகிறது
எழும்பு கௌவிய நாய்

மிரளும் மான்கள்
தலையில் ளைத்த
தமிழீழ வரைபடம்

தண்ணீர் தொலைத்த தாகம்

இரவை அழைத்து வந்து
பகலை அறிமுகம் செய்தேன்.
புன்னகை செய்தது பகல்.
கடலை அழைத்து வந்து
தரையை அறிமுகம் செய்தேன்.
கைகொடுத்து மகிழ்ந்தது தரை.
மழையை அழைத்து வந்து
பயிரை அறிமுகம் செய்தேன்.
பரவசத்தால் நிமிர்ந்தது பயிர்.
பனியை அழைத்து வந்து
மலர்களை அறிமுகம் செய்தேன்.
மலர்ந்து மகிழ்ந்தது மலர்
பசியை அழைத்து வந்து
உணவுகளை அறிமுகம் செய்தேன்
உற்சாகமாக எழுந்தது பசி
தாகத்தை அழைத்து வந்து
தண்ணீரை அறிமுகம் செய்தேன்
எதிர்காலம் பற்றிய கவலைகளால்
கண்ணீர் விட்டன தண்ணீரும் தாகமும்

- ஏ.பீர் முகம்மது

ஒலிக்காத ஒலி

வைகறை மேகங்கள் கலைகின்றன
விடியலின் சத்தம்.
முதிர்கன்னியின் அனல் மூச்சின் ஒலி
மங்கல வாத்தியங்களில்
முடக்கப்படுகிறது.
பொருந்தாத துணையின் நொறுங்கிய
இதயத்தில்
முறிந்த காதலின்
அழகைச் சத்தம்.
தாழிறங்கிய வீதியின் பள்ளத்தில்
நீ உக்குமிழிகள் ஆரவாரம்.
விரல்கள் உரசிச் சத்தமிடுகிறது
கைப்பேசித் திரை.
மின்னல் உடைத்த முகில்களில்
மழைத்துளிகள் ஒலிக்கின்றன.
தீநுண்மி முடக்கிய நிசப்தத்தில்
பாலஸ்தீனத்தின் அவலம் ஒலிக்கிறது.
அடக்குமுறை வல்லவர்களின் ஆயுதக்
களஞ்சியங்களில்
மனிதத்தின் அழைப்பு மணி
ஒலிக்கவே இல்லை.

- கனகசபாபதி செல்வநேசன்
அல்வாய்

வந்த நாள்

■ சிவ. ஆரூரன் ■

வந்தனா வீட்டு முகப்பில் நின்றபடி படலையைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறாள். மாலைக் கதிரவன் தோட்ட வெளிக்கு அப்பாலிருக்கும் பனங்கூடலின் உச்சியைத் தொடுகிறது. அவளின் கணவன் பரதன் வீடு திரும்பும் நேரம் இது தான். அவள் மணிக்கூட்டையும் படலையையும் மாறி மாறிப் பார்க்கிறாள். மன வேகத்தில் பொறுமையிழந்து முற்றத்தில் இறங்கி அங்குமிங்குமாக உலாவிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

பரதனின் மோட்டார் சைக்கிள் படலையடியில் வந்து ஓய்கிறது. அவள் விரைந்து சென்று படலையைத் திறந்து விடுகிறாள். அவனைப் பார்த்து இளநகை செய்கிறாள். அவன் அவளை மேலுங்கீழுமாகப் பார்த்துக் கொண்டே, “உடுப்பு நல்ல வடிவா இருக்குது. வெளிக்கிட்டு நிக்கிறீங்கள்; வெளியில் போக வேணுமா?” என வியப்புக் குரலில் கேட்கிறான்.

“ஓம்பா, வெளியில் போக வேணும்.”

“ஆங், எனக்காகவோ பாத்துக்கொண்டு நிக்கிறீங்கள். சரி, நான் பக்கெண்டு குளிச்சிட்டு வாறன்.”

“இல்லையப்பா, நீங்கள் வரத்தேவையில்லை. உதில் பக்கத்தில தான். நானே போட்டு வாறன்.”

“அப்படியெண்டால் ஏன் காத்துக் கொண்டு நிண்டனீங்கள். நேரத்தோடபோய் அலுவலை முடிச்சுக்கொண்டு வந்திருக்கலாமே? அக்கறையோடு கூறுகிறான்.

“நீங்கள் வேலையால வாறதை நிண்டு பாத்துக் கொண்டு போவம் எண்டிட்டு நிண்டன்.” இனிய குரலில் குமிண் சிரிப்போடு கூறுகிறாள்.

“சரியம்மா.” அவனும் சிரிக்கிறான். அவள் தலையைத் திரும்பி வீட்டு முகப்பில் நிற்கும் தாயிடம்; “அம்மா... இவருக்கு ரீயைக் குடுங்கோ. நான் போறதும் வாறதுமாக டக்கெண்டு வாறன்” என்கிறாள்.

“ஓ... நீ சொல்லாட்டி எனக்குத் தெரியாதோ” என அதிருப்தியாய் தாய் கூறுகிறார். அதேவேளை மருமகனைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொள்கிறார்.

“சரி... நான் போட்டு வாறன்” என்றுவிட்டு, அவள் தன்மோட்டார் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு வீதிக்கு வருகிறாள். இறக்கை கட்டிப் பறப்பது போல அதை விரைந்து ஓட்டி, குறுக்கு வீதியிலிருந்து பிரதான வீதிக்கு மிதக்கிறாள்.

பரதனுக்கும் வந்தனாவுக்கும் திருமணமாகி வந்து பரதனின்

ஆகின்றன. பரதனைவிட வந்தனா ஆறு ஆண்டுகள் இளையவள் என்பதால் அவன் அவளை எப்போதும் கனிவாகவே நடத்திவருகிறான். அவளிடம் நிறைந்துள்ள துடுக்குத் தனத் தையும் சுறுசுறுப்பான இயங்கலையும் இரசிப்பது அவனின் மகிழ்வு மாத்திரமல்ல, பொழுது போக்கும் கூட. அவன் வேலையால் திரும்பி வந்ததும் அவனோடு சேர்ந்து எங்காவது மோட்டார் சைக்கிளில் சுற்றி வருவது வழமை. அவளிடமும் தனியாக ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் இருந்தாலும் அவனின் மோட்டார் சைக்கிளின் பின்னிருக்கையில் அமர்ந்திருந்து உலா சென்று வருவதில் தான் அவளுக்குப் பிரியமுண்டு. ஆயினும் இன்றுதனியாகவே தன் மோட்டார் சைக்கிளில் சென்றுவர விரும்பிய தற்கு ஒரு காரணம் இருக்கிறது. இன்று பரதனின் பிறந்தநாள். திருமணத்தின் பிறகான முதலாவது பிறந்தநாள். அவன் பிறந்த நேரமான இரவு 8.10க்கு வீட்டில் கேக் வெட்டி ஆனந்தமயமாக அவனது பிறந்த நாளைக் கொண்டாட விரும்புகிறாள். கேக் வெட்டும் கணம் வரையில் அங்கு நடைபெறவிருக்கும் நிகழ்வு குறித்து அவன் அனுமானித்துவிடக்கூடாது என்பதற்காக யாவற்றையும் இரகசியமாகவே செய்து வருகிறாள்.

பிறந்தநாள் கேக் செய்ய நேற்றே ஓடர் கொடுத்திருக்கிறாள். இப்போது அதைப் பெற்று வந்து அவர்களின் வீட்டிற்கு மூன்று வீடுதள்ளியிருக்கும் அவளின் அண்ணா வீட்டில் மறைத்து வைக்க வேண்டும்; பிறகு இரவு எட்டு மணிபோல் அங்கிருந்து எடுத்துச் சென்று கணவனின் பிறந்த நேரத்திற்கு வெட்ட வேண்டும். சரியாக எட்டு மணிக்குச் சமூகமளிக்கும்படி தன் நண்பர்களுக்கு இரகசிய அழைப்பும் விடுத்திருக்கிறாள்.

அவள் வெதுப்பக வாசலுக்கு வந்து சேர்கிறாள். பிறந்தநாள் கேக் தயார்நிலையில் கிடக்கின்றது. பன்னிற ஐசிங் வேலைப்பாடுகளோடு அவள் எதிர்பார்த்தது போல் நேர்த்தியாக இருக்கின்றது. மகிழ்வோடு அதைப் பெற்றுக் கொண்டு நன்றிகூறி விடை பெறுகிறாள்.

திரும்பி வரும் வழியில் நாற்சந்தியில் இராணுவத்தினரும்

பொலிசாரும் கூட்டுச் சோதனை நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். வீதியில் செல்லும் மோட்டார்சைக்கிள்கள் அனைத்துதையும் நிறுத்திச் சோதனைக்கு உட்படுத்துகின்றனர். வந்தனாவும் வரிசையில் நிற்கிறார்கள். அவளிடம் வந்த பொலிஸ்காரன் சாரதி அனுமதிப்பத்திரத்தையும் காப்புறுதி, வரிச்சிட்டையையும் பரிசோதிக்கிறான். எல்லாம் சரியாக இருந்தன. அவளிடமிருந்த பெட்டியின் மீது அவனின் பார்வை விழுகின்றது. அது குறித்து வினவுகிறான்; திறந்து காட்டும் படி கூறுகிறான். அவள் அதைத் திறந்து காட்டிய போது அவன் எட்டவாக நின்று சப் இன்ஸ்பெக்டரைக் கூப்பிடுகிறான். அவர் வருகிறார். மேலும் சில பொலிஸ்காரர்களும் இராணுவச் சிப்பாய்களும் வருகின்றனர். தம்மிடையே சிங்களத்தில் ஏதோ வெல்லாம் பேசுகின்றனர். இடையிடையே அவர்கள் வந்தனாவையும் பார்க்கின்றனர். சோதனை செய்யப் படுவதற்காகக் காத்திருக்கும் பயணிகளின் பார்வையும் அவன் மீது விழுகின்றது.

ஓரளவு தமிழ் பேசத் தெரிந்த கான்ஸ்டிரபிள் ஒருவன் அவளோடு பேசுகிறான். “என்ன ஜொப் செய்யிறீங்க?”

“ரீச்சரா இருக்கிறேன்”

“ஏன் கேக் கொண்டு போறீங்க?”

“பிறந்தநாளுக்கு வெட்டுறதுக்கு.”

“யாருக்கு பேட்டே?”

“என்ர ஹஸ்பண்டுக்கு”

“பிரபாகரன்ர பேட்டேக்கு கட்பண்ண இல்லை தானே?” இவ்வாறு அவன் கேட்டதும் அவளுக்கு சகலதும் விளங்கிவிடுகிறது.

“இல்லை! என்ர ஹஸ்பண் பேட்டேயும் இன்டைக்குத்தான்.”

அவன் சிங்களத்தில் ஏனையோருக்குக் கூறுகிறான். தம்மிடையே கலந்து பேசிவிட்டு அவளிடம் கூறுகிறான்: “சரி, உங்க ஹஸ்பண்ட இங்க கூப்பிடுங்க. ஐடி கொண்டுவரச் சொல்லுங்க.” அவளை ஓரமாகச் சென்று நிற்கும்படி அந்த சப் இன்ஸ்பெக்டர் சமிக்ஞை செய்கிறார். அவள் ஓரமாக நின்று கைபேசியில் பரதனின் இலக்கத்தை அழுத்துகிறாள்.

வீட்டில் பரதன் குளித்துவிட்டு விறாந்தையிலுள்ள கதிரையில் அமர்ந்திருந்து தேநீர் அருந்திக் கொண்டிருக்கிறான். வந்தனாவின் அழைப்பு வந்ததும் அவன் தேநீர்க் கோப்பையை முக்காலியில் வைத்து விட்டுப் பேசுகிறான்.

“என்னங்கோ, வீட்டிலயோ நிக்கிறீங்கள்?” என்று கேட்டுவிட்டு, விவரங் கூறுகின்றான்.

“சரி, ஃபோனை வையுங்கோ. டக்கெண்டு வாறன் எழுந்து அறையினுட் சென்று ஆடை மாற்றிவிட்டு வருகிறான்.

“என்ன தம்பி, அவசரமா வெளிக்கிடுறியள்; துலைக்கோ?” வந்தனாவின் தாய் சற்று அதிர்ச்சியோடு கேட்கிறார். அவன் நடந்ததைக் கூறிவிட்டு மோட்டார் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வீதிக்கு வருகிறான். சரியாக ஏழு நிமிடத்தில் நாற்சந்திக்கு வந்துவிடுகிறான். சப் இன்ஸ்பெக்டரோடு பேசுகிறான். தன் ஆள் அடையாள அட்டையை அவரிடம் கொடுக்கிறான். அவர் அதைச் சோதனை செய்து விட்டுத் திருப்பிக் கொடுக்கிறார். இடையூறுக்கான வருத்தத்தையும் தெரிவிக்கிறார்.

பரதன் வந்தனாவின் அருகே செல்கிறான். அவள் கேக் பெட்டியைக் காட்டுகிறாள். அவனின் பிறந்தநாள் கேக் பல்லைக் காட்டிக் கொண்டு கிடக்கின்றது. பெட்டியை மூடுகிறாள்.

“பயந்து போனீங்களோ?” கேட்கிறான்.

“பயப்பிடேல்லை. வெக்கமாக் கிடந்தது. போற வாற ஆக்கள் எல்லாரும் என்னை ஏதோ குற்றஞ் செய்த ஆள் போல எண்ட மாதிரி பார்த்துக் கொண்டு போச்சினம்.”

“சரி, சரி... அங்கால போவம்.”

“அப்பா...” கூப்பிடுகிறாள். அவன் திருப்பிப் பார்க்கிறான். “அப்பா, இனி உங்கட பிறந்தநாள் நவம்பர் 25 தான் கொண்டாடிறது. நீங்கள் நவம்பர் 26 ஆண்டு பிறக்கேல்லை, சரியோ!” சிரிக்கிறாள். அவனும் சிரிக்கிறான்.

வீடு திரும்பும் போது தமையனின் வீட்டுப் படலையில் நின்னறு ஹோண் அடிக்க தமையன் வெளியே வருகிறான். “அண்ணா, கேக்கைக் கொண்டு வந்து உங்கட வீட்டில வைக்கிறேன் எண்டனான் எல்லோ. இனி அது தேவையில்லை. ஸேப்பிறைஸ் உடைஞ்சிட்டு. எல்லாம் புஸ்வாணமாப் போச்சு” என்று சிரித்தபடி தமையனுக்கு நடந்ததைக் கூறுகிறாள். அவளின் கதையும் அதில் இலங்கும் நளின பாவத்தையும் பரதன் புன்னகையோடு பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றான்.

“அண்ணா, சரி வெளிக்கிடோணும். அம்மாயோசிச்சுக் கொண்டிருப்பா” என்கிறாள்.

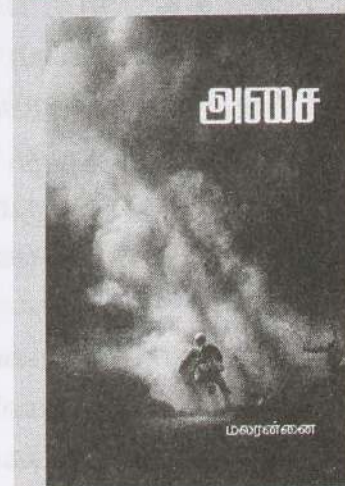
அவர்கள் புறப்படத் தயாரான போது அவர்களின் ஊரவனான நகுலன் அவர்களண்டை வருகிறான். “ஒரு சந்தோசமான செய்தி! எனக்கு ஆம்பிளைப் பிள்ளை பிறந்திருக்கு” என வாய் நிறைந்த பல்லாகக் கூறுகின்றான். மூவருக்கும் கற்கண்டு கொடுத்து மகிழ்வைப் பகிர்கிறான். அவர்களும் வாழ்த்துக் கூறுகின்றனர். நகுலன் வேறு நண்பர்களுக்கு மகிழ்ச்சிச் செய்தி கூற விரைகிறான்.

பரதனும் வந்தனாவும் வீட்டுப் படலையை அடைகின்றனர். அவன் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டு கூறுகிறாள்:

“அப்பா, அடுத்த வருசம் நகுலண்ணை தன்ர மகனின்ர முதலாவது பிறந்த நாளுக்குக் கேக் வாங்கப் போகேக்கை மகனின்ர பேத் ஸேட்டிபிகேற்றையும் கொண்டு போக வேணும், என்ன”

அவனும் சிரிக்கிறான்.

நூல் அறிமுகம்

நூல்
அச்சு
(சிறுகதைத்தொகுப்பு)
ஆசிரியர்
மலரன்னை
வெளியீடு : ஜீவந்தி
விலை : 400/-

■ பா. இரகுவரன்

வல்லிபுரக்குறிச்சி (வல்லிபுரம்) தொல்லியல் வரலாறு, ஆன்மிக, பண்பாடு மற்றும் அழகியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கிராமம்

அறிமுகம்

வல்லிபுரக்குறிச்சிக் கிராத்தை வல்லிபுரம் என்றும் கூறுவர். பிரசித்தி பெற்ற வல்லிபுர ஆழ்வார் கோயிலும், அதன் முன்பாகக் குருக்கட்டுப்பிள்ளையார் கோயிலும் அமைந்த கிராமமாகும். வல்லிபுரம் (வல்லிபுரக் குறிச்சி) பற்றிய வரலாறுகள் பலரால் எழுதப்பட்டுள்ளது. இதன் ஆதியான வரலாறு தெளிவற்ற முடிவுகளைக் கொண்டதாகவே அமைந்திருக்கிறது. முக்கியமாக இங்கமைந்த சிங்கைநகர் பற்றிய வரலாறு முன்னரும், தற்போதும் முடிவுகள் மாறி அமைந்துள்ளது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் வல்லிபுரம் (வல்லிபுரக் குறிச்சியும்), கந்தரோடையும் அதிக தொல்லியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்களாக ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இக்கட்டுரையில் வல்லிபுரக்குறிச்சிக் கிராமம் பற்றிய அதிகம் பேசப்படாத விபரங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இட அமைவு

யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டின் வடமராட்சிப் பகுதியில் பருத்தித்துறை நகரத்தில் இருந்து தென்கிழக்காகச் சுமார் நாலு கி.மீ தூரத்தில் மருதங்கேணி வீதியின் கிழக்காகவும் மேற்காகவும் வல்லிபுரக் குறிச்சி என்ற பரந்த கிராமம் அமைந்துள்ளது. வடமராட்சி வடக்கு பிரதேசசெயலர் பிரிவுக்கும், வடமராட்சிகிழக்கு பிரதேச செயலர் பிரிவுக்குமான எல்லைக் கிராமமாகவும் வல்லிபுரக் குறிச்சியின் கிழக்குப்பகுதி அமைந்துள்ளது.

எல்லைகள்

வடக்கு - புலோலி தெற்கு, கற்கோவளம் கிராமம்

கிழக்கு - வங்காள விரிகுடாக்கடல்

தெற்கு - வலிகண்டி, கியான் றோட்டு

மேற்கு - கொடிகாமம் வீதி, உடையா குடியிருப்பு

ஊர் பெயர்க்காரணம்

1. வல்லிபுர ஆழ்வார் கோயிலின் உருவாக்கத்துடன் தொடர்புபட்ட வல்லிநாச்சியார் (இலவல்லி - லவல்லி) வாழ்ந்த ஊர் என்பதால் வல்லிபுரம், வல்லிபுரக் குறிச்சி என்று பெயர் பெற்றது. இங்கு குறிச்சி என்பது சிறிய ஊர் என்ற பொருள் படவருகின்றது.
2. யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட சிங்கைஆரியர் மன்னர் காலத்தில் வல்லியத்தேவன் என்ற தலைவன் இப்பகுதிக்குப் பொறுப்பாக இருந்து கவனித்து வந்தமையால் அவன் பெயரால் வல்லிபுரம், வல்லிபுரக் குறிச்சி என்று பெயர் வந்தது என்று சிலர் கூறினாலும், வல்லிநாச்சியார் வாழ்ந்த கிராமம் என்பதால் தான் வல்லிபுரக் குறிச்சி என்ற பெயர் உருவானது என நான் சந்தித்த வல்லிபுரக்குறிச்சியைச் சேர்ந்த விபரமறிந்தவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். (பேச்சு வழக்கில் வலற்குறிச்சி என்று கூறப்படுகிறது)

பிரதேசசெயலர் பிரிவும், கிராமசேவகர் பிரிவும்

வல்லிபுரக்குறிச்சிக் கிராமம் வடமராட்சி வடக்கு பருத்தித்துறை-பிரதேச செயலர் பிரிவில் அடங்கியுள்ளது.

1975 ஆம் ஆண்டுக்கு ன்னர் துன்னாலை வடக்கு கிராம சேவகர் பிரிவினுள் வல்லிபுரக்குறிச்சி கிராமம் அமைந்திருந்தது. 1975 ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு தனியானதொரு கிராம சேவகர் பிரிவாக வல்லிபுரக்குறிச்சி கிராமம் சேவர் பிரிவு/416 உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

தற்போது வல்லிபுரக்குறிச்சி கிராம சேவகர் பிரிவில் பின்வரும் கிராமங்கள் அடங்குகின்றன. அவையாவன

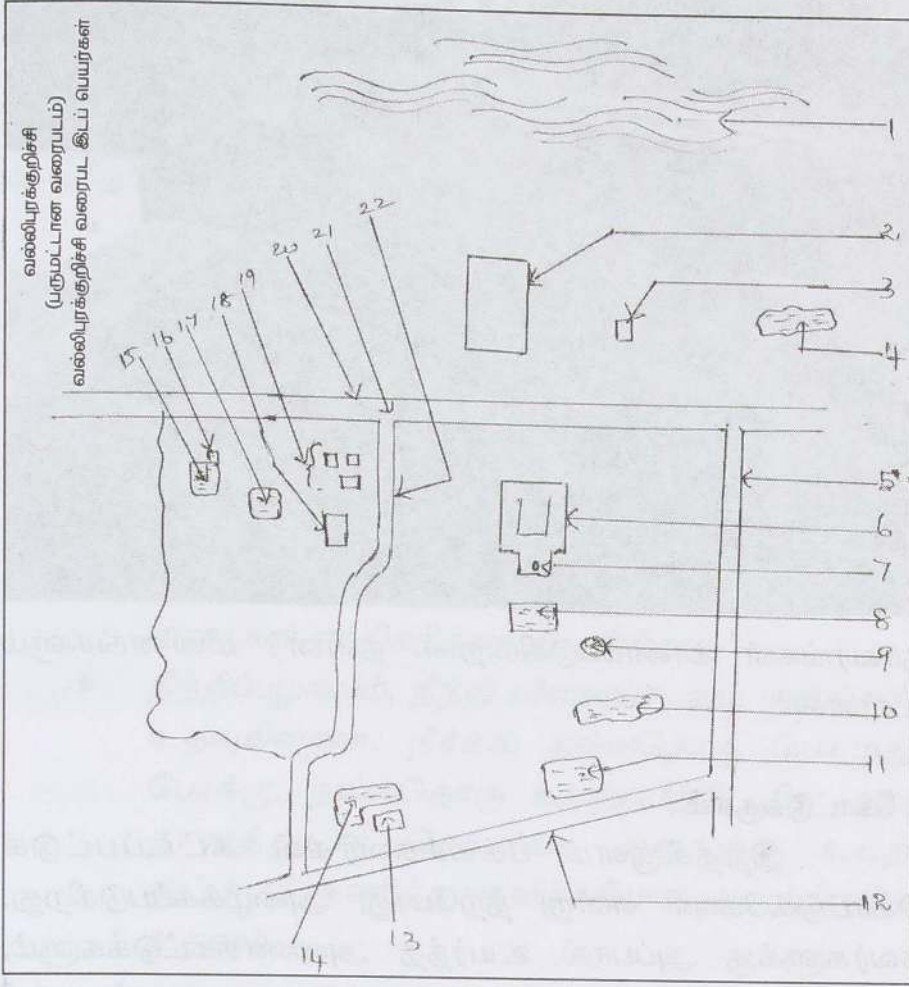
1. வல்லிபுரக்குறிச்சி
2. முறாவில் கிராமத்தின் ஒருபகுதியான முறாவில் பிள்ளையார் கோயிலடிப் பகுதியும், முறாவில் குளப்பகுதியும்
3. அத்தாய் கிராமத்தின் ஒருபகுதி
4. புட்டுத்துரு
5. வலிகண்டி
6. திருமால்புரம்

புவியியல் தன்மை

வல்லிபுரக்குறிச்சிப் பகுதியானது வயல் சார்ந்த மருதநிலம், கடல் சார்ந்த நெய்தல் நிலமும் கொண்ட பகுதியாகக் காணப்படுகிறது. வல்லிபுரக் கோயில் அமைந்துள்ள பகுதி மணல் மண்கொண்ட நெய்தல் நிலமாகவும், குருக்கட்டுப் பிள்ளையார் கோயில் அமைந்த பகுதி வயல்சார்ந்த மருதநிலமாகவும் காணப்படுகிறது. அதேவேளை வல்லிபுரக் கோயிலுக்குத் தெற்காக வீரையடிக்குளம் அமைந்துள்ள பகுதி வயல்சார்ந்த மருத நிலமாகக் காணப்படுகிறது. சுருக்காகச் சொல்வதானால் மருதங்கேணி வீதிக்குக் கிழக்காகப் பெருமளவில் நெய்தல் நிலாகவும், மருதங்கேணி வீதிக்கு மேற்காகப் பெருமளவில் வெண்களிகொண்ட மருதநிலமாகவும் காணப்படுகிறது.

இக்கிராமத்தில் காணப்படும் மரங்கள் சில...

பனைகள், பனங்கற்றாளை, ஆல், அரசு, வேம்பு, மருது, பூவரசு, தென்னை, மாகோகனி, இலுப்பை கொன்றை, நாவல், விராலி, காயா, கிஞ்ஞா, அலரி, கார்த்திகைப்பூமரம், கொய்யா, இலந்தை, காரை, விளாத்தி,

- 01.வங்கக்கடல்
- 02.வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலயம்
- 03.நாக ஆலயம்
- 04.வீரையடிக்குளம்
- 05.துன்னாலை வீதி
- 06.குருக்கட்டுப் பிள்ளையார் கோயில்
- 07.குருக்கட்டு ஆதிவிநாயகர்
- 08.குருக்கட்டுப் பிள்ளையார் கேணி
- 09.நாமக்குளம்
- 10.கவடுகிராய் குளம்
- 11.மாக்கிராயன் குளம்
- 12.மந்திகை- கொடிகாமம் வீதி
- 13.முறாவில் பிள்ளையார் கோயில்
- 14.முறாவில் குளம்
- 15.கொட்டுக்குளம் (கேணி)
- 16.கொட்டுக்கேணி வைரவர்
- 17.சிலுந்தில்குளம்
- 18.மூச்சம்புலம் சிவன் கோயில்
- 19.சிலுந்தில் வீரபத்திரர் கோயில்
- 20.மருதங்கேணி வீதி
- 21.வல்லிபுரக்குறிச்சிச் சந்தி
- 22.வல்லிபுரக்குறிச்சி வீதி

நாகதாளி, சவுக்கு, கடலோரமாக இராவணன் வீசை, அடம்பன்கொடி, சேம்பு முதலாம் புல்லினங்களும் மற்றும் சிலதாவரங்களும் காணப்படுகின்றன. குளங்களில் நாணல்புல், தாமரை, அல்லி முதலாம் நன்னீர்த் தாவரங்கள், மற்றும் பெயர்தெரியாத பல்வகைத் தாவரங்களும் காணப்படுகின்றன. இம்மண்ணில் மா, பலா, வாழை என்பன வளருவதில்லை, முருங்கை மரங்கள் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. வேலிகளில் பூவரசு மரங்கள் அதிகம் காணப்படுகின்றன. பூவரசங்கதியால்களை ஒன்றுவிட்டொரு வருடம் விற்பர். பூவரசங்குழையை தோட்டக்காரருக்குப் பசளைக்காக விற்பர்.

நீரின் தன்மை கிணறுகள்

வல்லிபுரக்கோயில் அமைந்துள்ள நெய்தல் நிலப்பகுதியில் நன்னீர் அதிகம் உள்ளது. கிணறுகள் 15 அடிவரை ஆழமானவை. கடற்கரையை நோக்கிச்செல்ல கிணற்றின் ஆழம் குறைந்து செல்லுகின்றது. வல்லிபுரமாயவனின் தீர்த்தக் கடற்கரையில் உள்ள கிணறு ஆறேழு அடி ஆழமானது. கடலோரப்பகுதியில் உள்ள கிணறுகள் விட்டம் குறைந்தவை. ஒடுங்கியவை (விதிவிலக்காக மருத நிலப்பகுதியிலும் ஒருசில ஒடுங்கிய கிணறுகள் காணப்படுகின்றன)

மக்கள் குடியிருப்புகள் உள்ள மருத நிலப்பகுதியில் பெரும்பாலான கிணறுகள் தொடர்ச்சியான நீர்ப்பாவனை காரணமாக ஓரளவு சவர்த்தன்மையாக இருக்கின்றன. வயல்களுக்கு மத்தியில் உள்ள சங்குவளைக் கிணறு பலவும் வந்து நன்னீர் அள்ளிச் செல்லும் “நல்லதண்ணிக்கிணறாக” இருக்கின்றது.

வல்லிபுரக்குறிச்சியில் நன்னீர் உள்ள இடங்களாகக் கிணறுகள், கேணிகள், தீர்த்தக்கேணிகள், குளங்கள், துரவுகள் என்பன காணப்படுகின்றன. வயல் பகுதிகளில் குளங்களில் நீர்தங்கி நிற்பதால் வயற்பகுதிக் கிணறுகள் நன்னீர் கிணறுகளாக இருக்கின்றன.

வல்லிபுரக்குறிச்சியின் ஆதியான குடியிருப்புகளும் குடிபெயர்வும்

ஒருசில நூற்றாண்டுகளின் முன்னர் வல்லிபுரக்குறிச்சியின் பெரும்பாலான குடியிருப்புகள் வல்லிபுரக் கோயிலை அண்டிய மணல் பாங்கான நெய்தல் நிலத்தில் மேற்படி கோயிலின் வடகிழக்குப் புறமாக அமைந்திருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. பின்னாளில் மருதங்கேணி வீதிக்கு மேற்காக இருந்த தமது வயல் (மருத) நிலப்பகுதிகளுக்குக் குடிபெயர்ந்து இன்று வரை வாழ்ந்து வருவதாகக் கூறப்படுகிறது.

வல்லிபுரக்குறிச்சியின் பெரும்பான்மை மக்கள் நெய்தல் நிலப்பகுதியில் இருந்து குடிபெயர்ந்து மருத நிலப்பகுதிகளில் குடியேறியமைக்கான காரண சரியாகத் தெரியாவிட்டாலும் பின்வரும் காரணங்களை ஊகமாகக் கூறலாம்

1. அந்நியர் ஆட்சிக்காலங்களில் ஆட்சியாளர்களின் கெடுபிடிகளுக்குப் பயந்து பாதுகாப்புக்காக உட்பகுதியில் குடியேறினர். இவ்வாறு குடியேறும் போது அடிமை, குடிமைகளாக இருந்த மக்களின் குடியிருப்புகள் பல பிரதான வீதிகளின் முன்னரங்கப் பகுதிகளில் அமைய, நிலவுடமையாளர்களின் குடியிருப்புகள் பாதுகாப்பாக உட்பகுதிகளில் அமைந்ததாகவும் அறியமுடிகிறது.
2. கடல் வழியாக வந்த நிலவுடமையாளர்களிடமிருந்து பணம், நகைகள், தானியங்கள் போன்றவற்றைக் கொள்ளையடித்தல் மற்றும் பண்பாட்டுச்சீரழிவுமிக்க தொந்தரவுகள் காரணமாக அமைந்திருக்கலாம்.
3. ஆழிப்பேரலைத்தாக்கங்கள்.

வல்லிபுரக்குறிச்சியின் சமூகப் பிரிவினர்

இக்கிராமத்தில் பிரதானமாக மூன்று சமூகப்பிரிவினர் தொன்றுதொட்டு வாழ்ந்து வருகின்றன. வேளாளர், கோவியர், சீவல் தொழிலாளர்களான நளவர் என்போராவர். முன்னாளில் நிலவுடமைக்காரரான வேளாளருக்கு மற்றைய இரண்டு பிரிவினரும் குடிமைகளாகத் தொண்டு செய்து வாழ்ந்து வந்தனர். கோவியர், வேளாளர்களின் வீட்டு வேலைகளையும், நளவர் வேளாளர்களின் வயல் வேலைகள், தோட்டவேலைகள், ஆடு, மாட்டுப்பட்டிகள் கவனித்தல் என வெளிவேலைகளில் ஈடுபட்டனர்.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் நன்மையான நிகழ்வுகளுக்கு வேளாளர் செல்வதில்லை. மரணவீடுகளுக்குச் செல்வது வழமையாக இருந்து வருகிறது. நன்மை, தீமைகளுக்குத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுடனான உறவு நெருக்கத்தைப் பொறுத்துப் பணம், மற்றும் தானியங்கள் என்பனவற்றை முன்னாளில் வழங்கினர்.

தற்போது அடிமை, குடிமை முறைகள் ஏதுமில்லை. தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் கல்விபெற்று, உயர் உத்தியோகங்கள் வகிக்கின்றார்கள். வெளிநாட்டுத்

தொழில் வாய்ப்புகளால் அதிக பணப்புழக்கமும் காணப்படுகின்றது. சொந்தக்காணிகள், சொந்தவீடுகள் என உயர்நிலையில் வாழுகின்றனர். அதேவேளை வல்லிபுரக்குறிச்சிக்கிராமம் பனை வளத்துக்கும், சீவல் தொழிலுக்கும், கள், கருப்பநீர் வளத்துக்கும் இன்றும் பெயர் பெற்ற கிராமமாகத் திகழ்கின்றது.

வல்லிபுரக்குறிச்சியில் முன்னாளில் ஊருக்குள்ளே தனது குழுமத்தவரிடையில் திருமணங்கள் நடைபெற்று வந்தன. திருமணத்தின் போது சீதனமாக உயர் சாதியினர் வயல், பனங்காணி, மாடுகள் என்பவற்றை வழங்கினர். தற்காலத்தில் வெளியிடத்து சம்பந்தங்களும் நிகழுகின்றன. வீடு, காணி, வயல் என்பனவற்றுடன் பல இலட்சங்களில் பணம், மோட்டார் வாகனம், நகைகள் என்பனவும் சீதனமாக வழங்கப்படுகின்றன.

வல்லிபுரக்குறிச்சியில் உள்ள பெரியகுளங்கள்: கவடுகிராய் குளம், மாக்கியன்குளம், சிலுந்தில் குளம், கொட்டுக்குளம், வீரையடிக்குளம், முறாவில் குளம்

1. கவடுகிராய் குளம்

இதனைத் தாமரைக்குளம் என்றே மக்கள் அழைக்கின்றனர். குருக்கட்டுப்பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் பின்புறமாகச் சிறிது தூரத்தில் வயல் நிலங்களுக்கிடையில் இக்குளம் அமைந்துள்ளது. ஏராளமான தாமரை, அல்லிப்பூக்களும், நாணல் புற்களும் வளர்ந்து காணப்படுகின்றன. இக்குளத்தில் விரால் மீன்கள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. வெண்சிறுகொக்குகள், மீன் கொத்திகள், வண்டானம் போன்ற பறவையினங்கள் இக்குளத்தில் காணப்படும் மீன்கள், மற்றும் உணவுப் பொருட்களுக்காகப் பறந்துதிரியும். வலசைப்பறவைகள் வரும் காலமான கார்த்திகை முதல் மார்ச் மாதம் வரை பல வகையான நாரைகள் முதலாம் வலசைப் பறவை களை இக்குளத்தடியில் காணலாம். மாரிகாலம் முதலை களின் நடமாட்டம் காணப்படும். இங்கமைந்த வல்லிபுர ஆழ்வார் குருக்கட்டுப்பிள்ளையார் கோயில்களுக்கான தாமரைப் பூக்கள் இங்கிருந்தே பெறுகின்றனர்.

2. மாக்கிராயன் குளம்

இக்குளம் சுற்றிவர உயர்ந்த அணைக்கட்டுக்களுடன் பெரியதொருகுளமாகக் காட்சியளிக்கிறது. துரிசும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மந்தைகள் நீர் அருந்த வசதியாகச் சரிவான அமைப்பும் கட்டப்பட்டுள்ளது. புற்றளைக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த சலவைத் தொழிலாளர் ஆடைகளைச் சுத்திகரிக்கும் குளமாகவும் இருக்கின்றது. ஆடைகளைச் சுத்திகரிக்க வசதியாகப் பரந்த கற்கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இக்குளத்தில் நன்னீர் மீன் வகையைச் சேர்ந்த திலாப்பியா மீன்கள் அதிகம் உள்ளன. ஒரு சிலர் தூண்டில் மூலம் மீன்பிடித்துக் கறி சமைக்கின்றனர்.

3. சிலுந்தில் குளம்

சிலுந்தில் வீரபத்திரர் கோயிலுக்கும், கொட்டுக்கேணி + கொட்டுக்கேணி வைரவர் கோயிலுக்கும் இடையில், வயல் நிலங்களுக்கு மத்தியில் காணப்படுகின்றது. பெரிய அணைக் கட்டுக்களுடன் காணப்படும் இக்குளத்தில் தாமரை, அல்லி, மற்றும் நன்னீர்த்

தாவரங்கள் காணப்படுகின்றன. நன்னீர் மீனினங்களும் உள்ளன.

4. கொட்டுக்குளம்

இந்தக்குளம் பக்கச்சுவர்கள் கட்டப்பட்டுக் கொட்டுக்கேணி என்று தற்போது அழைக்கப்படுகிறது. சுவர்களுக்கு அப்பால் உயர்ந்த அணைக்கட்டுக்களும், ஏராளமான தாவரங்களும் உயரவளர்ந்து அழகாகக் காட்சியளிக்கின்றது. இந்தக்குளம் பலரும் நீந்தி விளையாடும் குளமாக இருந்து வருகிறது. குளத்தின் தென்மேற்கு மூலையில் கொட்டுக்கேணி வைரவர் கோயில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. முன்னாளில் வருடாவருடம் தூர்வாரி கொட்டுக்கேணி வைரவருக்குப் பொங்கல் வைப்பது வழமையாக இருந்தது.

5. வீரையடிக்குளம்

இந்தக்குளம் வல்லிபுர ஆழ்வார் கோயிலுக்கு தெற்குப்பக்கமாக சுமார் நூறு மீற்றர் தூரத்தில் வயல் நிலப் பகுதியில் காணப்படுகின்றது. வல்லிபுரக்கோயில் தாண்டி மருதங்கேணி வீதியில் இருந்து கிழக்காக சுமார் நூறு மீற்றர் தூரம் நடந்து சென்றால் இக்குளத்தைக் காணலாம். தாமரைப் பூக்கள் பல மலர்ந்து காணப்படுகின்றன. வல்லிபுரக்கோயிலில் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் தோசை சுட்டு விற்கும் பெண்மணிகளுக்குத் தேவையான தாமரை இலைகளைப் பிடுங்குவதற்காக ஆண்மகன் ஒருவர் இக்குளத்தில் நீந்திச் சென்று இலைகளைப் பிடுங்குவதையும் அவதானிக்க முடிந்தது.

6. முறாவில் குளம்

முறாவில் கிராமம் வல்லிபுரக்குறிச்சிக்கு அருகில் உள்ள கிராமமாகும். இக்கிராமத்தின் ஒரு பகுதியான முறாவில் பிள்ளையார் கோயிலும், முறாவில்குளமும் வல்லிபுரக்குறிச்சி கிராம சேவகர் பிரிவினாள் அடங்கியுள்ளது. முறாவில் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு முன்பாகவும் (கிழக்கு), பக்கப்புறமாகவும் (தெற்கு) முறாவில் குளம் பரந்து காணப்படுகிறது. கிழக்கு, தெற்குப் புறங்களில் வயல் நிலங்கள் குளத்துடன் தொடர்பாகப் பரந்துள்ளன. வல்லிபுரக்குறிச்சிச் சந்தியில் இருந்து வல்லிபுரக்குறிச்சி வீதியூடாகச் சென்றால் இக்குளத்தையும், கோயிலையும் காணலாம்.

வல்லிபுரக்குறிச்சி குளங்கள் - பயன்பாடுகள்

இவ்வூரில் வாழ்ந்த முன்னோர்கள் ஒன்றிணைந்து கூட்டாகக் குளங்களை வெட்டி அணைகள் கட்டிக்குளங்

களில் மழைநீரைத் தேக்கி வைத்திருப்பதில் அதிக கவனம் செலுத்தினார்கள். குளங்களிலும் துரவுகளிலும் தேங்கியிருப்பதினால் பின்வரும் பயன்களைப் பெற்று வருகிறார்கள்.

- அவ்வூரின் நிலத்தடி நீர் வளம் சிறப்பாகப் பேணப்பட்டு வருகிறது.
- வயல், தோட்டம் என்பனவற்றுக்குத் தேவையான நீரைப் பெற்று வருகிறார்கள்.
- மந்தைகளின் தாகத்தை தீர்க்க உதவுகின்றன
- சுற்றுச் சூழலை குளிர்ச்சியாக வைத்திருக்க உதவுகின்றன
- ஒரு நில குளங்கள் சலவைத்தொழிலாளர் துணிவகைகள் சுத்திகரிக்க உதவுகின்றன.
- நீந்திப்பழகவும், நீந்தி விளையாடவும் குளங்கள் உதவுகின்றன. நீச்சல் நல்லதொரு பொழுது போக்கு, நல்லதொரு உடற்பயிற்சி, மிக அவதானத்துடன் செயல்பட வைக்கும். உடற் சூட்டைத் தணித்து குளிர்ச்சியாக வைத்திருக்க உதவும்.

வல்லிபுரக்குறிச்சிப் பகுதியில் கேணிகளாக்கப்பட்ட குளங்கள்

1. குருக்கட்டுப்பிள்ளையார் கோவில் கேணி

இக்கோயிலின் பின்னால் அமைந்த கேணி பிரபல்யமானது. வல்லிபுர ஆழ்வார் கோயிலுக்கு வருபவர்கள் முதலில் இக்கேணியில் நீராடியும், கால் கழுவிய பின்னரும் குருக்கட்டுப்பிள்ளையாரைத் தரிசனம் செய்த பின்னரே வல்லிபுர மாயவனை வணங்கச் செல்வர். இந்தக் கேணி முன்னர் நாமக்குளமாக இருந்தது. 1950 காலப்பகுதியில் கேணியாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது.

2. மூச்சம்பலம் சிவன் கோயில் கேணி

இந்தக் கோயிலில் உள்ள கேணி முன்னாளில் பெரியகுளமாக இருந்தது. இக்குளத்தருகில் இருந்த ஆவுரோஞ்சிக்கல் போன்ற கல்லில் மந்தைகள் உரசி உடல் அரிப்பைப் போக்கின. இந்த ஆவுரோஞ்சிக்கல் சிவலிங்கமாக வழிபடப்பட்டு வந்தது. பின்னாளில் 1970களில் இந்தக் குளம் சிறிதாக்கப்பட்டு கேணியும், அருகில் கோயிலும் அமைக்கப்பட்டன. ஆவுரோஞ்சிக் கற்களை முன்னாளில் எம்மவர்கள் சிவலிங்கமாக வழிபட்டுள்ளனர்.

3. கொட்டுக்கேணி

இது பற்றி முன்னர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கேணியாகக் கட்டப்படாலும் பெரியகுளம் போலக் காட்சியளிக்கிறது.

வல்லிபுரக்குறிச்சிப் பகுதியைச் சேர்ந்த பொன்னையாப் பரியாரியார் அமைத்த கேணிகள்

இவர் நான்கு கேணிகளை அமைத்துள்ளார். அவையாவன

1. குருக்கட்டுப்பிள்ளையார் கோயில் கேணி
2. வல்லிபுர ஆழ்வார் கோயில் பட்டுத்தீத்தக்கேணி
3. மூச்சம்பலம் சிவன் கோயில் கேணி
4. உபயகதிர்காமம் முருகன் கோயில்கேணி

குருக்கட்டுப்பிள்ளையார் கோயிலும் வல்லிபுர ஆழ்வார் கோயிலும்

குருக்கட்டுப்பிள்ளையார் கோயில் கேணி முன்னர் குளமாகக் காணப்பட்டது. வல்லிபுர ஆழ்வாரின் குளத்தீர்த்தமானது குருக்கட்டுப்பிள்ளையார் கோயில் குளத்திலேயே நடைபெற்றது. அத்துடன் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு ஒருமுறைவரும் மாமாங்கத்தீர்த்தத்திருவிழாவையும் இக்குளத்தில் தான் நடாத்தினார்கள் இதனால் இக்குளம் தீர்த்தக்குளம் என்று பெயர் பெற்றது. பின்னாளில் இக்குளம் கேணியாக அமைக்கப்பட்டது. 1950 களில் வல்லிபுர ஆழ்வார் கோயிலில் தீர்த்தக்கேணி பொன்னையாப் பரியாரியாரால் அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்ட பின்னர் அக்கேணியில் வல்லிபுரமாயவனின் தீர்த்தமடல் நடைபெற்று வருகின்றது. இதனைப் பட்டுத்தீர்த்தம் என்றும் கூறுவர்.

முன்னாளில் குருக்கட்டுப் பிள்ளையார் கோயில் பூசாரியார்களே வல்லிபுர ஆழ்வார் கோயிலிலும் பூசைகள் செய்தார்கள்.

குருக்கட்டுப்பிள்ளையார் கோயிலில் திருவிழாக்கள் நடைபெறுவதில்லை. குருக்கட்டுப்பிள்ளையார் கோயில் கொடியேற்றத்தன்று வல்லிபுர ஆழ்வார் கோயிலில் இருந்து பிள்ளையார் விக்கிரகம் கொண்டுவரப்பட்டு, குருக்கட்டுப்பிள்ளையார் கோயில் வசந்த மண்டபத்தில் 03 நாட்கள் வைக்கப்படும். இந்த 03 நாட்களும் மேற்படி பிள்ளையாருக்கு வல்லிபுரக்கோயில் பூசகர் வந்து பூசைகளை நடாத்துவார் மூன்றாம் நாள் இரவு மேற்படி பிள்ளையார் விக்கிரகம் வல்லிபுரக்கோயிலுக்கு மீண்டும் கொண்ட செல்லப்படும். நான்காம்நாள் காலை வல்லிபுரக் கோயில் திருவிழாவுக்கான கொடியேற்றம் நடைபெறும்.

வல்லிபுரக் கோயில் திருவிழாக்காலத்தில் ஏழாம் நாள் தான் வெளிவீதிக்கு வந்து சுவாமிகள் வீதி சுற்றி வரப்படும். எட்டாம்நாள் திருவிழாவில் குருக்கட்டுப் பிள்ளையார் மாலைகளும் சாத்தப்பட்டு விஷேடமாக நெய்வேத்தியங்கள் படைத்து கோயிலுக்கு எழுந்தருளுவார். அங்கு சுவாமிக்குப்படும் கோயிலைச் சுற்றிச் செல்லுவதும் விசேட பூசையும் வழமையானதாகும்.

குருக்கட்டுப்பிள்ளையார் கோயில் கேணிக்கு தென்மேற்காக இருக்கும் குளம் நாமக்குளம் என்று அழைக்கப்படும். வல்லிபுர ஆழ்வார் கோயிலுக்குத் தேவையான திருநாமம் (வெண்களி) இவ்விடத்தில் இருந்தே பெறப்பட்டு வந்ததால் நாமக்குளம் என்ற பெயர் பெற்றுள்ளது. மாரிகாலத்தில் அடியார்கள் பலர் நாமக்குளத்தில் நீச்சலடித்துப் பின்னர் கேணியில் நீராடுவது வழமையாகும். மார்கழி மாதத்தில் அடியார்கள் தினமும் மார்கழித் தோய்ச்சல் செய்து வருகின்றார்கள்.

குருக்கட்டுப்பிள்ளையார் கோயில் - சிலதகவல்கள்

இற்றைக்கு ஏறக்குறைய 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் 1800 ஆ் ஆண்டு காலப்பகுதியில் வல்லிபுரக் குறிச்சியைச் சேர்ந்த தானத்தார் என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டுவந்த. இக்கிராமத்தின் முன்னோர்களில் ஒருவரான திரு.வேலர்சேதர் என்பவரால் குருக்கட்டு என்ற அவரது சொந்தக் காணியில் மண்கட்டடமாகக் கொட்டகைக் கோயிலாக ஒரு பிள்ளையார் கோயில் உருவாக்கப்பட்டது. இதுவே வல்லிபுரக்குறிச்சி குருக்கட்டுப் பிள்ளையார் கோயில் என்று அழைக்கப்பட்டு வருகிறது.

திரு.வேலர் சேதருக்குப் பின்னர் இவரது பரம்பரை வாரிசுகளான திரு.சேதர்தாமர், திரு.தாமர்நினைவர், திரு.நினைவர் தாமர் ஆகியோராலும் பின்னர் திரு.நினைவர் தாமரின் சகோதரியின் புத்திரர் திரு.நாகப்பர் நாராயணபிள்ளையும் குருக்கட்டுப்பிள்ளையார் கோயிலைப்பாதுகாத்து, பரம்பரையாகப் பூசித்தும் வந்தனர்.

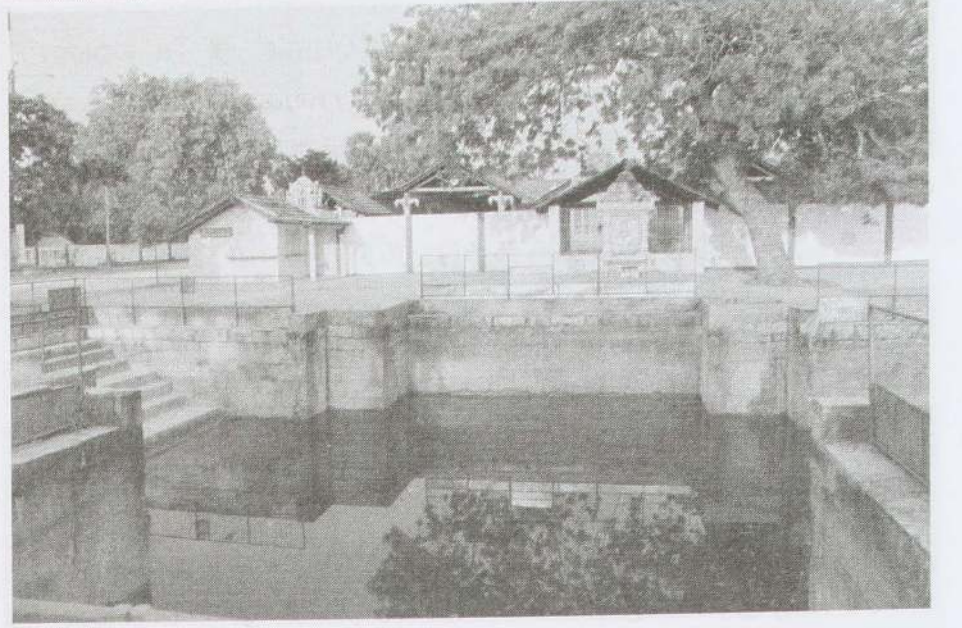
திரு.சே.தாமரும், திரு.தா.நினைரும் அக் காலத்தில் உடையார் வேலையும் பார்த்தனர். மிகவும் செல்வாக்கானவர்களாகத்திகழ்ந்தனர். வல்லிபுரக் குறிச்சி, குருக்கட்டுப் பகுதியில் அமைந்த விசாலான தாமரைக் குளத்தில் (கவடுகிராய்குளம்) நாரைகள் முதலாம் பல குருவிகள் (பறவைகள்) காணப்படுவதால் குருகுகள்கட்டு என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. இது திரிபடைந்து பின்னாளில் குருக்கட்டு என்று அழைக்கப்படுகிறது.

1900 ஆம் ஆண்டில் கொட்டில் கோயிலின் கிழக்காக அத்திபாரமிடப்பட்டு, 1905 இல் இக்கோயில் கற்கட்டடமாகக் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. 1922 இல் நடைபெற்ற முதலாவது கூடத்தில் வல்லிபுரக்குறிச்சியைச் சேர்ந்த திரு.தாமசுப்பிரமணியம் என்பவரை கோயில் மனேஜராகவும், கோயில் பாரமரிப்பாளராகவும் நியமித்தார்கள். 1957 இல் இவர் இறந்ததும் திரு.வேலுப்பிள்ளை இராசா என்பவர் கோயில் மனேஜராகவும் நியமிக்கப்பட்டார். இவர் 1976 ஆம் ஆண்டுவரை கோயில் கடமைகளைச் சிறப்பாகச் செய்து வந்தார்.

இதன் பின்னர் குருக்கட்டுப்பிள்ளையார் கோயில் மகாசபையைக் கூட்டித், திருப்பணிச்சபை ஒன்றை அமைத்து, கோயில் திருப்பணி வேலைகளைச் செய்து முடித்தனர். 1978 இல் பாலஸ்தாபனம் செய்யப்பட்டது. முன்பிருந்த ஆதிவிநாயகரை சுற்றுமதிலின் வெளியே, தற்போதைய கேணிக்கு அருகில் கிழக்காக சிறிய கோயில் ஒன்றில் வைத்தனர். குருக்கட்டுப் பிள்ளையார் கோயில் கேணியில் நீராடியும், கால் கழுவியும் வருபவர்கள் மதலில் இந்த ஆதிவிநாயகரையே தொழுது கோயிலுக்குள் செல்லுகின்றனர்.

புதிய குருக்கட்டுப் பிள்ளையார் ஆலயத்தில் 1930களிலும் ஒரு கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றுள்ளது. அவ்வேளை மூலமூர்த்தி வடிவத்தில் ஏதோ பொருத்த மின்மை இருந்தமையால் வங்கக்கடலில் சேர்த்ததாகவும் புதிய விநாயகர் வடிவம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகவும் அறிய முடிகிறது.

13.01.1981 இல் குருக்கட்டுப்பிள்ளையாருக்கும் பரிவாரமூர்த்திகளுக்கும் கும்பாபிஷேகம் சிறப்பாக நடைபெற்றது. இதன் பின்னர் 1981 இல் மேற்படி ஆலய மகாசபைத் தலைவராக திரு.செல்வையா கனகசபை என்பவர் நியமிக்கப்பட்டு, இவரின் கீழ் 15 பேர் மகாசபை உறுப்பினர்களாக (தானிகர்களாக) நியமிக்கப்பட்டனர்.

கோயில் நிர்வாகப் பொறுப்பு இக்குழுவினரிடம் வழங்கப் பட்டது. 2008 ஆம் ஆண்டிலும் இக்கோயில் கும்பாபிஷேகம் சிறப்பாக நடைபெற்று முடிந்தது.

இக்கோயிலில் சதுர்த்தி தினப்பூசைகளும் ஆவணிச் சதுர்த்தி பூசையும் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்று வருகிறது. பிள்ளையார் கதை காலத்தில் பிள்ளையார் புராணப்படிப்பும், கந்தசஷ்டி காலத்தில் கந்தப்புராண படனமும் திருவெம்பாவைகாலத்துப் பூசைகளும் சிறப்பாக நடைபெற்று வருகின்றன. வல்லிபுர மாயவன் கோயிலில் ஆண்டாளின் திருப்பாவை படிக்கப்பட குருக்கட்டுப் பிள்ளையார் ஆலயத்தில் மணிவாசகரின் திருவெம்பாவைப் பாடல்கள் படிக்கப்படும். குருக்கட்டுப் பிள்ளையார் ஆலயத்தில் கும்பாபிஷேகத்தினத்தில் திருபொற் சுண்ணம் படிக்கப்படுகின்றது. சித்திரா பெளர்ணமி தினமும் இங்கு விசேடமாக அனுஸ்டிக்கப்படுகிறது. முன்னாளில் இத் தினத்தில் சித்திரைக்கஞ்சியானது பனை ஓலையில் கோலியபிளாவில் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. தைப் பொங்கல் சித்திரை வருடப்பிறப்பு நாட்களில் பெரிய வளுந்துப் பாணைகளில் பால்பொங்கலும், சர்க்கரைப் பொங்கலும் பொங்கப்பட்டு ஆண்டவனுக்கு நிவேதித்த பின் அடியார் களுக்குப் பிரசாதமாக வழங்கப்பட்டு வருகிறது.

1930களின் முற்பாதியில் கடும் மழை புயல் காரணமாக குளத்தோடமைந்த (தற்போது கேணி) ஆதிப்பிள்ளையார் ஆலயம் பாதிக்கப்பட்டது பெரிய அரசு விருட்சம் பாறி விழுந்தது. பின்னர் இக்கோயிலின் தல விருட்சங்களாக வேம்பு, அரசு என்பனவற்றை கறுவல் என்ற பக்தர் 1930களில் நாட்டி வளர்தார்.

கட்டுரைக்கான உதவிகள்

1. திரு.வல்லிபுரம் கருணாமூர்த்தி - (65) - ஓய்வுநிலை ஆசிரியர் முன்னாள் அறங்காவல் செயலாளர், வல்லிபுரக்குறிச்சி.
2. திரு.முருகேசு சாந்தலிங்கம் - (64) பொருளாளர், குருக்கட்டுப்பிள்ளையார் கோயில், வல்லிபுரக்குறிச்சி
3. திருமதி.கமலாம்பாள் பஞ்சலிங்கம் - (61) ஓய்வுநிலை ஆரம்பக்கல்வி உதவிக்கல்விப்பணிப்பாளர், புற்றளை
4. திரு.தா.ஜெயவீரசிங்கம் - (76) ஓய்வுநிலை ஆங்கிலப்பேராசான் உபயகதிர்காமம்
5. ஆழ்கடலான் - எங்களுர் வல்லிபுரம் - ஒரு தேடல் (நூல்) வல்லிபுரக்குறிச்சி
6. திரு.ஆ.கந்தப்பு - ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் சுவாமிகோயில் பூர்வீக வரலாறு (1993)

எம்.கே.முருகானந்தன்

லாக்குத்தரின் தொண்தொண்பு -12

படுக்கையாய்

கிடந்த

அம்மா

“அம்மா நடக்கிறா இல்லை. போன மாசமும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் நடந்தவ. இப்ப அடியோடு காலெடுத்து வைக்கிறா இல்லை. சலம் மலம் படுக்கையில் வைச்சுத்தான் எடுக்கிறம். போதாக்குறைக்கு பேசறாவும் இல்லை. உம்மாண்டியாக் கிடக்கிறா.”

அந்தக் குரலில் சலிப்பின் தொனி தொக்கி நின்றதா?

மழை பெய்வது மகிழ்ச்சியானது. சில்லென்ற குளிர் உடலுக்கு உவப்பளிக்கும். கண்ணை மூடப் பக்கென நித்திரை ஆட்கொள்ளும் போர்த்திக் கொண்டு படுக்கையில் சுருண்டு கிடக்கச் சொல்லும். வெள்ளத்தில் மிதக்கும் காகிதக் கப்பல்களில் குழந்தைகள் மனம் பட்டமாக வானில் வட்டமிடும். கமக்காரர்கள் தோட்டங்களுக்குள் புகுந்து அறுவடைக் கனவுகளுடன், பதமான மண்ணில் கொத்தத் தொடங்குவார்கள். ஆனால் தொடர்ந்து ஒரு கிழமை பத்து நாள் என்று தொடர்ந்தால் வேண்டாமெனச் சலித்துவிடும். “விட்டுத் தொலையுதில்லை சனியன்” என்று திட்டவும் சொல்லும்.

ஒரு நோயாளியைப் படுக்கையில் வைத்துப் பராமரிப்பது என்பது, பராமரிப்பவரின் உடலை மாத்திரமல்ல மனதையும் கூட மோசமாகப் பாதிக்கக் கூடிய பணி என்பதில் ஐயமில்லை.. சமையல் வேலை, பிள்ளைகள் பேரப் பிள்ளைகளைப் பார்த்தல், வீட்டைக் கூட்டித் துடைத்தல். கதிரைக்குப் பாரமாயிருந்து கட்டளையிடும் கணவனும் வாய்த்துவிட்டால்...

அப்பாடி நாரி முறியும்.

அது மாத்திரமா? வீட்டைச் சுற்றியுள்ள பரந்த வளவை பாம்பு பூச்சி நெருங்காமல் குப்பை கூளமின்றி கூட்டிக் கொழுத்த வேண்டும். இவற்றோடு படுக்கையில் கிடக்கும் நோயாளியையும் சமாளிக்க வேண்டும் என்றால் அசரப்பணிதான்.

இருந்தாலும் இது பெற்று வளர்த்துச் சீராட்டிய தாய் அல்லவா?

“சாப்பாடும் உட்செல்லுதில்லை. கஞ்சி, விசு கோத்து இப்படி ஏதாவதுதான். அதுவும் ஒண்டுரண்டு வாய்தான் உட்செல்லும். பிறகு வாய்ப் பூட்டுத்தான்.” கூட வந்த அந்த நடுத்தர வயது மகள் உதிர்த்த மேலதிக பிரச்சனைகள் அவை.

அவளுக்கு வயது 75 என்று சொன்னார்கள்.

ஆனாலும் முதுமையின் எல்லையை எட்டி, மரணத் தாயை அணைக்க முயல்வது போன்ற தோற்றம். காய்ந்த அகத்திக்காய் போல ஒட்டி உலர்ந்து, இந்தா இத்து விழுந்துவிடும் எனத் தோன்றினாலும், ஏய்புக் காட்டிக் கொண்டு நிற்கிறாள். குத்துமதிப்பாக 85 சொல்லலாம்.

காஞ்ச அகத்திக்காயா? தவறு! தவறு!!.

அது நேர்த்தடி போலத் தொங்கும். இவளது முதுகோ கேள்விக்குறியாக வளைவுக் கோலம் போடுகிறது

தசைகளைத் தொலைத்துவிட்ட கால்கள் எலும்பும் தடியுமாக வலுவிழந்து கிடந்தன. கைகளும் அப்படித்தான். மணிக்கட்டு மடிந்து உள்முகம் பார்க்க, விரல்கள் உள்ளங்கையை அணைத்தபடி தூங்கின. ஆயினும் தலைமுடியில் இந்த வயதிலும் கருமையின் கீற்றுகள் ஆங்காங்கே மறையாமல் மின்னியது.

நடக்க முடியாத அவளை அலாக்காகத் தூக்கிக் கொண்டு வந்துதான் எனது பார்வையிடும் அறையில் இருத்தினார்கள், அல்ல இருத்தினான் ஒரு வாட்டசாட்டமான இளைஞன். அவனுக்கு இவளைத் தூக்குவது பஞ்சை தூக்கும் விளையாட்டு

முகம் நன்கு அறிமுகமானதாக தெரிய, கணனியில் அவளது பழைய விபரங்களைத் தேடினேன். முன்னர் கால் வலி. முழங்கால் வலி, சளி போன்ற பல்வேறு பிரச்சனைகளுக்காக அவ்வப்போது வந்திருக்கிறாள். பலதடவைகள். ஆனால் கடைசியாக வந்து இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டதாக தரவுகள் காட்டின.

“முந்தி நல்லாத்தானே இருந்தவ. பாத்து நீண்ட காலமாப் போச்சுது. இடையில் ஏன்ன நடந்தது?” அக்கறையோடு விசாரித்தேன்.

“நல்லாத்தான் இருந்தவ. தீரென ஒரு நாள் மயங்கி விழுந்துபோனா. பெரியாஸ்பத்திரிக்கு கொண்டோடிப் போனனாங்கள் ஒரு கையையும் காலையும் இழுத்துப் போட்டுது. அதோடை பேச்சும் போட்டுது. ஒரு மாசத்துக்கு மேலை அங்கை நிப்பாட்டி வச்சு வைத்தியம் பார்த்தவையள். தலையை ஸ்கான் பிடிச்சுப் பாத்தவை. ஊசி மருந்து குளுக்கோஸ் எல்லாம் ஏத்தினவை”

“எந்த கையையும் காலையும் இழுத்தது” என விசாரித்த போது “வலது கையையும் காலையும் இழுத்தது.” என்றார்கள்.

“அதுக்குப் பிறகு நடக்கவே இல்லையோ?”

மகளின் மறுமொழி வருவதற்கிடையிலேயே தாயின் தலை மேல் கீழுமாக சற்று ஆடியது.

“நடந்தனான்” எனச் சொல்வது போலிருந்தது. அவள் பேசாவிட்டாலும், மற்றவர்கள் பேசுவதை விளங்கும் ஆற்றல் தப்பி இருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள அந்தத் தலையாட்டம் உதவியது.

“கொஞ்சம் கொஞ்சம் நடந்தவ, அதுக்குப் பயிற்சியும் குடுத்தவை. ஆனால் பிறகு ஏலாமல் போச்சுது. நடக்காமல் விட்டிட்டா”

“ஸ்ரோக் வந்தாப் பிறகு பேசவே இல்லையோ” அடுத்த கேள்வியைக் கேட்டேன்.

“இரண்டொரு சொல்லுக் கதைப்பா, கொஞ்சம்

கஸ்டப்பட்டு இழுத்து இழுத்துத்தான் சொல்லுகள் வரும். அதுக்கும் பேச்சுப் பயிற்சி குடுத்தவை. ஆனால் இப்ப கதைக்கிறாவே இல்லை”

இவவுக்கு ஒரு வகை ஸ்ரோக் வந்திருக்கிறது. அது அவளது பேச்சாற்றலையும் பறித்ததுடன் அவரது வலது பக்க உடல் இயக்கத்தையும் பாதித்திருக்கிறது. இது பொதுவாக மூளையின் முன் பகுதியான Frontal Lobe இல் ஏற்படும் இரத்தக் கசிவால் ஏற்படுவதாகும். இவர்களுக்கு மற்றவர்கள் சொல்வது வார்த்தைக்கு வார்த்தை புரியும். தாங்கள் என்ன பேச வேண்டும் என்பதும் தெளிவாக இருக்கும். ஆனால் பேசும்போது வார்த்தைகள் தொடர்ச்சியாக வராது. அதாவது இழுத்து இழுத்துதான் பேசுவினம். Broca's aphasia என்று மருத்துவத்தில் சொல்லுவினம்

“சரி! என்ன மருந்துகள் அவவிற்கு ஆஸ்பத்திரியிலை தாறவை”

“பிரஸர் குளிசை, கொரஸ்டரோல் குளிசை, அதோடை அஸ்பிரின் குளிசையும் தாறவை.”

“சலரோகம் இல்லையோ”

“இல்லை ஐயா. இப்ப ஒரு கால் பார்க்கலாமோ?”

விரலில் குத்தி இரத்தம் எடுத்துச் சோதித்த போது குருதிச் சீனியின் அளவு நோர்மல் ஆக இருந்தது.

பிரஸர் பார்க்க கைகளைப் பற்றிய போது, கரள் பிடித்த தகரப் படலையாக இறுகிக் கிடந்தன பிரஸரை அளந்தபோது சற்று அதிகமாக இருந்தது. மகளுக்குத் தெரியப்படுத்தினேன்.

“இப்ப கனநாளா ஆசுப்பத்திரியிலை பாக்க யில்லைதானே ஐயா. நீங்கள்தான் பாத்து ஏதாவது தர வேணும்”

கை விரல்களைப் பற்றி மெதுமெதுவாக விரிக்க முயன்றேன். தூங்கிக் கிடந்த விரல்கள் சற்று உயிர் பெற்றன. வலி ஏற்படாமல் மென்மையாக அசைத்த போது விரிக்கவும் மடிக்கவும் முடிந்தது.

முழங்கைகளும் இறுகிப் போயிருந்தன. இயக்கமின்மையால் மூட்டுகள் இரட்டை முடிச்சுக் கட்டுப் போல இறுகிக்கிடந்தன. தோள் மூட்டும் அவ்வாறே. முதல் முயற்சியில் அசைக்கவே முடிய வில்லை மெதுமெதுவாக அசைத்த போது அவற்றையும் ஓரளவு இயக்க முடிந்தது.

மகனின் உதவியோடு அம்மாவைக் கதிரை யிலிருந்து எழுப்பி நிற்க வைத்தபோது கால்களில் சற்று நடுக்கம் இருந்தது. ஆனாலும் கால்கள் மடிந்து விழ வில்லை. அவளைப் பற்றியிருந்த உதவிக் கரங்களை மெதுவாக விலக்கியபோதும் அவள் விழவில்லை.

ஆம் அவளால் நிற்க முடிகிறது! நிற்க முடிகின்ற அவளை மீண்டும் நடக்க வைக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை துளிர்ந்தது.

பிள்ளைகளில் கோபம் தான் வந்தது. ஸ்ரோக்கின் பின்னர் கூட மருந்துவமனையில் கொடுத்த பயிற்சிகளால் ஓரளவு இயங்கியிருக்கிறாள், நடந்திருக்கிறாள். ஆனால் வீட்டிற்கு வந்த பின் வேண்டிய அக்கறை எடுக்காததால் எல்லாமே தளர்ந்துவிட்டன. முற்றாக முடங்கும் நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.

விடயத்தை விளங்கப்படுத்தினேன். “இனியாவது

அம்மாவோடு சற்று அதிக நேரம் மினக்கெடுங்கள். அவளோடு உரையாடுங்கள் அவளை எழுப்பி இருத்துங்கள். நடக்க வையுங்கள்” என மூளையில் உறைக்கும் வண்ணம், காரமாகச் சொல்லி வைக்க வேண்டியதாயிற்று.

“அம்மா உங்களுக்கு எல்லாம் சரியாகும். மருந்துகளைக் குடியுங்கள். முடங்கிக் கிடக்காமல் எழுந்திருங்கள். நடக்க முயலுங்கள். பேசுங்கள். அடுத்த முறை வரையுக்கை உங்களை ஒருதரும் தூக்கிக் கொண்டு வரக் கூடாது. நீங்களா நடந்து வரவேண்டும்” என்று சொல்லி விடை கொடுத்தேன்.

வரண்டு காய்ந்த உதட்டுக் குழியில் புன்னகையின் குமிழ்.

திருப்தியின் அடையாளமா?.

அறைக் கதவைத் தாண்டும்போது கைகள் உயர்ந்தன. “பாய்பாய்” காட்டும் உயிர்த்த அசைவு.

“வாய் வாய்” என்ற முனகல் சத்தம் என் காதுகளில் தேன் வார்த்தது. ●

How Do I Love Thee என்னென்ன வழிகளில் உன்னை நான் நேஸிக்கட்டும்

என்னென்ன வழி வகைகளில்

உன்னை நான் நேஸித்திருக்கட்டும்?

சொல், சாத்தியமான எல்லா வழிமுறைகளையும்.

உன்னை நான் நேஸிக்கிறேன் ஆழத்தே, அகலத்தே
என் ஆன்மா தொடும் உயரத்தே.

என் இருப்பே பார்வைக்குப் புலப்படாததாகி,
இறைவனின் உதவியும் நின்றே போயினும்
உன்னை நான் நேஸிக்கிறேன்.

இரவோ பகலோ இருவர் ஒன்றித்து வாழும்
சாதாரண நாட்களின் பேச்சுக்கும் மொழிக்கும்
அப்பாலான மௌனவெளியின்

அமைதி நிறைந்த கணங்களை வசப்படும் அளவுகளால்
நிரப்பி வைத்து உன்னை நான் நேஸிக்கிறேன்.

எதிலும் சரியானதைத் தெரிதலான

மானுடனின் சுதந்திர உணர்வோடு

விட்டு விடுதலையாகி நின்றுனை நான் நேஸிக்கிறேன்.

உன்னை நான் நேஸிக்கிறேன்,

உன் நேஸத்துக்காய் பிரதியுபகாரம் வழங்கிட முடியாத
கையறு நிலை நின்றபடி தற்பெருமை தொடா தூயவழி நின்று
துயரங்களில் எனைத்தாங்கிய உன்னை

சிறுபராயக் குழந்தையின் கறைபடியா நம்பிக்கையாய்

மதப்பினிதர் தம் பக்தியின் பவ்யமாய் முழுமூச்சிலும் நான்
நேஸிக்கிறேன்.

என் ஜீவிதத்தின் புன்னகைகளிலும்,

போலவே, கண்ணீரிலும் இறுதியில் கடவுள் தீர்மானித்தால்

வாழ்வுக்கு அப்பாலான மரணத்திலும்

தொடர்ந்தும் நான் உன்னை நேஸிக்கிறேன்.

■ ஆங்கில மூலம் - எலிசபத் பாரெட் ப்ரவ்னிங்
தமிழில் :- கெக்கிறாவ ஸ்ரீலைஹா

இலங்கை நாட்டின் வட பகுதியில் பிரமாண்ட காட்சியறையுடன் அச்சப்பதித்தல்
சார்ந்த அனைத்து விதமான வேலைகளுக்கும்மான ஓர் அச்சக்கூடம்

மதி கலர்ஸ் பிரைவேட் லிமிடட்

BEST QUALITY | BEST PLACE | BEST PRICE & YOUR BEST CHOICE

MATHI COLOURS (PVT) LTD.

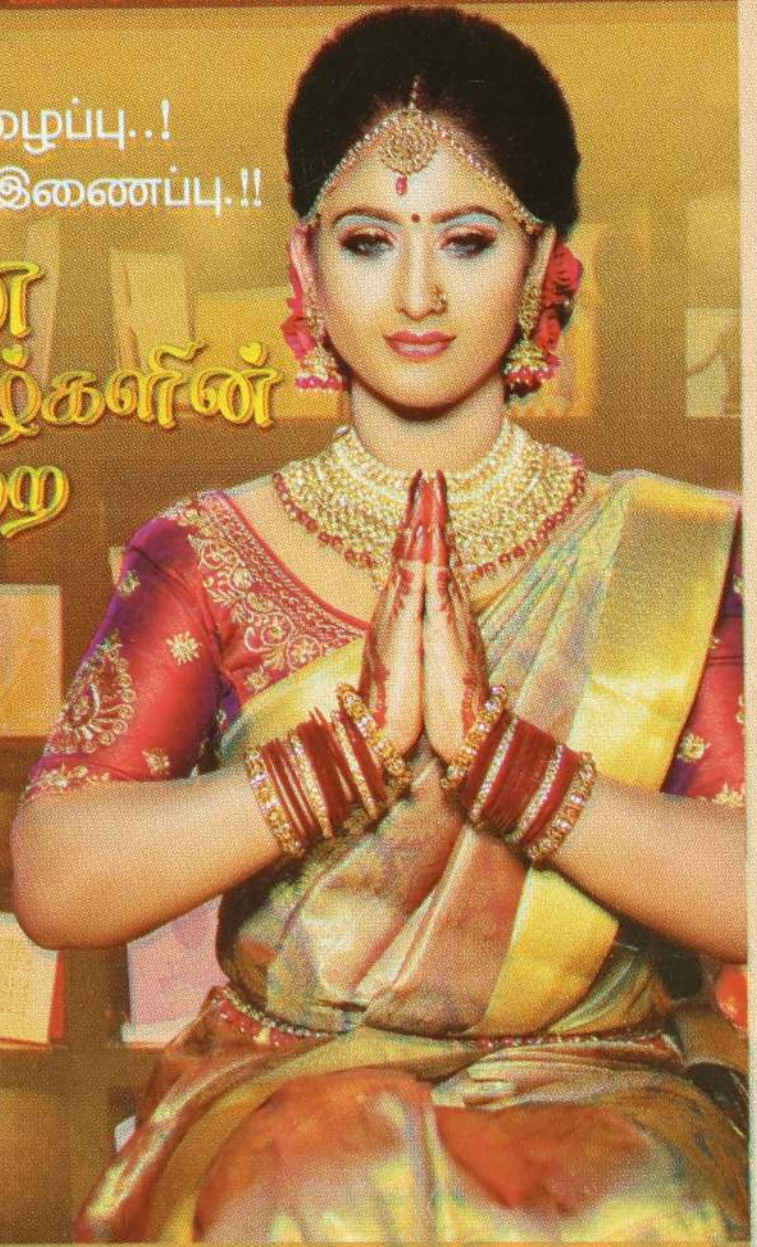
PRINTERS & WEDDING CARDS

OFFSET - DIGITAL - SCREEN PRINTING

உங்களுக்குத் தேவையான அனைத்து விதமான பிரின்டிங்
தேவைகளையும் உடனுக்குடன் தரமாகவும், நேர்த்தியாகவும்
பெற்றுக் கொள்ள நாடுங்கள்

ஒரு நாள் அழைப்பு..!
வாழ்நாள் இணைப்பு..!!

தீருமண
அழைப்பீதழ்களின்
காட்சியறை

- ஒவ்வொரு ப்ரின்டிங்
- ஸ்க்ரீன் ப்ரின்டிங்
- டிஜிட்டல் ப்ரின்டிங்
- கலர் ப்ரின்டிங்
- க்ரஃபிக் டிசைன்
- டைப் செற்றிங்
- வைண்டிங்

மற்றும் பல உங்களுக்குத் தேவையான
பிரின்டிங் தேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள நாடுங்கள்...

**MATHI
COLOURS**

📍 NO. 10, MURUGESAR LANE,
NALLUR, JAFFNA.

☎ 021 222 9285

✉ mathicolours@gmail.com

CUSTOMERCARE
077 722 2259